

Giới thiệu Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh

Thể loại: ngôn tình, trinh thám, sủng, 3S

Anh nói với cô rằng: "Trần Đường Đường anh chỉ cho em hai lựa chọn một là về làm vợ anh, hai là sinh con cho anh em chọn đi."

Cô trả lời "Hàn Thiên Vũ em chưa 18 tuổi còn nữa em không muốn kết hôn sớm đâu."

Anh lại lưu manh nói "18 tuổi không kết hôn mà có con em nghĩ sao? "

Cô tức giận "Anh dám?! "

Anh càng thêm bá đạo: "Không tin anh sẽ chứng minh cho em thấy, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gia đình Hàn gia

(Chương này giới thiệu bên nam chính nha)

Trung Quốc.

Trong một căn hộ cao cấp có một chàng trai đang ngủ say trên sofa, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt anh hiện lên cái sống mũi thẳng cao, khuôn mặt điển trai. Đôi chân thon dài đặt ngay cuối ghế sofa.

Bỗng có tiếng gõ cửa: "Hàn Thiên Vũ con mau mở cửa cho mẹ! "

Anh chàng đang ngủ lười biếng ngồi dậy đi đến mở cửa như ngơ ngác hỏi: "Có chuyện gì sao? "

Một người phụ nữ trung niên bước vào nhà tự rót cho mình ly nước, uống xong bà nói: "Tiểu quý con còn hỏi mẹ hả?! "

Chàng trai mặt tỉnh bơ không trả lời đợi mẹ mình nói tiếp.

"Con xem bây giờ bạn mẹ ai cũng có cháu nội cháu ngoại hết rồi. " Bà Hàn than thở.

Hàn Thiên Vũ nhìn mẹ mình nói: Bà Hàn xin hỏi bà muốn nói gì? "

"Tiểu tử con muốn chọc tức mẹ hả? Mặt dù con mới 25 tuổi nhưng mà tuổi này cũng đến tuổi kết hôn rồi. Mẹ càng ngày càng lớn tuổi mong ước chỉ muốn có cháu để bế thôi vậy mà con cũng không tại nguyện vọng cho mẹ hu hu." Bà Hàn vừa nói vừa già vờ khóc.

Hàn Thiên Vũ nhìn bà một lúc vẫn không đáp bà tưởng thẳng con nhà mình hiểu chuyện tính lên tiếng khuyên nhủ thì nghe Thiên Vũ nói với giọng thông cảm "Đúng là mẹ đã già rồi".

Mặt bà Hàn lập tức đen lại mắng: "Tiểu quý mẹ chỉ hơi lớn tuổi chứ không phải già nha!"

Bà nói xong liền đứng dậy đi ra cửa, sau đó quay đầu lại nhìn Hàn Thiên Vũ với ánh mắt tiếc thếp không rên được rồi mới mở cửa đi ra.

Hàn Thiên Vũ cũng chẳng để tâm gì đến lời nói của mẹ mình dù sao cứ cách vài ngày mẹ anh lại sang đây nào là giảng đạo kêu anh nên cưới vợ nào là than thở muốn có con dâu muốn có cháu để bông vì thế anh lại tiếp tục nằm xuống ngủ.

Bà Hàn lập tức về nhà thấy ông Hàn đang đọc báo thì giờ trò làm nũng với ông Hàn.

Mặc dù bà Hàn đã gần năm mươi nhưng do bà vừa biết cách dưỡng da không những thế bà lại còn có làn da sáng mịn làm bà trẻ ra hơn so với tuổi thật ngoài ra bà còn sở hữu khuôn mặt rất xinh đẹp khiến cho người đồng lứa tuổi với bà phải ngưỡng mộ.

Ông Hàn mặc dù gần 60 nhưng nhìn ông vẫn rất đẹp lão, cái mũi cao, đôi mắt chim ưng, thân thể ông do luyện tập trong quân đội lâu năm nên nhìn ông vẫn rất khỏe mạnh không có dấu hiệu giống người lớn tuổi.

Bà Hàn lay lay tay ông nói: "Lão già ông xem con trai ông... "

Ông Hàn ngắt lời vợ mình: "Là con trai chúng ta. "

" Ừm là con trai chúng ta. Ông coi đó nó không coi lời nói tôi ra gì. Mỗi lần kêu nó kết hôn thì nó lơ lửng tôi luôn, thật là nó không hiểu cho nỗi lo lắng của người làm mẹ như tôi gì hết. Ông coi con trai nhà bà Vương kia kia, bây giờ nó đã dẫn bạn gái nó về ra mắt rồi kia. "

Ông Hàn:"..."

" Lão già ông nói xem có phải con trai mình là gay không? "

" Bà suy nghĩ nhiều rồi. " Ông Hàn thờ dài vỗ vai bà Hàn nói.

" Chứ ông nghĩ con trai mình đẹp trai thì khỏi nói rồi. Trẻ tuổi đã làm giáo sư tâm lý học rồi, nó còn tự lập công ty riêng cho mình nữa, chưa nói tới gia thế chỉ những điều kiện đó thôi cũng đã đủ khiến biết bao nhiêu cô gái theo rồi nhưng sao tôi thấy nó chẳng bao giờ gần gũi sắc bao giờ mà tôi cũng ít thấy con gái lại gần nó bao giờ. " Bà Hàn nghĩ hoặc nói.

Ông Hàn trầm nghĩ trong lòng tên tiểu tử đó lúc nào cũng giữ bộ mặt lạnh tanh làm con nhà người ta chỉ dám đứng từ xa mà ngắm chứ không dám lại gần.

Nhưng ông sợ vợ mình lại phiền lòng nên không nói. Ông Hàn an ủi nói: " Bà đã thích trẻ con như vậy sao chúng ta không cho Thiên Vũ một người em đi." Ông vừa nói vừa nhìn bà Hàn ánh mắt gian xảo, tay thì bắt đầu mò lưng tung.

Bà Hàn liền đỏ mặt:" Ông không biết xấu hổ, già rồi mà còn như vậy."

Ông Hàn cười cười nói: " Vậy để tôi cho bà xem tôi đã già chưa. " Ông nói xong liền bế bà Hàn về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Con gái nhà họ Trần

(Chương này giới thiệu bên nữ chính)

Việt Nam

Có một ngôi nhà ba lầu nằm gần trung tâm thành phố, màu chủ đạo của ngôi nhà là tông màu trắng.

Xung quanh ngôi nhà là một bầu không khí yên tĩnh, trước cửa nhà có vài chậu cây xanh, nói chung ngôi nhà nhìn rất hài hòa.

Bầu không khí đang yên tĩnh thì có tiếng la của người phụ nữ: " Trần Đình Đình, con coi cái phòng con kia chẳng khác gì cái chuồng heo vậy, mau....."

Tiếng la ấy chính là bà Trần. Bà ấy có một mái tóc đẹp đen dài hơi uốn lượn, đôi mắt đen láy, cặp chân mày lá liễu, làn da trắng mịn màng không tí vết, đôi môi mông và một đôi chân thon dài.

Bà bước vào phòng con gái út của mình, đang nói thì im bặt vì nghe được tiếng 2 người đàn ông đang quẩn lấy nhau: " um...um...a.....aaa.....nhẹ.....nhẹ thời....."

Mặt bà lập tức là đen lại, lần nào bà vô phòng con mình đều thấy cảnh tượng như vậy bà liền trách: " Sao lần nào con cũng làm cho mẹ phải thấy mấy cảnh này vậy hả? "

Cô gái có mái tóc đẹp như mẹ mình đen mượt dài ngang lưng được búi cao lên, đôi mắt hai mí sắc sảo bên trong pha chút màu nâu cùng với cặp chân mày lá liễu, khuôn mặt trái xoan, cô thừa hưởng được làn da trắng mịn và những ưu điểm của mẹ mình.

Cô gái ấy chính là Trần Đình Đình, con gái út nhà họ Trần. Cô đang ngồi xếp bằng trên ghế trước bàn vì tính vừa xem boy love vừa ăn vặt thì mẹ cô vào bất ngờ làm cô không kịp tắt máy thế là mẹ cô thấy hết những cảnh trong máy tính.

Cô nghĩ thầm dù sao thì lần nào mẹ cô cũng thấy hết rồi nên làm như chưa có gì xảy ra nói:" Tại mẹ không gõ cửa mà đã vào mà phải tại con đâu? "

Cô nói xong rồi bấu môi mông hồng tự nhiên của mình.

Bà Trần thật không chịu nổi cái cảnh hai người đàn ông quẩn quýt nhau trên giường liền nói:" Cái này có gì hay ho đâu, thay vì con có thời gian coi mấy cái này sao con không dọn dẹp phòng mình đi. "

Trần Đình Đình lập tức phản bác nói:" Mẹ không phải hủ nữ như con sao mẹ biết không hay, mẹ không thấy hai người họ rất xứng đôi sao? "

"Tiểu nha đầu con lấy đâu ra tư tưởng như vậy hả? Nếu theo ý con như vậy chẳng khác nào đàn ông trên đời này yêu nhau hết rồi. " bà Trần không đồng ý liền nói lại.

Trần Đình Đình nói nhỏ trong miệng: " Thì đúng là vậy mà "

Cô thấy mẹ cô định cần nhằn tiếp nên nói: " Không phải bình thường giờ này mẹ đi shopping với bạn à? "

" Hôm nay mẹ với ba đi ăn tiệc không ở nhà ăn tối, vốn là định cho con tiền ra ngoài ăn tối mà chưa gì đã muốn đuổi mẹ ra rồi ".- Bà Trần nói xong còn giả bộ thờ dài.

Trần Đình Đình vừa nghe cho tiền mất liền sáng lên lập tức dùng đôi chân dài của mình chạy tới ôm mẹ mình làm nũng:" Mẹ ơi con yêu mẹ nhiều lắm hi hi. Mẹ đã cho tiền ăn tối rồi thì cho con tiền đi chơi với bạn tối nay đi. Xin mẹ đó. "

Bà Trần liền kéo cái mũi nhỏ của Trần Đình Đình: " Thôi đừng nịnh nữa, con ôm mẹ muốn tắt thở tới nơi rồi buông ra đi. Nè, nhớ về sớm đó nghe chưa? "

Bà đưa tiền cho con mình xong mở cửa ra ngoài.

Tại một căn phòng khác trong ngôi nhà.

" Trần Đường Đường con đừng cấm đầu cấm cổ vô tiểu thuyết ngôn tình nữa được hay không? Nó có gì mà con cứ coi suốt vậy? "

Người đàn ông trung niên có cái bụng phệ khuôn mặt nhìn phúc hậu bước vào phòng con gái lớn của mình phàn nàn nói.

Cô gái có mái tóc đen xõa giữa lưng, đôi mắt tròn pha chút màu nâu như em gái cô do ba là người gốc Trung Quốc, mẹ thì người Việt. Làn da mịn màng trắng hồng, hai bên má hơi ửng hồng một chút do không khí mùa hè nóng.

Khuôn mặt tròn, mũi không thể nói là cao nhưng cũng không phải thấp, đôi môi nhỏ đỏ mọng nhìn cô tuy không thừa hưởng gen xinh đẹp như mẹ cô giống em cô nhưng nhìn cô rất dễ thương đáng yêu làm người ta có thiện cảm.

Cô đang nằm trên giường đọc ngôn tình thì nghe ba ba mình nói vậy cô liền nói:" Do trong đó mới có người đàn ông vừa đẹp vừa giàu lại chung tình hi hi. "

Ông nghe vậy liền nói:" Bộ ngoài đời không có sao? "

" Có, nhưng mà người đó bị mẹ con giành trước rồi."

Ông cung chiêu nựng má con mình:" Nha đầu con nói vậy sao được, con gái ba ba đáng yêu như vậy nhất định con sẽ gặp được người như con muốn thôi ".

Trần Đường Đường bĩu môi nói: " Đàn ông bây giờ giống như sói ca trong ngôn tình cho dù có cũng hiếm nên chắc gì tới lượt con. "

Ông Trần thờ dài, mặc dù con gái ông sắp gần 17 tuổi nhưng mà nếu nó cứ ở nhà ôm tiểu thuyết ngôn tình như vậy thì con gái ông khi lớn không biết có lấy được chồng không nữa.

Ông vuốt đầu con mình rồi đưa tiền nói tối nay đi ăn tiệc của người bạn rồi đi ra ngoài.

Thấy ba ba mình đi rồi Trần Đường Đường leo lên giường nằm dấp chéo đôi chân ngắn của mình lên tường rồi đọc ngôn tình tiếp.

Cô đang đọc thì có tiếng chuông điện thoại cô liền lười biếng lết thân xác lại chỗ sofa nghe điện thoại.

" Alo, ai vậy? "

Đầu dây bên kia:" Xú nha đầu em lại dán mắt vô truyện ngôn tình mà nghe điện thoại nữa hả? "

" A, chị Ân Thiên là chị à, chị gọi em có gì không? "

"...."

Thấy bên kia im lặng cô nói:" Sao vậy chị? "

" Xú nha đầu em đừng nói hôm nay em quên hứa đi chơi với chị rồi hả?! Chị cho em nửa tiếng tới chỗ hẹn, em không tới thì đừng trách chị xé xác em ra nghe chưa?! "

Cô nói xong không cho Trần Đường Đường trả lời cúp luôn.

Trần Đường Đường nghe xong lập tức thay đồ, tốc hành đến chỗ hẹn nếu không cô sẽ bị Ân Thiên chửi cho coi.

Chương 3: Khách ở nhờ chiếm tiện nghi của chủ nhà.

Bên Trung Quốc

Trong một căn hộ nọ, có hai người đàn ông cao hơn mét tám đang dính lấy nhau.

Nói đúng hơn là một người thì ôm chặt tay người kia không buông, còn người kia thì dùng tay của mình đẩy người đàn ông ôm cánh tay của mình không chịu buông.

"Thiên Vũ đừng vậy mà người ta làm bạn thân của cậu từ nhỏ tới giờ không lẽ cậu trơ mắt nhìn người ta không lấy được vợ sao. Chỉ ở hai tháng thôi mà!! "

Người đàn ông ôm cánh tay không chịu buông đó là Vương Phong, là con một của Vương gia và là người thừa kế tập đoàn Vương Chính. Anh cao khoảng mét tám, đôi mắt xanh biếc được thừa hưởng từ người mẹ của mình.

Đôi mắt tuy giống mẹ nhưng mắt lại một mí giống cha mình. Tính cách anh khá nổi loạn và thích nơi ồn ào nhưng anh lại là người chưa có kinh nghiệm yêu bao giờ mà lại thích làm quân sư tình yêu cho người khác.

Hàn Thiên Vũ vẫn lạnh lùng im lặng chẳng nói gì tới tên ồn ào kia đẩy tay tên đó ra rồi tiếp tục đọc sách.

Vương Phong thấy vậy thì giao kèo nói: "Nếu như cậu hứa giúp mình thì mình sẽ giúp cậu nói với mẹ Hàn tạm thời không ép cậu kết hôn thế nào? "

Hàn Thiên Vũ định nói không cần nhưng nghĩ lại thì cách hai ngày bà Hàn lại tới kêu kết hôn thật sự vừa ồn mà còn khiến anh không có thời gian đọc sách.

Thấy Hàn Thiên Vũ im lặng không trả lời Vương Phong cũng quen với cảnh này nhiều lần rồi anh nghĩ nếu dụ không được thì phải kiếm cách khác dù sao người bạn này của anh có bao giờ chịu nghe lời ai bao giờ.

Anh đang suy nghĩ tìm cách thuyết phục thì nghe Hàn Thiên Vũ đồng ý hời hợt chút nữa muốn rút cảm xuống luôn.

Anh sợ mình nghe lầm nên hỏi lại: "Cậu.... Cậu đồng ý? "

"Ừm nhưng với điều kiện "

Biết ngay tên lạnh lùng này không bao giờ giúp người ta không công mà.

Vương Phong trầm nghĩ trong lòng như vậy.

"Được rồi cậu nói đi "

Hàn Thiên Vũ nói với giọng lạnh như băng không nhanh không chậm: "Thứ nhất mình không thích ồn ào. Thứ hai khi ở chung phải sạch sẽ. Thứ ba...."

Vương Phong thấy Hàn Thiên Vũ ra điều kiện không ngưng liền nói: "Sao cậu lắm điều thế? Cậu đang cho người ở hay thuê osin thế? "

"Được rồi trước mắt cứ như vậy đi. " Hàn Thiên Vũ nói với giọng không lạnh không nóng rồi đi vào phòng.

Vương Phong ngồi dựa lưng vào sofa thờ dài nhớ lại người con gái hung hăng nhưng làm hắn nhớ mãi mãi không quên.

2 Tháng trước.

Khi Vương Phong qua Việt Nam công tác, anh đã gặp người con gái ấy.

Người có đôi mắt to tròn, khuôn mặt có hai lúm đồng tiền, đôi chân thon dài, mái tóc ngắn ngang vai.

Lần đó anh đang trên đường đi ăn tối thì thấy cô đang đứng xếp hàng mua đồ ăn có tên ăn trộm đang móc túi cô thì lập tức xuống xe bắt ăn trộm.

Nhưng cô từ đầu tới cuối không hề biết chuyện gì xảy ra, lúc xoay qua đã thấy người đàn ông lạ cầm ví tiền của mình cô liền kêu lên ăn trộm rồi chạy tới cắn người đó.

Vương Phong định đưa ví tiền lại thì nghe cô la lên như vậy anh liền nhìn xung quanh ai cũng nhìn mình rồi thấy một bóng đen chạy tới mình, anh cảm thấy

hơi nhói ở cổ tay thì phát hiện ra cô gái mình vừa giúp bây giờ đang cắn mạnh lên cổ tay của đến mức máu chảy ra.

Lúc này anh mới phản ứng:" AAA.....AAAAA... " Anh liền đẩy cô ra nói tiếng Việt không được chuẩn của mình " Sao cô lại cạp tôi? "

Cô gái nghe tên kia nói mình cạp hấn lập tức nổi giận:" Bà đây không phải thú nghe chưa, bà đây là cắn anh cho chừa cái tật ăn trộm vậy mà dám nói là cạp à?! Được lắm!"

Cô nói xong không đợi đối phương trả lời cô liền tung nắm đấm vào mắt hấn cô hừ lạnh rồi bỏ đi.

Vương Phong không hiểu rõ cô ta đang nói gì nhưng cũng biết được cô đang chửi mình còn chưa kịp giải thích đã bị bụm một phát vô mắt.

Anh đơ luôn, không biết đấm có mạnh hay không mà trên mắt Vương Phong có một cục tròn tròn đen đen tím tím nhìn rất khó coi chẳng hề phù hợp với khuôn mặt đẹp trai lãng tử lai Tây của anh một chút nào.

Định thần lại anh đã không thấy cô đâu, anh nói với lòng mình nhất định sẽ nhớ mặt cô hãy đợi đây.

Qua 2 tuần sau mắt bớt bầm anh mới đến công ty được, vừa bước vào thang máy đã thấy được khuôn mặt mình không thể nào quên được suốt hai tuần qua.

Còn cô thì thấy mặt anh nhưng không có biểu hiện gì bên ngoài.

Có trời mới biết cô đang nhục tới cỡ nào, hồi hai tuần trước sau khi đánh người ta xong thì có đứa bé chạy lại nói tên ăn trộm kia đã bị anh đẹp trai mới này đánh, cô liền xoay qua đúng là tên kia đẹp trai thiệt nhưng mà bây giờ qua xin lỗi thì quê quá nên cô coi như hấn xui xẻo ai ngờ bây giờ lại ở công ty gặp mặt tên đó chứ.

Cô đang hỏi hạp thì thấy hấn bấm tầng cao nhất, cô chết lặng.

Vương Phong thấy tới tầng của cô mà cô vẫn đứng yên liền tốt bụng cười nói:" Cô không định ra sao hay cô muốn lên tầng với tôi. "

Nói tới đây anh cúi thấp người thì thầm bên tai cô:" Hay cô muốn cắn hay đánh tôi nữa? "

Giọng nói anh làm phá vỡ suy nghĩ của cô, mặt cô lập tức đỏ lên liền co chân chạy ra thang máy.

Vương Phong phì cười với biểu hiện của cô, đã biết mình là ai còn giả vờ như không biết.

Ngồi vào chỗ làm của mình thì có một cô gái trẻ lại bắt chuyện với mình: " Ân Thiên cô biết gì chưa hôm nay tổng giám đốc đến công ty đó, cô không biết đâu tôi nghe mấy chị làm việc ở đây nói tuy gặp tổng giám đốc có một lần nhưng phải công nhận anh rất đẹp trai, đã trẻ tuổi lại còn.... "

Cô gái này là Mỹ Dung là thực tập sinh giống Ân Thiên.

Mỹ Dung thì nói không ngừng còn Ân Thiên nghe tai này lọt tai kia, trong đầu cô chỉ còn khuôn mặt người bị cô đánh hiện đang là cấp trên của cô.

Bỗng có thư kí của tổng giám đốc xuống mời Ân Thiên lên phòng tổng giám đốc.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ân Thiên còn cô thì sợ muốn hú vía sợ mình bị đuổi việc thì thào rồi nhất định ba mẹ sẽ bắt cô kết hôn cho coi.

Bước vào phòng tổng giám đốc cô thật muốn chui xuống hố mà, người đàn ông đang ngồi ghế tổng giám đốc là người cô không muốn gặp nhất bây giờ.

Thấy cô nhìn mình với ánh sợ hãi như một con thỏ anh liền trầm nghĩ sao cô lại đáng yêu vậy.

Anh nói " Sao cô lại đứng yên đó, sợ tôi CẮN cô sao? "

Cô nghe lập tức đỏ mặt " Tổng giám tôi thật sự xin lỗi về chuyện hai tuần trước xin anh đừng đuổi việc tôi có được không? Tôi hứa lúc nào cũng làm việc thật chăm nếu không anh nói đi anh muốn gì tôi đều làm "

Ý định của anh chỉ là chọc cô chút thôi nhưng thấy cô nói vậy lập tức cười nói " Được thôi vậy khoảng một tuần nữa cô chuẩn bị theo tôi gặp ba mẹ "

Cô nghe xong lập tức nói " Tổng giám đốc tôi chỉ cần anh một cái với bụm anh một lần mà phải gặp ba mẹ anh để họ chém tôi sao? "

Vương Phong nửa đùa nửa thật nói " Ba mẹ tôi đang ép tôi kết hôn nên cô làm bạn gái tôi đến gặp họ cho họ đừng ép tôi nữa "

Ân Thiên nghe xong chỉ trả lời " Vâng, không còn gì thì tôi ra đây "

Sau khi bước ra cửa mặt cô đỏ như cà chua tím thì đập liên hồi cô nói nhỏ: " May mà ra kịp nếu không mình bị hút hồn rồi, đúng là tên đó đẹp trai thiệt nhưng mới này tổng giám đốc kêu mình gặp ba mẹ anh sao ta... "

Còn Vương Phong trong hai tuần qua anh đã tìm hiểu về cô, chắc có lẽ anh thích bị ngược thân nên bị cô cắn mạnh đến mức máu chảy ra vậy mà anh lại không giận ngược lại còn có hứng thú với cô. Vương Phong nhếch mép cười, người anh đã định thì sẽ không trốn thoát khỏi anh được đâu.

2 Tháng sau tại Việt Nam

" A chị nói chị có bạn trai rồi sao? "

" Đường Đường em có thể nhỏ tiếng lại hay không? " Ân Thiên nếu biết Trần Đường Đường phản ứng như vậy cô nhất sẽ bịt lỗ tai lại trước.

" Là tên tổng giám đốc bị chị ngược đến chết đó hả? " Trần Đường nói đùa.

" Xú nha đầu em muốn chết à? " Ân Thiên cốc đầu Trần Đường Đường.

" Không em còn muốn đợi soái ca của em nữa chưa muốn chết đâu " cô ôm hai tay trước ngực giả bộ sợ.

" Vào chuyện chính thôi, tuần sau chị với anh Phong qua Trung Quốc, tiện thể chị thấy em thích đi du lịch vậy em muốn đi không? "

" Muốn muốn muốn " Trần Đường cười híp mắt nói.

" Nhưng mà do sợ em ở khách sạn không tiện lỡ gặp chuyện gì thì không tốt nên anh Phong nhờ một người bạn cho em ở nhờ " Ân Thiên nói xong còn thể hiện sự lo lắng.

Trần Đường Đường cười nham hiểm nói " Chứ không phải anh Phong sợ em phá không khí hai người à "

Ân Thiên đỏ mặt nói " Xú nha đầu nói linh tính gì thế? "

Trần Đường Đường bĩu môi nghĩ trong bụng làm như mình không biết gì vậy.

Tại sân bay Trung Quốc

Có hai người con gái một cao một thấp xách vali đang đi ra cửa sân bay.

Người đàn ông đang dựa vào chiếc xe hơi màu đen thì thấy hai người đó bước ra liền nở một nụ cười tươi sáng chạy lại xách vali dùm sau đó nói " Chào mừng hai em tới đây, em yêu có một không? "

Anh còn định hôn thì người phụ nữ cao đó đánh vào lồng ngực anh nói " Vương Phong anh muốn chết hả, Đường Đường còn đang... "

Ân Thiên xoay qua thì đã thấy Đường Đường đã ở yên trên xe đọc sách rồi.

Cả 3 người ngồi trên xe một người đọc sách một người nhìn ngắm cảnh chẳng ai lên tiếng mà Vương Phong lại là người thích náo nhiệt nên đã lên tiếng nói " Bây giờ chúng ta đi ăn trước nha "

Cả hai người kia đồng thanh " ừm "

" Nè tiểu sự muội sao em lại im lặng tới đáng sợ như vậy chứ? Không phải em hay nói nhiều lắm mà? "

Trần Đường Đường khinh thường Vương Phong nói " Không phải anh muốn em không phá không khí hai người sao?! Em đang im lặng như anh mong muốn đó!"

"...." Nói trúng tim đen, Vương Phong đành im luôn. Tiểu sự muội này của anh chắc còn đang giận chuyện không cho nó ở chung đây.

Trên xe lại bắt đầu im lặng.

Sau khi ăn xong cũng gần tới chiều, Vương Phong đưa Trần Đường Đường lên nhà Hàn Thiên Vũ xong rồi chạy như bay xuống lầu. Trần Đường Đường chẳng thèm để tâm đến hành động lạ của Vương Phong nên bấm chuông cửa phòng.

Hàn Thiên Vũ đang tắm thì nghe chuông cửa anh nghĩ là mẹ mình tới nên chỉ quần khăn tắm ngang hông rồi ra ngoài mở cửa. Ai ngờ mở cửa ra thì thấy cô gái nhỏ đang xách vali ngược cổ nhìn mình không chớp mắt anh chẳng thèm nói gì liền đóng cửa.

Trần Đường Đường không ngờ đằng sau cánh cửa lại là một mỹ nam mới vừa tắm xong lộ ra cơ bụng sáu múi, lồng ngực vạm vỡ màu đồng phía dưới đang quần khăn tắm làm cô phải nhìn không chớp mắt, thấy người ta định đóng cửa cô liền chặn cửa nói bằng tiếng trung cô học được " Nè nè anh thấy khách mà không cho người ta vào còn định đóng cửa nữa hả?"

Hàn Thiên Vũ lạnh nhạt nói " Cô là ai? "

Trần Đường Đường nói " Tất nhiên là bạn anh mời tôi vô ở rồi! "

Hàn Thiên Vũ hừ lạnh: "Ồ thì ra cô đến ở nhờ."

"..."

"Nhưng mà tôi không muốn ở chung với cô nhóc như cô. " nói xong anh lập tức đóng cửa nhưng ngoài dự tính anh thấy có cái bóng nhỏ phóng nhanh vào mình, anh không kịp né liền bị xô ngã.

Trần Đường Đường thấy chủ nhà sắp đóng cửa liền buông vali xuống phóng vô nhà nhưng do cô phóng chứ không phải chạy vào thế là gây ra cảnh người nằm trên người nằm dưới.

Có điều Trần do cao có 1m55 còn Hàn Thiên Vũ cao 1m85 cho nên khi té thì mặt cô úp dõ ngực anh. Điều đáng nói là khi cô té theo phản xạ thì cô la lên "AAA....ummm"

Trước mắt Đường Đường là một lồng ngực vạm vỡ nhưng trong miệng của cô thì đang ngậm....nhũ...hoa... trước ngực anh. Cô đỏ mặt lập tức đứng dậy lấp bấp nói "Tôi...tôi..... không phải....muốn ngậm....nhũ hoa của anh đâu."

Mặt Hàn Thiên Vũ đỏ ửng sát khí, Trần Đường Đường thấy không ổn lập tức chạy ra ngoài xách vali theo.

Cô thầm nghĩ thà ngủ khách sạn cũng không ở chung được với tên đằng đằng sát khí như vậy nhưng mà nghĩ tới cảnh vừa rồi cô liền ớn da gà.

Hàn Thiên Vũ mắc bệnh sạch sẽ thấy có người đụng mình mà còn là một cô nhóc nữa.

Từ trước tới giờ anh không hề đụng vào con gái mà hôm nay anh còn bị một cô nhóc đè lên còn bị ngậm.... Nghĩ tới đó mặt anh liền lạnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chủ nhà chiếm tiện nghi của khách ở nhờ.

"Ha...ha...." - Giọng cười đùa giỡn của Vương Phong vang khắp nhà.

Hàn Thiên Vũ mặt hết đỏ rồi lại trắng, anh không ngờ chuyện xấu hổ như vậy cô nhóc hôm qua dám kể cho Vương Phong nghe.

Vương Phong vỗ vai Hàn Thiên Vũ nói - "Vũ à không ngờ người có thân thủ nhanh như cậu lại không bằng một cô nhóc ha ha. Cậu bị người ta ngậm nhũ hoa nữa chứ ha ha, mình nói cho cậu biết tốt nhất cậu nên cho nó vào ở nhờ đi nếu không nó nhất định sẽ phá không cho cậu không gian riêng đó. Mình quen con bé lúc đó nó còn rất nhỏ, lúc đó mình và con bé học chung một trường taekwondo, nhìn lùn vậy thôi chứ con bé không như bên ngoài đâu có lần mình bị nó đánh tới bầm mặt luôn."

"Được thôi nếu cô nhóc có thể im lặng mình sẽ cho ở. "

"Cậu nói phải giữ lời nha, để mình đi nói với con bé, cậu còn muốn nói gì nữa không? "

"Đi không tiễn. " - Hàn Thiên Vũ đưa tay mời ra hướng cửa.

"...." Tên vô tâm này.

Sau khi Vương Phong ra về thì Hàn Thiên Vũ dựa lưng vào sofa cười lạnh - "Cô về đây sẽ chết với tôi. "

"Ất....xì....không biết ai đang nhắc mình nữa. " - Trần Đường Đường đang đọc ngôn tình trong khách sạn.

"Tiểu sư muội à, mở cửa đi."

"Tới đây, xin hỏi tam sư huynh anh muốn gì? "

"Sư muội à, bạn anh cho em ở nhờ rồi em mau chuẩn bị đi đồ đi. "

Trần Đường Đường ngạc nhiên nói - "Hả thiệt sao? Anh ta cho ở thiệt?"

"Ừm đúng vậy em dọn đồ đi." - Vương Phong nói xong đi xuống bãi đậu xe.

Còn Trần Đường lại cảm giác không lành lăm nhưng vẫn nghe lời dọn đồ. Cô nào đâu biết "Nguy hiểm" đang tới.

Vương Phong dẫn Trần Đường Đường lên lầu đưa chìa khóa nhà rồi về.

Cô vô nhà xách đồ mới đi chợ về không thấy Hàn Thiên Vũ ở nhà tự nhiên cô thấy nhẹ nhõm ghê.

Cô nghĩ dù sao mình đã làm chuyện như vậy với người ta cũng nên tạ lỗi.

Cô nghe nói Hàn Thiên Vũ rất thích ăn cá cô liền kêu tam sư huynh mua liền, khi cô mở bịch cá ra thì mặt cô đầy hắc tuyến - "VƯƠNG PHONG anh là tên thối tha!!!!!!!!!!".

Cô bực mình nhìn 2 con cá đang sống tro tro mà mình thì không dám đụng vào, trước giờ cô chỉ làm cá chết bây giờ phải làm cá sống sao mà được cảm giác tron tron nhót nhót ghê cực kì.

Nhưng vì nơi ở cô đành ngâm ngùi bắt con cá, cô bắt tới bắt lui mà vẫn không được tới lúc bắt được con cá thì Hàn Thiên Vũ về.

Con cá còn lại trong bịch nó nhảy ra rơi dưới chân Hàn Thiên Vũ, anh bước vào cửa đã nghe tiếng động ở bếp, anh sợ ý không thấy con cá dưới chân thế là trượt chân ngã xuống người Trần Đường Đường.

Thế là cảnh tượng hôm qua lại xảy ra nhưng có chút thay đổi lần này là cô nằm dưới Hàn Thiên Vũ và....môi cô cũng dưới môi anh.

Người anh đè lên người cô và cả hai bàn tay.....đặt trước ngực cô.

Anh cảm giác có gì đó mềm mềm liền bóp thử lúc này anh mới nhận ra cô gái nằm dưới người anh đang trợn mắt nhìn mình.

Anh lập tức đứng dậy tính nói là tại cô thì Trần Đường Đường đã ngưng ngăn nước mắt - "Anh là tên lưu manh vô sỉ nhỏ mọn tôi chỉ lỡ ngâm nhũ hoa của anh thôi vậy mà anh lại trả thù tôi huhu".

Hàn Thiên Vũ nào biết Trần Đường Đường đang ráng gặng nước mắt ra để cho anh rơi vào bẫy.

Như mong đợi Hàn Thiên Vũ rất ghét tiếng ồn lại thấy cô sắp khóc liền nhẹ giọng nói - "Tôi xin lỗi, không phải tôi cố ý."

Trần Đường Đường cười thâm trong bụng nghĩ cuối cùng cũng rơi vào bẫy nếu không nhất định anh sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Thấy Trần Đường Đường không thèm nhìn mình rồi đi vô phòng anh tưởng cô còn giận nên nói - "Vậy để tôi làm đồ ăn cho cô được không?"

Trần Đường Đường xoay qua nở một nụ cười ngọt ngào với anh như chưa từng có chuyện gì - "Vậy thật cảm ơn anh CHỦ nhà" - rồi đi vào phòng.

Hàn Thiên Vũ tự nhiên thấy có gì đó sai sai liền biết ngay mình bị dụ, anh nhìn cửa phòng đang đóng lại của Trần Đường Đường cười nham hiểm nói - "Trần Đường Đường là cô nỏ pháo trước đây nhé!" - rồi đi làm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Âm mưu của Đường Đường (1)

Trần Đường Đường trong phòng ngủ thấy mùi đồ ăn thơm liền chạy ra thấy Hàn Thiên Vũ đang mặc tập dợt nấu đồ ăn trông rất quyến rũ làm cô cứ nhìn mãi.

"Nước miếng của em chảy ra rồi kìa."- Anh nhếch miệng nói.

Cô nghe vậy liền lấy tay chùi ồm đúng là nước miếng cô chảy thiệt nhưng cô vẫn biện minh nói:"Do tôi đang đói lại ngủ thấy mùi đồ ăn nên mới chảy nước ra thôi."

Cô nói xong lại vào ghế ngồi. Còn anh chỉ cười rồi bung đồ ăn ra bàn. Trần Đường Đường thâm nghĩ tên này cười mà cũng đẹp trai nữa đúng là yêu nghiệt chuyển thể haizz.

Có vấn đề sao trên bàn chỉ có một cái chén với một đôi đũa."Nè nè sao trên bàn không có của tôi?"

"Tôi không phải nè nè."

Trần Đường Đường kiên nhẫn trả lời:"Vậy anh Hàn."

"Đó là họ tôi."

Hít sâu vào Đường Đường à mày phải bình tĩnh:"Vậy anh tên gì?"

" Không biết tên tôi mà vẫn đòi ở nhà tôi rồi còn đòi ăn à?"

" Anh nhỏ mọn vừa thôi! "- cô nói xong thì tự lấy đũa gấp đồ ăn thì bị anh chặn lại. Cô tròn mắt nhìn anh.

"Tôi cho em ăn sao?"

"Không phải anh nói nấu đồ ăn sao?"

"Nhưng tôi có nấu nấu cho em ăn sao?"

Trần Đường Đường suýt chút nữa hộc máu với tên này:"Nè đàn ông như anh mà lại để phụ nữ coi mình ăn sao?"

Anh nhướng mày nhìn cô từ trên xuống rồi kết luận nói:"Cô là phụ nữ sao?"

"...."Chứ anh nghĩ tôi là gì.

"Ngực cô nhất định Cup A nói vậy thì có sai không ta, hay phải nói là -A?"

"Anh dựa vào đâu nói tôi vậy hả?"

"Dựa và khi nãy ".

Trần Đường Đường đập bàn:"Hàn Thiên Vũ tên biến thái nhà anh chết đi!!!!!"

"Tôi mà chết cô sẽ là tình nghi số một "

"...."

Thấy Trần Đường Đường im lặng liền nói: "Dù sao tôi cũng không phải người nhỏ mọn ăn đi. "

Hàn Thiên Vũ cứ tưởng cô sẽ què không ăn ai ngờ cô ăn như sắp bị bỏ đói tới nơi vậy làm anh dờ khóc dờ cười nhưng bây giờ mới nhìn kĩ cô sao lại đáng yêu đến vậy.

Anh bị cô vả vô mặt mấy cái rồi tỉnh lại thì thấy mình đang nựng má cô đến ừng đờ lên, lập tức buông tay ra nói no rồi, rồi trốn vào phòng.

Còn cô ở ngoài thì thấy kì lạ sao lỗ tai anh lại đỏ lên vậy.

Anh ở trong phòng đi qua rồi đi lại nghĩ bình tĩnh nào Hàn Thiên Vũ hít sâu vào:"phù....lần sau tuyệt đối không thể mất mặt như vậy được."

Sau khi cô rửa bát xong thì vô phòng nghĩ cách trả đũa Hàn Thiên Vũ. Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại rồi cuối cùng cô cũng thông nã, cô cười gian xảo:" Hàn Thiên Vũ anh chờ coi tôi sẽ xử bẹp anh ra sao Haha "

Sáng hôm sau cô gọi Vương Phong.

"Tiểu sư muội chưa gì sáng sớm đã nhớ anh rồi sao?"

"...."

"Alo....alo sư muội nghe rõ trả lời "

"Tam sư huynh em nhờ anh mua giúp em vài thứ. "

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Âm mưu của Đường Đường (2)

"Em tính nhờ anh mua gì? "

"Thuốc kích tình. "

"Hả hả tiểu sư muội em muốn làm gì thế?"

"Không phải anh nói Hàn Thiên Vũ ghét nhất là bị người khác đụng vào sao? Còn nữa anh ta kiềm chế rất giỏi nên tuyệt đối trước mặt người khác anh ta sẽ không lộ ra biểu hiện phải không?"

"....." - Vương Phong cảm thấy thật tội nghiệp cho người bạn thân của anh.

"Anh cứ việc mua chuyện còn lại cứ để em. À anh nhớ mua giúp em bột ngứa nha hi hi."

Trần Đường Đường nhân lúc không có Hàn Thiên Vũ ở nhà liền rắc bột ngứa khắp chỗ nằm, đồ đạc của anh thậm chí quần lót anh cô cũng không tha - "Hứ! Hàn Thiên Vũ tôi rất mong biểu hiện của anh há há há!"

Thiên Vũ không biết âm mưu của Đường Đường nếu biết nhất định sẽ bóp chết cô.

Dù sao cô ở chung với Hàn Thiên Vũ hơn nửa tháng rồi nên cũng biết anh có thói quen về nhà thì sẽ đi uống nước trước nên cô đã bỏ thuốc vào chai nước anh hay uống.

Anh lấy đồ rồi đi tắm, một lát sau anh đi ra thì thấy Đường Đường đang xem phim ma trên ghế sofa.

Anh tính đi vô phòng thì bị Đường Đường kéo lại: "Anh chủ nhà à tôi đang coi phim ma một mình rất sợ hay anh coi chung đi "

Cô nói xong liền kéo anh lại ngồi xuống.

"Reng....reng...."

"Alo"

"Đường Đường à anh có hai điều muốn nói thứ nhất là tốt nhất bây giờ em không nên cho Vũ biết âm mưu của em thứ hai là anh mua nhầm bột ngứa thành bột ớt rồi "

"...." Cảm giác của cô bây giờ là nguy hiểm sắp tới.

Vương Phong ở đầu dây bên kia thấy Trần Đường Đường im lặng không nói gì anh thầm đắc ý. Bình thường Hàn Thiên Vũ hay uy hiếp anh nên khi nghe Trần Đường Đường có âm mưu phá Hàn Thiên Vũ, Vương Phong liền cố ý mua lộn bột ngứa thành bột ớt. Dù sao cũng đâu ai quy định bột ngứa là màu trắng nên Vương Phong mua lộn cũng không ai trách anh được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mém vượt rào (1)

Nếu bạn bị bột ớt bỏ vào quần lót + uống thuốc kích tình thì bạn sẽ ra sao?

Hàn Thiên Vũ có cảm giác trong người nóng hừng hực cổ họng càng ngày khô khan, trên trán anh đổ rất nhiều mồ hôi, phía dưới của anh vừa nóng vừa ngứa.

Anh xoay qua nhìn khuôn mặt đang coi phim ma nhưng chẳng có hồn. - "Em đang làm gì sai sao?"

"Hả hả anh nói gì cơ? Đâu có ha ha...." - cô cười gượng.

"Em đừng quên tôi làm nghề gì?"

"...."

"Hửm?"

"Tôi tôi buồn ngủ rồi."

"Đứng lại.... Ah! " - anh tính kéo cô lại nhưng do lực mạnh khiến cô ngồi ngay đúng chỗ đang dựng đứng kia.

Trần Đường Đường cảm thấy mình ngồi lên cái gì đó cứng cứng liền biết ngay là gì cô rất muốn ngồi dậy nhưng bị Hàn Thiên Vũ giữ lại.

"Nè nè Hàn Thiên Vũ anh anh tính làm...gì?"

Anh thì thâm vào tai cô - "Nói mau em bỏ gì vào nước uống của tôi rồi?"

"Anh...anh nói...gì gì?"

"Trần Đường Đường là em châm ngòi đấy nhé! " - anh nói xong bế cô vào phòng.

"Ahhhh anh làm gì vậy buông tôi raaa!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mém vượt rào (2)

Hàn Thiên Vũ bế Trần Đường Đường lên giường không cho cô cơ hội trốn, anh nằm đè lên người cô đưa hai tay cô lên đỉnh đầu, hôn lên đôi môi nhỏ của cô mà ngấu ngiến.

Cô không thở được phải mở miệng ra anh nhân lúc này đưa lưỡi vào quấn lấy lưỡi cô, đầu lưỡi anh linh hoạt treu đùa trong miệng cô, hút hết mật ngọt của cô.

Bàn tay nóng hập hường thụ trên da thịt mềm mại của cô rồi anh bắt đầu đặt bàn tay nóng ấy lên ngực cô xoa nắn.

Trần Đường Đường cảm thấy trong người nóng lên.

Anh thì thâm vào tai cô - "Ngực em nhỏ thiệt. Nhưng không sao đừng lo anh sẽ làm nó phát triển lên. " - rồi ngâm vành tai cô.

"Hàn Thiên Vũ anh là lưu manhhhh! " - hơi thở nóng phả vào cổ làm cho Trần Đường Đường đỏ bừng mặt quát.

"Ừm.. anh là lưu manh."

"...."

Thấy anh bắt đầu cởi đồ của hai người ra cô sợ tới tái xanh mặt - " Anh chủ nhà à!"

"Gọi anh là Thiên Vũ. "

"....Thiên Vũ."

Giọng nói của cô khi kêu tên anh mê người làm sao hại anh không thể kiềm chế nữa anh liền xé mảnh vải cuối cùng trên người cô lộ ra thân thể trắng nõn từng đường cong hiện trước mắt anh.

Anh hôn cô từ trán, mũi, môi, tai, cổ rồi trượt xuống xương quai xanh, hai bầu ngực rồi ngâm lấy nụ hoa trên ngực, tay kia thì xoa bóp bên còn lại.

Mặt anh không đỏ như cô nhưng hai bên tai thì đỏ như cà chua cũng đúng vì đây là lần đầu của anh mà.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng hiểu biết thì tất nhiên phải có.

"Ah....Thiên Vũ đừng.... Em...ahh!"

"Ngaoan nào anh sẽ nhẹ thôi. '" - anh nói nhỏ vào tai Trần Đường Đường rồi vừa đầu lưỡi liếm tai cô.

"Không...đừng em còn chưa đủ 18 nữa! " - dường như đã đụng vào chỗ nhạy cảm cô vừa thấy buồn buồn vừa nhột vừa ngứa, nhiệt độ thì nóng lên.

Lúc này anh đã không còn nghe lời cô nói nữa, may người nằm dưới thân mình là cô vì anh không cảm thấy bài xích với cơ thể cô ngược lại anh càng muốn gần cô hơn.

Anh biết những chuyện cô làm nhưng vẫn im lặng hôm nay là do cô tự làm tự chịu thôi, anh đỡ phải nghĩ cách đưa cô lên giường. Anh đưa tay xuống hoa huy* của cô, anh cảm thấy có gì đó là lạ liền rút tay ra mặt anh đầy hắc tuyến.

Trần Đường Đường thấy trên tay anh dính máu cô chợt nhớ ra di cả mình đến.

"Thiên Vũ...di cả....em....đến." - giọng cô càng ngày càng nhỏ đi nhưng anh vẫn nghe được.

Anh hít thật sâu vào rồi đi tắm nước lạnh. Anh ra thì cô vẫn ngồi trên giường thân thể cô đầy ấn ký của anh.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm cô liền đỏ mặt nhỏ giọng nói - "Thiên Vũ giúp em mua băng vệ sinh đi em không đem....theo."

Anh nghe xong mặt còn đen hơn đít nòi.

Trong người anh thật sự vẫn còn rất nóng mà đi cả của cô đến không đúng lúc nữa, anh đành nhịn xuống lửa nóng hừng hực trong người rồi giúp cô đi mua cái thứ ngăn đi cả cô tràn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cảnh tượng hiểu lầm

Anh không biết cô xài loại nào nên mua hết thành một túi to làm cho nhân viên nữ ngưỡng mộ không thôi, ai làm bạn gái anh thật may mắn.

Lúc về tới nhà thì thấy mẹ anh đang đứng trước cửa.

Anh thì nhìn mẹ, còn bà Hàn thì đang nhìn cái túi chứa cả đồng băng vệ sinh.

"Tối rồi mẹ qua đây làm gì? "

"Mẹ với ba con đi ăn tiệc, rồi tiểu Châu con bác Đỗ tặng đôi giày cho con nó nhờ mẹ đưa giúp."

"Giày con không thiếu. " - anh nói xong rồi mở cửa vô nhà, mẹ anh cũng theo luôn.

"Mẹ khát nước không lẽ con không cho mẹ vô uống nước."

Lúc này từ trong phòng Hàn Thiên Vũ có giọng nói - " Vũ anh về rồi hả? mau đem đồ vô đây! "

Anh thì mặt không đổi sắc đi vô phòng cũng không thèm để ý ánh mắt ngạc nhiên của bà Hàn.

"Hàn Thiên Vũ anh tính mở cửa hàng tập hóa băng vệ sinh sao?" - cô không ngờ anh lại mua nhiều đến như thế.

Bà Hàn nổi hứng tò mò chạy lại mở cửa phòng ra thì thấy một cô gái người đầy vết hôn và vết máu trên giường.

"..." Trần Đường Đường

"..." Hàn Thiên Vũ

"..." Bà Hàn

Bà Hàn thấy mình hơi bất lịch sự liền đóng cửa trước khi đi còn giờ ngón cái hướng về phía Hàn Thiên Vũ nói - " Tiểu quý làm tốt lắm!"

Trần Đường Đường mặt đầy hắc tuyến:"...."

"Em tính nhuộm đỏ giường anh sao? " - anh cười nói.

"Anh không đi ra làm sao em ngồi dậy." - cô đỏ mặt nói.

Anh thấy cô sắp chịu không nổi nên tạm thời tha cho cô.

Trong lòng Hàn Thiên Vũ nhất định sẽ ghi sổ món nợ này. Lần sau tuyệt đối không cho cô trốn. Thịt đưa tới miệng mà không thể ăn thật là khổ sở.

Anh đi ra ngoài rồi cô mới dám chạy vào toilet, cô nói với lòng:" Mẹ ơi mém nữa bị làm thịt rồi. May mà đi cả tới kịp nếu không với sắc đẹp mê hoặc của anh ta e là mình sẽ tự hiến thân cho anh mất. "

Cô bắt đầu đấu tranh tâm lý: "Không được không được, Trần Đường Đường này phải bình tĩnh không được mê trai nhưng mà mình đâu mê trai mình chỉ mê trai đẹp thôi mà."

Cô cứ nghĩ như vậy rồi đi tắm mà không nghĩ đến một chuyện. Cô đã quên mang quần áo.

Một lát sau có tiếng vọng ra - " Hàn Thiên Vũ.. lấy dùm em quần áo với cả nhớ lấy lấy..."

"Lấy cái gì cơ?" - anh biết cô muốn lấy gì nhưng vẫn muốn chọc cô.

"Lấy...lấy quần nhỏ cho em" - cô ráng gặn từng chữ ra để nói.

Anh biết trong phòng tắm nhất định đang xấu hổ lắm cho coi.

Anh lác đầu cười rồi lấy quần lót cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Phối hợp

Buổi chiều hôm sau...

"Đing đong!!! " - tiếng chuông cửa vang lên.

"Cô là ai?" - Hàn Thiên Vũ ra mở cửa thấy người đứng trước mặt không quen biết, anh lạnh lùng nói.

"Anh quên em rồi sao, em là Tổ Châu. "

"Không biết. " - Hàn Thiên Vũ nói xong liền đóng cửa không cho đối phương trả lời.

Đỗ Tổ Châu không chịu thua nhất định phải vào nhà anh cho bằng được liền gõ cửa cho tới khi có người mở mới thôi.

"Con gái kiếm anh à?" - Trần Đường Đường thấy giọng con gái ngoài cửa thắc mắc hỏi.

"Không biết. " - anh nói xong đi vào bếp làm đồ ăn.

Chỉ vì Đường Đường khen món anh làm ngon nên anh đã trở tài nấu ăn ngày nào cũng làm cho nên việc bếp đã trở thành việc của anh.

Ngày hôm qua anh thức suốt đêm suy nghĩ cuối cùng anh cũng biết tại sao mình lại không bài xích cô mà muốn gần cô hơn nữa muốn chọc cô nhiều hơn nữa.

Anh chưa yêu ai bao giờ nên không biết cảm giác như thế nào cả.

Anh chỉ biết khi thấy Đường Đường bị nhiều người đàn ông tiếp cận làm quen anh đã cảm thấy rất khó chịu, trong đầu anh chỉ muốn Đường Đường là của riêng anh không thể để người khác đụng vào.

Theo tâm lý học mà nói khi anh khó chịu khi có người đàn ông khác đụng vào cô thì đó gọi là ghen mà ghen thì chẳng khác nào chứng minh mình động lòng với cô đã yêu cô rồi.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, lần này là Trần Đường Đường ra mở cửa.

Trước mặt cô là một cô gái mặt đánh cả kí phần môi đỏ chót nhìn cũng xem là có nhan sắc nhưng cực kì chói mắt.

"Cô là ai?" - hai người đồng thanh hỏi

"Tất nhiên vợ sắp cưới của anh Thiên Vũ!" - Tổ Châu ngênh mặt lên ra vẻ.

Trần Đường Đường nghe xong đã thấy khó chịu trái tim trùng xuống còn thấy thái độ cô ta như vậy liền đóng cửa cái "rầm" không thèm quan tâm.

Tổ Châu thấy mình cứ đứng đây quài chân cũng mỏi cô liền đập cửa: "Thiên Vũ à anh mở cửa đi mà. "

Đường Đường vô phòng bếp hét lên: "Hàn Thiên Vũ vợ sắp cưới của anh kiếm kia!!! "

Anh nhướn mày nhìn đáng về bức tức của cô tâm trạng anh không hiểu sao lại vui lên, anh nửa đùa nửa thật nói: "Cơ thể anh bị em chạm qua rồi, em không chịu trách nhiệm còn muốn anh lấy vợ khác sao? Tính đừng đẩy trách nhiệm sao?"

"...." Cái tên này từ hôm qua tới nay bắt đầu bộc lộ tính lưu manh của cô. Sáng nay còn lợi dụng chiếm tiện nghi nắm tay ôm ấp cô nữa chứ.

Trần Đường Đường thật không biết mình với Hàn Thiên Vũ rốt cuộc là gì? Hay chỉ là chủ nhà với khách?

Cô đang suy nghĩ thì tiếng đập cửa lại vang lên, mở cửa ra lại là người mới này.

"Nè cô nhóc kia cô có quyền gì mà không cho tôi vào? Nên biết tôi là vợ sắp cưới của Vũ. "

"Ồ chị là vợ sắp cưới của anh nhưng mà tôi hơn chị, tôi là vợ anh ta nên tôi không chia sẻ đàn ông của mình cho ai đâu. "

Hàn Thiên Vũ nghe cô nói vậy với đối phương bất giác mỉm cười liền phối hợp:"Vợ à, đồ ăn xong rồi. "

Đỗ Tố Châu nghe vậy liền tức điên lên mà không thể làm được gì đành dậm chân đi về nhưng cô sẽ không bỏ cuộc, từ lần đầu gặp anh cô đã yêu anh rồi nên nhất định Thiên Vũ sẽ thuộc về cô.

Còn Trần Đường Đường nghe xong thì ón da gà, tên này biết phối hợp thật nhưng nghe sao vẫn có cảm giác như giống như...gì ta.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cầu hôn hay bức hôn?

"Thiên Vũ sao chị ta lại nói chị ta là vợ sắp cưới của anh? "

"Không biết. "

"Sao anh lại không biết nếu không biết vậy sao chị ta lại nói mình là vợ sắp cưới của anh? " - cô thấy khó chịu cực kì nên phải hỏi rõ anh mới được.

Hàn Thiên Vũ đang ăn cơm thấy cô cứ hỏi vu này liên cao hứng nói: "Em đang ghen ư? "

Cô bắt giác đỏ mặt: "Không có mắc gì gì em phải ghen. "

"Vậy tại sao em cứ hỏi đến vấn đề này? "

"Em..." - Đứng rồi cô là gì của anh mà có tư cách ghen chứ.

"Em làm sao? " - anh trêu đùa cô nói.

"Tại em tò mò thôi, việc của anh liên quan gì em chứ, em với anh đâu là gì, anh không nói thì thôi." - cô bức tức nói rồi đi vô phòng thì bị anh giữ tay lại rồi ngồi lên đùi anh.

"Sao em lại nói anh và em không là gì được? Em nên nhớ em và anh lên giường cùng nhau rồi đó. " - anh nói nhỏ vào tai cô hơi thở nóng phả ngay cổ cô khiến cô không thể không đỏ mặt được.

Cô lắp bắp nói - " Anh anh...đừng có có.... nói bậy ai lên lên giường....cùng anh....chứ.....uhmm "

Lời nói của cô bị anh hút hết chỉ có thể phát ra tiếng kêu đầy mờ ám.

Anh thì thầm nói - " Em ăn no chưa, nếu no rồi hay chúng ta vận động một chút tốt cho sức khỏe. "

"Hàn Thiên Vũ bỏ bàn tay không an phận của anh ra còn nữa ai muốn vận động với anh chứ? " - cô vừa nói vừa giữ bàn tay của tên lưu manh kia.

"Vừa rồi không biết ai thừa nhận là vợ Hàn Thiên Vũ anh đây hửm? " - anh cung chiều ôm cô.

"Cái đó chỉ là diễn thôi nha." - cô thẹn thùng nói.

"Nhưng anh coi đó là thật, anh cũng chưa từng kêu em diễn cũng chưa từng kêu em nói."

"Vậy em rút lại. "

"Muộn rồi. "

"..." - người này bá đạo thật.

Hàn Thiên Vũ thấy cô im lặng không phản bác anh, anh vừa lòng hôn đôi môi nhỏ của cô một cách cuồng nhiệt môi lưỡi dính lấy nhau khi cô sắp thở không được anh mới miễn cưỡng rời đôi môi cô.

" Trần Đường Đường anh cho em hai lựa chọn một là về làm vợ anh, hai là sinh con cho anh em chọn đi. "

" Hàn Thiên Vũ em chưa 18 tuổi còn nữa em không muốn kết hôn sớm. "

" 18 tuổi không kết hôn mà có con em nghĩ sao? "

" Anh dám?! "

" Không tin anh sẽ chứng minh cho em thấy, thế nào? "

"..."

Cô không biết anh đang cầu hôn cô hay đang bức hôn cô nữa.

Đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện - " Thiên Vũ anh yêu em sao? "

"Trần Đường Đường em còn câu nào có IQ cao hơn không? " - anh thờ dài thật là anh đã biểu hiện như vậy rồi mà cô còn hỏi câu thiếu muối như vậy.

Anh thấy cô muốn hỏi nữa liền lấy môi mình chặn ngay không cho cô hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lời thổ lộ

Sau khi kết thúc nọ hôn hai người thờ hờn hờn ôm nhau.

Cô xấu hổ úp mặt vào lồng ngực rộng rãi của Thiên Vũ không dám nhìn mặt anh.

Hàn Thiên Vũ nhìn Trần Đường Đường xấu hổ như thế lại trông rất đáng yêu.

Anh lấy tay nhẹ nhàng vuốt đầu cô trầm giọng nói: " Đường Đường anh từ trước giờ không hề có kinh nghiệm yêu đương cũng không biết cách làm con gái vui vì từ đó đến giờ anh thấy con gái thật phiền toái nên anh chẳng muốn dính vào họ. Nhưng từ khi gặp em thì anh mới thấy nhận thức của mình không hề sai."

"Ý anh nói em phiền sao? " - cô ngẩn mặt lên liếc anh.

"Thật sự là vậy. " - Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường muốn giận liền hôn nhẹ trên trán cô.

Sau đó tiếp tục nói: " Đúng là em phiền thật, em vừa không có IQ cao lại hay quên lại hay ồn ào, em đi trên đường mà mắt cứ ở trên trời không té thì cũng đụng cột chẳng bao giờ làm người khác an tâm. Ưu điểm của em anh chưa thấy mà chỉ thấy nhược điểm. Nhưng lại làm cho người khác không thể ghét được, lúc em ngủ trông rất đáng yêu như một con thỏ. Còn lúc tức giận em sẽ liếc anh nhưng em liếc không làm anh thấy ghét mà thấy cười bộ dạng của em nếu chọc em tức giận thêm nhất định em sẽ cắn người. Em giống như thời tiết nắng mưa thất thường lúc thì em nói nhiều như sợ có người sẽ cắt lưỡi em nên em tranh thủ nói vậy. Lúc thì lại im lặng đến đáng sợ. Anh thích em cười với anh, nói chuyện với anh, làm mọi thứ cùng anh. "

Cô nhìn vào đôi mắt đầy nghiêm túc của anh liền mỉm cười hạnh phúc:" Hàn Thiên Vũ, anh biết không lần đầu gặp anh em đã rất bất ngờ vì lần đầu tiên em nhìn thấy trực tiếp body đàn ông vừa đẹp vừa chuẩn như anh. Mà anh lại chỉ quấn một cái khăn tắm ngang hông lúc đó anh không lên tiếng chỉ e là em sẽ cháy máu mũi luôn. Lúc đó anh rất lạnh lùng em chưa từng nghĩ sẽ thấy bộ dạng lưu manh của anh như bây giờ. Em không biết mình động lòng với anh khi nào em chỉ muốn pha nhiều trò để anh để ý đến em mà thôi."

Cô đưa tay sờ mặt anh rồi nói: " Anh là một con người tình lạnh, lúc nào cũng làm ra bộ mặt lạnh lùng không muốn người khác lại gần mình, không muốn người khác vào thế giới của mình lúc nào cũng cô độc một mình trong thế giới riêng cho nên em muốn kéo anh ra thế giới ấy. Chắc có lẽ em vì không muốn anh cô độc một mình nên em muốn tìm hiểu về anh rồi càng ngày em phát hiện ra bản thân đã yêu anh. Nhưng em sợ anh sẽ không yêu một người nhỏ hơn anh tám tuổi. Lúc em nghe bà chị kia nói là vợ sắp cưới của anh em đã rất khó chịu nên mới lớn tiếng quát anh. Lúc anh sắp trả lời, em rất sợ anh sẽ thừa nhận, nhưng anh đã không làm em thất vọng. Hàn Thiên Vũ nếu anh đã tỏ tình với em rồi thì em cũng nên đáp lại."

Trần Đường Đường nói xong liền đặt môi mình lên môi anh:"Em yêu anh Hàn Thiên Vũ."

Hàn Thiên Vũ nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình: " Đường Đường trước khi gặp em thì thế giới anh chỉ có những đám mây đen và mưa nhưng khi gặp em thế giới anh đã xuất hiện cầu vồng và nắng. Cả đời này người anh định là em cho nên em muốn trốn thoát khỏi anh thì đó chính là không có cách nào."

"Chà chà giáo sư tâm lý học nói chuyện đúng là có khác." - cô vòng tay qua cổ anh cười nói.

"Đường Đường anh yêu em. Ngoài em ra anh chẳng muốn yêu ai." - anh đặt cằm lên hõm vai cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đàn ông Hàn gia

"Em sắp phải chuẩn bị về nước rồi." - Tự nhiên cô nhớ đến chuyện này lòng liền có cảm giác không nỡ.

Anh nhẹ nhàng vuốt đầu cô nói: "Em đúng là nãi cá vàng."

"Anh mới nãi cá vàng, cả nhà anh đều nãi cá vàng hứ!" - Tự nhiên bị nói như vậy làm cô tuột cảm xúc ghê.

"Sao này em cũng là vợ anh mà vợ cũng được tính là chung nhà em nói xem, em tự mình chửi mình đúng hông?"

"Anh...ai nói em sẽ là vợ anh hả?"

"Anh nói rồi em ngoại trừ anh ra sẽ không được phép lấy ai."

"Anh nói khi nào thế? Lúc này anh đâu có nói?"

"Mới thêm vô".

"...."

"Em nghe đây cho dù em đi đến đâu anh cũng sẽ đến đó cùng em."

Cô tròn mắt nhìn anh: "Anh nói vậy tất là anh sẽ cùng em về sao? Vậy anh tính ra mắt ba má em sao? Như vậy có nhanh quá không?"

Anh búng nhẹ trán cô cười nói: "Em đang khẩn trương dùm anh sao?"

"Ồ ai nói em đây chỉ thắc mắc chút thôi."

"Vậy sao em không hỏi luôn khi nào chúng ta sinh con? Khả năng của anh tuyệt đối sẽ nhanh có kết quả, thế nào?" - anh cười gian xảo nói.

"..." - cái tên lưu manh.

"Đường Đường à ngoài ra thể lực của anh có thể cùng em trên giường một tuần vẫn dư sức."

"Hàn Thiên Vũ anh có thời nói chuyện trên giường được không hả?" - cô thật chịu không nổi đề tài trên giường.

"Vậy em muốn có mấy đứa con?"

"..." - Cạn lời

"Em im lặng thì anh quyết định đấy nhé."

"Em không thêm nói với tên lưu manh nhà anh, em đi tắm đây." - cô lấy đồ rồi đi tắm thì anh gõ cửa phòng tắm.

"Em có muốn tắm uyên ương không?"

"HÀN THIÊN VŨ, CÚT NGAY!!!" - cô hét lớn.

Còn anh thì cười lớn, cô trong phòng tắm nghe tiếng cười của anh liền biết ngay anh đang trêu cô, làm cô xấu hổ muốn độn thổ.

Tại biệt thự Hàn gia.

"Hàn Luật, ông có thể nhẹ một chút được không?....ahhhh" - giọng của bà Hàn kêu lên.

"Hi hi, bà xã Mỹ Mỹ à phải mạnh một chút thì mới dễ chịu." - ông Hàn đường đường là một vị tướng nghiêm túc và lạnh lùng nhất trong quân đội thế mà bây giờ khuôn mặt ông chỉ có hai từ để tả đó là gian xảo.

"Ahh...nhẹ...nhẹ...ahh...lão già ông nhẹ chút sẽ chết sao?" - bà Hàn khó chịu nói.

"Không được người ta thường nói bóp nhẹ sẽ không có tác dụng giảm nhức mỏi đâu."

"Thôi thôi ông đừng bóp nữa nếu không hai bên vai tôi sẽ nát xương hết."

"Như vậy sao được tôi là một người chồng mẫu mực làm sao có thể để vợ mình đau vai mà không xoa bóp giúp được. " - ông Hàn còn lâu mới ngừng bóp, vợ ông tuy đã tuổi trung niên nhưng cơ thể vẫn luôn làm ông không chịu đựng được mà muốn chạm vào bất cứ chỗ nào của bà, muốn cơ thể hai người hòa làm một nhưng do bà thích ngủ nên không cho ông vận động thường xuyên trên giường trừ khi tâm trạng bà tốt thì mới cho ông làm.

"Ông à cuối cùng chúng ta cũng sắp có con dâu rồi có khi sắp có cháu nội cũng nên."

"Haizz, sao nhanh vậy?" - ông ỉu xiu nói.

"Sao ông lại thờ dài, ông không vui khi thấy con mình sắp lấy vợ hả?"

"..." - Ông còn lâu mới nói cho bà biết ông muốn tên tiểu tử kia tạm thời đừng lấy vợ để ông có thể kiểm soát kéo bà lên giường. Thiệt là nếu tiểu tử đó có vợ nhất định bà xã ông sẽ kêu con dâu sinh con vậy là hết có.

"Sao ông im lặng vậy?"

"Bà xã người già như chúng ta nên vận động một chút cho tốt xương cốt một chút nhỉ?" - ông vừa nói vừa hành động đánh nhanh rút gọn bế bà lên phòng.

"Ahhh!!! Tên lão già thú nhà ông lưu manh vừa thôi bỏ tôi xuống."

Bà cứ việc chống cự còn ông thì vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hẹn hò

Vì hai người đã có mối quan hệ mới nên hôm nay Trần Đường Đường quyết định sẽ hẹn hò cùng Hàn Thiên Vũ. Hàn Thiên Vũ nghe xong mặt đen sì như đáy nồi, anh không thích đến những nơi ồn ào đông người nhưng do ánh mắt năn nỉ đáng yêu của cô làm anh không kiềm lòng được mà đến hôn cô.

Trần Đường Đường đã dậy từ sớm để chuẩn bị cho buổi hẹn hò ngày hôm nay. Nhìn nét mặt mong đợi của cô làm anh không kiềm lòng được mà đến hôn cô.

Trần Đường Đường đỏ mặt đánh anh - "Anh muốn ăn gì không hôm nay em sẽ trở tài nấu ăn?"

Anh nói nhỏ vào trong tai cô - "Ăn em."

"Anh đang hoảng một chút được không?"

"Thì em hỏi anh ăn gì mà. " - Anh cười gian nói.

"..."

Sau khi hai người ăn sáng xong liền chuẩn bị đi hẹn hò.

Hôm nay cô và anh sẽ đến khu vui chơi như bao cặp tình nhân khác. Nhưng hai người lại đi với hai tâm trạng khác nhau.

Một người thì vui vẻ hí ha hí hửng.

Một người thì muốn hẹn hò cho mau mau rồi về.

Hàn Thiên Vũ thật hối hận khi đến nơi đây vừa ồn ào lại đông đúc người. Nhưng khi thấy vẻ mặt mong đợi của Trần Đường Đường thì anh lại không nỡ bỏ về.

Hai người nắm tay nhau bước vào khu vui chơi.

"Chúng ta chơi tàu lượn đi, anh mà sợ thì cứ việc la lên không sao hết. Đừng giữ thể diện không ai thấy đâu."

"Dư lời." - anh liếc cô nói.

Một lúc sau...

"Oẹ...oẹ...oẹ..." - người nào đó mặt tái xanh ói đến trắng bệch.

"Em đã bảo anh cứ việc la hét cho thoải mái, anh lại giữ thể diện." - Trần Đường Đường vừa nói vừa vuốt lưng Hàn Thiên Vũ.

"

"..."

"Hai người cũng ở đây sao thật trùng hợp nha."

Trần Đường Đường nghe giọng hơi quen nên xoay lại nhìn, biết người trước mặt là ai cô liền nắm tay Thiên Vũ đánh dấu chủ quyền.

Đỗ Tổ Châu nhìn thấy cảnh này lập tức lửa giận bùng lên. Cô nắm chặt tay đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Dùng ánh mắt địch ý nhìn Đường Đường.

Trần Đường Đường xoay qua làm nũng nói với Hàn Thiên Vũ - " Em muốn đi nhà ma."

Hàn Thiên Vũ mỉm cười nheo má cô, cưng chiều nói: " Đi thôi "

Đỗ Tổ Châu cảm giác như mình là không khí trong mắt họ liền bám theo nói: " Dù sao chúng ta tình cờ gặp nhau hay là mình đi chung được không?"

Trần Đường Đường chưa kịp trả lời thì đã nghe anh từ chối: "Tôi không thích người khác chen vô giữa vợ chồng tôi đang hẹn hò."

Anh nói xong liền nắm tay cô rồi đi, không thèm liếc mắt nhìn Đỗ Tổ Châu một lần.

Đỗ Tổ Châu nghiêng răng nghiêng lợi quyết không bỏ cuộc liền nói: " Thiên Vũ anh không nhớ chuyện hai năm trước sao? "

"Chuyện hai năm trước là chuyện gì vậy? " - Trần Đường Đường xoay qua hỏi anh.

"Anh mới gặp cô ta hai lần. Lần này với lần trước."

"Thật vậy sao?"

"Bà xã, em đang ghen sao? "

"Anh nói xem? Mà ai nói em là bà xã anh hả?" Cô liếc anh nói.

"Nói thật đi có phải em yêu anh từ lần đầu gặp anh rồi phải không? " Anh cúi người thấp xuống, nói vào tai cô.

"..." Tên này đã lưu manh còn tự luyện.

Cô đẩy anh ra nói: " Em khát nước chúng ta đi mua gì uống đi "

"Được" - Anh cười gật đầu.

Sau khi mua nước, hai người quyết định đi đu quay.

Khi đu quay bắt đầu xoay thì Trần Đường Đường đã bị ai đó ép ngồi lên đùi.

Hàn Thiên Vũ cúi người hôn ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh dùng lưỡi mình cạy hàm cô ra, xâm nhập vào miệng cô trâu đùa. Lưỡi hai người quấn lẩn nhau một hồi lâu.

Khi anh thấy cô sắp hết đường khí tuy không thỏa mãn nhưng vẫn lui ra.

Hai người đi chơi tới gần tối thì Trần Đường Đường mới miễn cưỡng chịu về.

Trong khi đó có một người phía sau hai người đang nhìn họ với ánh mắt căm hận: "Hàn Thiên Vũ do mày đã hại chết người tao yêu nhất thì mày cũng đừng trách tao ".

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gặp nạn.

Trần Đường đang đứng chờ Hàn Thiên Vũ lấy xe thì lúc này bỗng có một chiếc xe hơi chạy với vận tốc rất nhanh đang lao về phía cô.

"RẦM!!!"

Trần Đường Đường cảm thấy trời đất quay cuồng, dần dần đôi mắt nhắm lại. Sau khi tông cô xong chiếc xe liền chạy đi mất.

Người đi đường thấy cảnh này hét lên, rồi một đám người bu xung quanh cô.

Khi Hàn Thiên Vũ quay lại đã thấy nhiều người tụ xung quanh chỗ Trần Đường Đường đang đứng.

Có người la lên: "Gọi xe cứu thương có người bị tai nạn".

Trái tim Hàn Thiên Vũ chợt nhói lên. Anh lập tức chạy đến chỗ cô. Trước mắt Hàn Thiên Vũ là một thân ảnh đầy máu đang nằm dưới đất. Anh liền chạy lại ôm cô.

"Đường Đường đừng nhắm mắt anh sẽ đưa em tới bệnh ngay thôi." Anh nói xong liền bế cô lên xe chạy tới bệnh viện.

Hàn Thiên Vũ bế cô xuống xe rồi vào cổng bệnh viện hét lớn lên: "Mau kêu bác sĩ giỏi nhất ra đây cho tôi nhanh lên."

Hốc mắt anh lúc này đã trở nên đỏ ngầu, khuôn mặt lạnh băng khiến người ta cảm thấy thật đáng sợ.

Hàn Thiên Vũ vừa nói xong lập tức có người chạy ra. Một người đàn ông trẻ tuổi cao gần một mét chín, khuôn mặt anh tuấn nhưng vẻ mặt lại không có cảm xúc bước đến chỗ anh.

"Đừng lo cô ấy sẽ không sao." - Lãnh Hạo lần đầu tiên thấy bạn mình có biểu hiện như thế lập tức hiểu ngay cô gái này quan trọng đến thế nào.

Sau mấy tiếng đồng hồ thì cuối cùng ca phẫu thuật cũng kết thúc.

Hàn Thiên Vũ đang ngồi ngay ghế thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra, anh lập tức ngồi dậy.

"Ca phẫu thuật thế nào rồi? Sao lại lâu như thế? "

"Do xuất huyết não lại mất máu quá nhiều nên phải cầm máu. Ngoài ra cô ấy bị gãy chân phải. Cậu đừng lo, cô ấy được đưa kịp lúc nên tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

"Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng? Cậu có ý gì? " - Anh nhướn mày nói.

"Vừa rồi tôi phát hiện đầu của cô ấy chắc có lẽ trong lúc ngã đã đụng trúng vật cứng nên đã chấn thương đến não bộ tạo ra khối u. Vì thế cô ấy sẽ xuất hiện tình trạng hôn mê. Có điều..." - Lãnh Hạo nhìn người bạn thân của mình đang tỏa ra khí lạnh kinh người.

"Điều gì? Cậu mau nói cho tôi biết " - Bây giờ anh đã không còn kiên nhẫn nữa liền quát.

Lãnh Hạo ngạc nhiên, rốt cuộc cô gái này quan trọng đến Thiên Vũ đến mức nào mà lại khiến người bạn này của anh lo đến vậy.

"Tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa nhưng do trong não đang có khối u. Mặc dù khối u này chưa lan rộng ra nhưng nó đè lên dây thần kinh trung ương khiến cô ấy hôn mê. Chỉ cần lấy khối u ra là cô ấy sẽ an toàn. Nhưng việc cô ấy có thể tỉnh lại hay không phải do chính bản thân cô ấy thôi."

Đêm đó anh túc trực chăm sóc cô không nghỉ ngơi. Lãnh Hạo thật sự vẫn không thể tin được người lạnh lùng lại ghét con gái như Hàn Thiên Vũ, nhiều lúc còn khiến anh nghĩ có phải cậu ta là gay không nữa.

Vậy mà bây giờ người bạn này của anh đang chăm sóc cô gái đang hôn mê trên giường một cách chu đáo.

Trong phòng bệnh Hàn Thiên Vũ nhìn người con gái đang nằm trên giường vì anh bất cẩn khi để Trần Đường Đường một mình khiến cô phải rơi vào tình trạng bây giờ.

Hàn Thiên Vũ tự trách bản thân mình, bàn tay nắm chặt lại tới mức gân xanh nổi lên. Anh tuyệt đối sẽ không để cho kẻ hại cô có kết quả tốt.

Hàn Thiên Vũ nắm bàn tay nhỏ xinh như búp măng lên. Đặt nụ hôn lên tay cô: "Anh xin lỗi."

Lúc này, anh có cảm giác cô đang nắm lại tay anh. Anh lập tức kêu Lãnh Hạo vào: "Mặt lạnh cậu vô xem Đường Đường thế nào rồi."

"..." Tôi có tên đằng hoàng nha!!!=_=

Lãnh Hạo khám xong cho cô thăm nghĩ:"Ngạc nhiên nha, cô bé nhìn nhỏ con vậy mà hồi phục nhanh thật."

"Nhỏ con không có nghĩa là yếu ớt đâu "

"..." - Cậu ta biết mình suy nghĩ gì sao?

"Biểu hiện của cậu nhìn là biết."

"..." - Cái tên này biết đọc suy nghĩ của người khác sao?

Lúc này ngoài cửa có hai người một nam một nữ bước vào.

"Xứ nha đầu làm sao bị tai nạn vậy?" - Ân Thiên chất vấn nhìn Hàn Thiên Vũ.

"Tôi đi lấy xe một chút quay lại đã thấy cô ấy bị như vậy." - Anh nói với giọng như đang trách bản thân mình.

"Vũ, cô ấy bây giờ không sao rồi. Một lát sẽ tỉnh nhanh thôi, cậu đừng lo." - Lãnh Hạo vỗ vai anh nói.

"Mặt lạnh à, cậu là đang an ủi hay đang chia buồn cùng gia đình thế? " - Vương Phong giễu cợt nói.

"..." - Lại kêu mặt lạnh._=_

"Mặt lạnh..." - Vương Phong thì Lãnh Hạo lên tiếng chen ngang.

"Cậu muốn thử phẫu thuật não không? Dù sao chúng ta cũng là bạn lâu năm tôi sẽ nhẹ tay." - Lãnh Hạo lạnh lùng nói.

"Đừng đừng, tôi không muốn bị giải phẫu đâu." - Vương Phong thấy sống lưng ớn lạnh nghe Lãnh Hạo nói xong lập tức tránh xa 10m xua tay nói.

"Thiên...Vũ..." - Giọng nói yếu ớt của Trần Đường Đường tuy nhỏ nhưng mọi người trong phòng đều nghe được.

Hàn Thiên Vũ vui mừng nắm lấy bàn tay cô: "Đường Đường em tỉnh rồi may quá."

Đừng nói là Ân Thiên ngay cả Vương Phong, bạn thân từ nhỏ của Hàn Thiên Vũ cũng hết sức ngạc nhiên. Không phải Hàn Thiên Vũ trước giờ vẫn không hề thích đụng vào con gái sao.

Lúc đầu Vương Phong chỉ nghĩ do Hàn Thiên Vũ không chú ý trông chừng tiểu sư muội của anh nên mới ở đây chăm sóc xem như chuộc lỗi.

Vương Phong nhỏ giọng nói: " Chuyện này không như mình nghĩ, xem ra quan hệ của hai người này không đơn giản là chủ nhà với khách."

Ân Thiên đứng kế bên thấy Vương Phong đang lăm lăm như tụng kinh liền hỏi: " Anh đang nói gì thế? "

"A... Đầu có gì. Anh đang cảm tạ trời Phật thôi." - Vương Phong lập tức biện minh nói. Quan hệ của Thiên Vũ và tiểu sư muội không biết là như thế nào nên tốt nhất không nói cho Ân Thiên. Nếu không cô ấy mà biết sẽ đi lan tin khắp nơi cho xem.

"Anh đang nói xấu em sao? " - Ân Thiên nghi ngờ nhìn biểu hiện của Vương Phong nói.

"..." Vương Phong.

"Đường Đường em đói chưa anh đi mua cháo cho em được không? " - Hàn Thiên Vũ dịu dàng nhìn cô.

"Em muốn ăn cháo trứng muối. " - Trần Đường Đường yếu ớt nói.

"Được, anh đi mua." - Anh vuốt má cô rồi xoay qua nói với Vương Phong: " Cậu đi với mình."

"..." - Lại tính sai bảo mình.

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Thiên Vũ liền nói: "Cậu đi điều tra người đã đụng vào Đường Đường "

"..." - Biết ngay.

"Đi thôi " - Hàn Thiên nói xong liền đi.

"Vũ, cậu và...và...Đường Đường..." - Vương Phong ngập ngừng nói.

"Sau này sẽ gửi thiệp cưới cho cậu."

"Hả hả Vũ à con bé mới 17 thôi mà cậu đã...đã.... Cậu thật là lưu manh!"

"Cậu nghĩ sẽ ra sao nếu tôi đưa cho Ân Thiên xem tấm hình kia. "

"..." - Tốt nhất không nên nói gì thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nguồn gốc của mặt lạnh

Trong phòng bệnh.

"Đường Đường em thấy thế nào rồi?"

"Em không sao chị đừng lo."

"May mà không ảnh hưởng nghiêm trọng đến não nhưng em cũng bị gãy chân phải nên em phải ở bệnh viện một thời gian dài."

Lãnh Hạo này giờ vẫn im lặng không nói bây giờ mới ho khan một tiếng nói: " Xin chào, anh là bạn của Thiên Vũ cũng là bác sĩ chữa trị cho em."

Lúc này cô mới chợt nhận ra còn một người ở trong phòng. Người này sao cao thế y như người khổng lồ nhưng mặt nhìn lạnh quá vậy, chẳng có cảm xúc tí nào. Trần Đường Đường trong lòng cảm thán.

Lãnh Hạo thấy cô cứ nhìn mình không rời mắt, cảm thấy không tự nhiên nói: " Trong người em thấy thế nào rồi?"

Trần Đường Đường thấy mình thất thố, ngượng ngùng nhìn Lãnh Hạo nói: " Cảm ơn anh, em thấy ổn hơn rồi chỉ là cái chân hơi khó chịu ".

"Chỉ cần bó bột ba tháng và tập vật lý trị liệu thì sẽ nhanh chóng hồi phục thôi." - Lãnh Hạo miệng thì nói cho cô an tâm nhưng mặt anh thì vẫn lạnh như cũ.

Lãnh Hạo bây giờ mới nhìn kỹ cô. Nhìn trông cô đáng yêu dễ thương như trẻ con nhưng mà theo tính cách của Hàn Thiên Vũ sao có thể thích cô gái như vậy.

Nhìn như thế nào cũng không phải là gu của bạn anh tí nào. Anh tính hỏi cô và Hàn Thiên Vũ có quan hệ như thế nào thì của phòng liền mở ra.

"Tiểu sư muội, tụi anh mua cháo trứng muối cho em nè. " - Vương Phong vừa vào phòng thì không khí yên tĩnh lúc này liền tan biến.

"Tam sư huynh anh ồn ào thật." - Trần Đường Đường cười nói.

"Cháo còn nóng mau ăn rồi uống thuốc nữa. "- Hàn Thiên Vũ lấy cháo thổi cho bớt nóng, ân cần đút cho Trần Đường Đường từng muỗng.

" Thiên Vũ à tiểu sư muội có bị gãy tay đâu mà cậu phải đút như con bé là người tàn tật vậy." - Vương Phong cười cười nói.

" Ân Thiên cô muốn xem hình của Vương Phong không? " - Hàn Thiên Vũ nhàn nhả nói.

"..." - Tôi đắc tội gì với tên này vậy trời.

"Là hình gì vậy?" - Ân Thiên tò mò hỏi.

Vương Phong lập tức chặn không cho Hàn Thiên Vũ nói, anh lại ôm Ân Thiên nói: " À chỉ là hình hồi nhỏ thôi. Khi nào có dịp anh lấy cho em xem. Bây giờ, Đường Đường có Thiên Vũ chăm sóc rồi em đừng lo. Chúng ta đi ăn thôi, anh này giờ đói lắm rồi."

Vương Phong nói xong liền kéo Ân Thiên ra ngoài.

"Vũ, hình mà cậu nói là..." - Lãnh Hạo có dự cảm không lành nói.

"Cậu cùng Vương Phong..."

" RẦM " - Lãnh Hạo vừa nghe đến đó mặt đã lạnh bây giờ còn lạnh hơn. Lập tức đóng cửa thật mạnh đi ra ngoài.

Hàn Thiên Vũ chưa nói hết thì thấy bạn anh chạy đi mất. Cũng không quan tâm tiếp tục đút Đường Đường ăn.

"Hình gì mà lại khiến Vương Phong và anh bác sĩ bạn anh phản ứng lạ vậy? "

"À hồi nhỏ Lãnh Hạo là người thấp nhất trong đám lại cò khuôn mặt đáng yêu như con gái vậy. Lúc ấy, mẹ của cậu ấy lại thích con gái nên mua rất nhiều đồ con gái cho cậu ấy mặc..." - Anh nhẹ nhàng kể chuyện lúc nhỏ cho cô nghe.

Khi ấy, Hàn Thiên Vũ, Vương Phong, Lãnh Hạo, Trịnh Khang là một nhóm chơi cùng nhau. Bốn người với bốn tính cách khác nhau. Người lạnh lùng ít nói nhất tất nhiên là Hàn Thiên Vũ.

Người luôn ồn ào quậy phá nhất không ai khác là Vương Phong.

[Vương Phong:" Oan quá tôi chỉ làm theo chủ ý của Thiên Vũ thôi mà. Cậu ta mới chính là đầu sỏ."

Trạch nữ Hilry: " Ai mượn ngu nghe theo. "

Vương Phong "... "]

Tiếp theo chính là anh chàng mặt lạnh.

[Lãnh Hạo:"Có thể nào đừng kêu tôi là mặt lạnh được không?==" "

TNH: " Không thể! "

Lãnh Hạo:"..."]

Lãnh Hạo lúc nhỏ không hề trung bộ mặt lạnh như bây giờ đâu. Lúc ấy, bởi vì mẹ Lãnh Hạo luôn muốn sinh con gái nên khi mang thai anh bà mua rất nhiều đồ cho bé gái nhưng lúc siêu âm lại là con trai nên bà liền có chút thất vọng.

Lãnh Hạo được ba bốn tuổi thì mẹ anh liền cao hứng khi thấy khuôn mặt anh đáng yêu như bé gái nên bà liền bắt Lãnh Hạo mặc đồ con gái. Ban đầu Lãnh Hạo không chịu nhưng vì người ba quá cứng chiều mẹ nên đã cưỡng ép anh nếu anh không chịu mặc thì sẽ đòi đốt phòng thí nghiệm yếu đuối của anh nên Lãnh Hạo chỉ biết âm ức mặc đồ con gái. Cũng chính vì nên anh thường hay bị nhiều thằng nhóc trêu ghẹo.

Có một lần anh bị đám nhóc trêu ghẹo nhưng vì nhỏ con nên không thể làm được gì. Lúc này Vương Phong không biết từ đâu bay tới đánh đám nhóc tới tấp.

Đám nhóc hoảng sợ bỏ chạy đi mất, Lãnh Hạo lúc này vì sợ mà dơ mặt ra. Vương Phong thấy vậy liền lay lay Lãnh Hạo nói: " Em gái, em có sao không?"

"..." - Cậu ta đang nói mình là em gái sao?

"Em không sao chứ? " - Vương Phong xoay mặt Lãnh Hạo lắc qua lắc lại nói.

"Không... Không sao. " - Lãnh Hạo thấy mặt mình và Vương Phong quá gần nhau nên đỏ mặt nói.

Sau đó hai người trở thành bạn thân của nhau. Vì Lãnh Hạo hay mặt đồ con gái lại hay qua nhà Vương Phong chơi nên mẹ của Vương Phong mới đề nghị hai người chụp hình với nhau làm kỷ niệm.

Ngày hôm đó Lãnh Hạo qua nhà Vương Phong để làm theo đề nghị của mẹ Vương Phong. Mẹ Lãnh Hạo nghe xong lập tức chọn bộ đồ nữ tính nhất cho anh.

Mẹ Vương trong lòng mừng thầm con trai mình có thanh mai cũng đỡ sau này phải kiếm vợ cho nó.

[Tác giả: bà không biết Lãnh Hạo là con trai]]]

Nhờ có Vương Phong nên Lãnh Hạo cũng gia nhập vào nhóm của Thiên Vũ. Thế là họ đã thành bộ tứ quậy phá trong trường ai cũng biết.

Trong đám người nói nhiều nhất không chỉ riêng Vương Phong mà còn có Trịnh Khang.

Anh lúc nhỏ đã là người cao nhất trong nhóm cũng là người hay chịu tội chung với Vương Phong.

Khi bốn người vào Vương gia chụp hình kỷ niệm xong thì mẹ Vương mới kêu Lãnh Hạo và Vương Phong chụp riêng.

"Tiểu Hạo à, con xinh xắn như vậy làm dì rất muốn có con gái à nha. Hay sau này lớn con làm con dâu dì đi. " - Bà Vương cười quý dượng nói.

Lãnh Hạo lúc nhỏ là người có chỉ số thông minh rất cao nhưng chưa được khai sáng đúng chỗ.

"Con dâu là sao ạ? " - Lãnh Hạo khó hiểu nhìn bà Vương.

"Tất nhiên sau này con lớn con sẽ được ở chung một nhà với A Phong, thế nào con muốn không? "

"Dạ muốn, dạ muốn."- Lãnh Hạo phần khởi đáp.

"Được vậy làm theo lời dì...." - Bà Vương nói thì thầm nói còn Lãnh Hạo thì ngu ngơ làm theo.

Vương Phong đang ngồi chơi điện tử với Trịnh Khang thì đột nhiên Lãnh Hạo bay tới hôn ngay môi anh.

Thế là toàn cảnh đó được bà Vương thu vào máy ảnh. Bà Vương mừng chưa được bao lâu thì Hàn Thiên Vũ này giờ im lặng đọc sách ngẩn đầu nhìn bà lạnh nhạt nói: " Di tính cho Vương Phong không lấy được vợ sao?"

"Tiểu quý con nói bậy bạ gì thế? Vương Phong có thanh mai rồi nha."

"Thanh mai? Lãnh Hạo? Cậu ta là con trai mà." - Hàn Thiên Vũ chế giễu cười nói.

"CÁI GÌ?" - Ba người bà Vương, Trịnh Khang, Vương Phong kinh ngạc đồng thanh nói.

"Cậu là con trai?" - Vương Phong không thể tin được.

"..." - Trước giờ tôi nói mình là con gái sao?

Bà Vương vì ngạc nhiên quá độ cùng với sự tuyệt vọng lên lầu tịnh dưỡng.

"Không thể tin được! " - Trịnh Khang ngơ ngác nói.

Kể từ đó vì không thể để cho người khác hiểu lầm mình là con gái nên Lãnh Hạo quyết định chống cự mẹ mình không chịu mặc đồ con gái. Anh cũng không còn tươi cười như con gái nữa mà đổi lại là khuôn mặt lạnh như bây giờ.

Sau này mỗi nhớ lại kỷ ức anh hôn môi với Vương Phong, Lãnh Hạo không khỏi rung mình nắm chặt tay hận không thể đập đầu quên đi cái cảnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bắt cóc (1)

"Thật không ngờ nha..." - Trần Đường Đường cảm thán nói.

"Không ngờ chuyện gì? " - Hàn Thiên Vũ vừa dứt cháo cho cô vừa hỏi.

"Anh bác sĩ mặt lạnh như vậy em không thể tưởng tượng anh ấy sẽ ra sao nếu biến thành con gái. Nhưng theo anh nói như thế chắc anh ấy sẽ rất đáng yêu."

"Chỉ giống như con gái thôi. Cậu ta không hề đáng yêu chút nào." - Hàn Thiên Vũ nhướn mày.

"Em thấy anh bác sĩ mặt lạnh đẹp trai mà. Do mặt anh ấy không biểu hiện nhiều cảm xúc thôi. Nếu anh ấy có thể biểu hiện ra nhiều cảm xúc thì nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi à nha." - Trần Đường Đường thao thao bất tuyệt mà chẳng để ý đến mặt người nào đó đang khó chịu.

Hàn Thiên Vũ trong lòng không vui. Anh không muốn trước mặt anh cô lại đang khen người đàn ông khác như thế.

Cho dù người đó là bạn thân từ nhỏ của anh cũng không được phép.

Trong mắt cô chỉ được có hình bóng anh. Miệng của cô chỉ có thể gọi tên anh không thể gọi tên người đàn ông khác.

Thấy cô vẫn còn muốn tiếp tục khen anh lập tức chặn ngang nói: "Uống thuốc bớt nói lại."

Cô bĩu môi: "Em không uống được không? Thuốc rất đắng."

"Được." - Anh nhẹ nhàng đáp.

"Thật sao? " - Hai mắt cô lập tức sáng lên.

"Ừm, anh không ngại để em ngồi lên xe lăn bước vào lễ đường."

"..."

"Ngoan uống thuốc nào." - Anh đưa thuốc cho cô.

Cô lập tức che miệng lại nói: " Không uống không uống, thuốc đắng lắm."

"Thuốc không đắng đâu. Ngoan nghe lời." - Anh dịu dàng nhìn cô nói.

"Sao anh biết thuốc không đắng chứ. Anh uống trước đi. Nếu anh uống được em sẽ uống được thôi."

"Được " - Anh nhẹ nhàng đáp.

Sau đó bỏ thuốc vào miệng rồi uống một ngụm nước.

Trần Đường Đường tò mò không biết anh có uống thật không nên nhìn yết hầu của anh xem anh có nuốt chưa.

Đúng lúc này anh chế trụ ót cô rồi đưa thuốc trong miệng mình vào miệng cô.

"Ahh!!!...Hàn Thiên Vũ anh anh dám lừa em. Đánh chết anh!!!" - Cô lấy gối đánh anh liên tục không ngừng.

Hàn Thiên Vũ sợ Trần Đường Đường hoạt động mạnh sẽ ảnh hưởng đến cơ thể nên lập tức ôm cô lại, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Đường Đường đừng động như thế không tốt cho cơ thể đâu."

"Tên lưu manh nhà anh, anh có biết thuốc rất đắng không?...ngô..." - Cô nói được một nửa thì anh đã hôn cô khiến những lời nói kia của cô phải nuốt lại.

Sau một hồi môi lưỡi triển miên với nhau anh mới cố gắng bình tĩnh buông cô ra.

"Sao lần nào anh cũng hôn lâu như thế? " - Cô trách cứ anh nói.

"Đường Đường em sợ uống thuốc sao? " - Anh tạm thời không muốn trả lời câu hỏi của cô liền chuyển chủ đề.

"... " - Tên này muốn chuyển chủ đề à?

"Đường Đường anh sắp chịu không nổi nữa rồi." - Anh nói xong liền cắn tai cô.

"Cái tên lưu manh anh đừng có cắn nữa! " - Cô đỏ mặt nói.

"Mới cắn mà em đã đỏ mặt rồi sao? Sau này động phòng mặt em sẽ đỏ như thế nào nữa đây?" - Anh cười như không cười nói nhỏ vào tai cô.

"Em mệt muốn ngủ. " - Cô không thèm nhìn anh nói.

"Được vậy em ngoan ngoan ngủ có gì thì gọi anh biết chưa? " - Anh nói xong liền hôn nhẹ lên trán cô rồi ra ngoài.

Hai ngày sau...

"Thiên...Vũ đừng vậy mà, chỉ là trong phòng bệnh buồn quá em chịu không được nên mới xin chị y tá đẩy em ra ngoài một tí thôi mà." - Cô ôm tay anh nói.

"Không được." - Anh kiên quyết nói.

"Tại sao chứ chuyện này có gì lớn đâu, anh đừng làm khó chị y tá được không? Đừng đuổi việc chị ấy mà." - Cô làm nũng với anh.

Anh xoay người qua ôm cô vào lòng thấp giọng nói: " Em có biết anh sợ lắm không? Vô phòng không thấy em đâu anh sợ rằng kẻ hôm trước đụng em sẽ ra tay bắt em lần nữa. "

"Em xin lỗi. " - Trần Đường Đường hối lỗi nhìn Hàn Thiên Vũ nói.

"Đừng rời xa anh, xin em đó." - Anh nói xong liền hôn lên đôi môi nhỏ của cô.

Anh thừa lúc cô mở miệng ra liền đưa lưỡi vào trên đũa trong khoang miệng cô.

Nụ hôn hôm nay của anh hơi mạnh bạo, anh vừa hôn vừa mút đến môi cô sưng tấy lên mới chịu rời khỏi môi cô.

Anh hết hôn môi rồi xuống chiếc cô trắng nõn của cô mà mút thật mạnh. Sau đó lại ngậm vành tai lẫn cảm của cô.

Hơi thở nóng rực của Hàn Thiên Vũ khiến tim Trần Đường Đường đập càng lúc càng nhanh. Mắt thấy tay anh bắt đầu cời từng nút áo của mình, cô lập tức ngăn lại.

"Thiên Vũ không được đây là bệnh viện." - Cô giữ tay anh lại.

"Anh chỉ muốn giúp em thay quần áo thôi mà." - Hàn Thiên Vũ nói vẻ mặt như mình là chính nhân quân tử nhưng giọng điệu lại giống như muốn lột sạch đồ cô ra.

"Em không cần thay quần áo đâu." - Cô đỏ mặt nói.

"Em không muốn về nhà sao? "

"Hả?" - Cô ngơ ngác nhìn anh.

"Đường Đường đầu óc em đang nghĩ gì vậy? Anh thấy chân em như vậy rất bất tiện nên mới giúp em thay quần áo mà thôi." - Anh mỉm cười nói.

"Hả?! Chỉ vậy thôi." - Cô không tin nhìn anh.

"Nếu không em nghĩ gì?" - Anh biết cô nghĩ gì nhưng vẫn cứ trêu cô.

"Tên lưu manh! " - Cô đỏ mặt liếc xéo anh nói.

Anh cười cười không trả lời tiếp tục cời đồ cô ra. Còn cô thì ngượng ngừng mặc anh cời.

Nhưng chưa kịp cời hết thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Hàn Thiên Vũ nghe có tiếng động ngay cửa lập tức lấy chăn che người Trần Đường Đường lại.

Ân Thiên mở cửa ra liền thấy Hàn Thiên Vũ đang lấy chăn quấn người của Đường Đường lại. Còn Trần Đường Đường thì mặt đỏ như quả cà chua chín.

"Đường Đường sao mặt em lại đỏ thế? Bị sốt sao? " - Cô vừa nói vừa đi đến cạnh giường.

Trần Đường Đường mắt thấy Ân Thiên sắp đến âm thầm rửa tên kia hàng vạn lần.

Lúc này, Hàn Thiên Vũ mới ra chặn Ân Thiên nói:" Có chuyện gì sao?"

Ân Thiên thấy bộ dạng của Hàn Thiên Vũ và Trần Đường Đường hơi lạ nên càng nghi ngờ càng muốn bước tới.

"Cô ấy cần nghỉ ngơi. " - Anh lạnh nhạt nói.

"Tiếc vậy, Xú nha đầu chị thấy em ở trong bệnh viện rất chán nên vốn định rủ em đi chơi haizz... " - Ân Thiên vừa nói vừa làm bộ dạng tiếc nuối.

Trần Đường Đường nghe đi chơi hai mắt đã sáng lên nhưng nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hàn Thiên Vũ xem ra không muốn cô đi.

Trần Đường Đường bĩu môi nói:" Em rất muốn đi nhưng chân em như vậy sao mà đi đây...Vội lại người nào đó không chịu cho em đi."

Cô nói xong liền làm ra bộ dạng đáng thương khiến người ta không chịu nổi mà muốn ôm vào cưng chiều.

Khoé miệng Ân Thiên run rẩy, khi nào mà nha đầu thối này lại có bộ mặt đáng thương như vậy chứ?! Con bé không đi đoạt giải Oscar có phải uống không?

Hàn Thiên Vũ hết cách đành theo ý cô. Đường Đường liền cao hứng chủ động hôn lên môi anh mặc kệ ánh mắt chán ghét của Ân Thiên.

Ân Thiên thấy mình như bình phong nên kêu hai người chuẩn bị nhanh, cô và Vương Phong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bắt cóc (2)

"Em ngoan ngoan ở yên đây nghe chưa? " - Anh xoa đầu cô rồi tới bãi đậu xe.

Trần Đường Đường ngoan ngoan ở yên chờ anh thì bỗng có người bịt miệng cô lại.

Cô kháng cự một hồi thì cảm thấy cơ thể mệt mỏi rồi ngất đi.

Hàn Thiên Vũ chạy xe ra không thấy cô. Anh cảm giác không ổn lập tức gọi cho cô nhưng không ai bắt máy.

Lúc này anh nhận được một tin nhắn lạ. Trong đó viết:

"Hàn Thiên Vũ mày hại chết người tao yêu thì tao cũng sẽ làm như thể giống mày. Tao sẽ khiến mày đau khổ cả đời."

Trái tim anh nhói lên từng cơn, Đường Đường vẫn còn đang trị liệu vậy mà bây giờ bị người khác bắt đi.

Anh phải cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng mới được nếu không sẽ không giải quyết được gì hết.

Lúc này điện thoại anh vang lên, là Vương Phong.

"Vũ, đã điều tra ra được người đã tông vào Đường Đường là Lý Tổng. Hắn là người yêu của Huỳnh Thiến."

"Huỳnh Thiến? "

"Cô ta là hung thủ trong vụ án sát hại nữ sinh trong khách sạn mà cậu đã phá. Sau khi cô ta giết người xong vì không muốn vào tù nên đã trốn thoát. Chạy tới sân thượng thì cô ta trượt chân té. "

"Hừ, hắn ta có khả năng đó sao."

"Vũ...bây giờ chúng ta..."

"Phong bây giờ tôi gửi số điện thoại cho cậu. Cậu hãy điều tra nhanh địa chỉ IP cho tôi."

Anh nói xong liền cúp máy, đôi mắt anh bây giờ lạnh lẽo như một con thú muốn nuốt chửng con mồi.

Xung quanh anh tỏa ra một luồng khí lạnh băng khiến người khác phải sợ.

Anh tuyệt đối sẽ không để hắn ta được yên ổn, Lý Tổng! Hắn ta dám động vào một sợi tóc của Đường Đường thì chuẩn bị đi xuống địa ngục đi.

Vương Phong làm việc rất nhanh đã có kết quả địa chỉ IP.Hàn Thiên Vũ lập tức lên xe đi đến nơi đó.

Đường Đường vừa mở mắt đã thấy hai bàn tay bị còng lại sau lưng. Xung quanh cô chỉ có một bóng đèn nhỏ trên trần nhà còn lại đều màu đen.

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông trẻ đầu trọc, cao gầy trên mặt có một vết sẹo bên má trái.

Trong tay hắn ta đang cầm roi da, mặc dù rất sợ nhưng mà cô phải cố gắng tỏ ra bình tĩnh không sợ hãi, tuyệt đối không thể khiến hắn kích động được nếu không...

Nghĩ tới đó cô không khỏi rung sợ. Nói cô sợ chết thì cũng không hẳn là vậy.

Con người ai rồi cũng sẽ tới lúc phải chết thôi nhưng mà cô tuyệt không muốn chết trẻ như vậy đâu.

Lý Tổng thấy Trần Đường Đường không hề tỏ ra sợ hãi liền nâng cằm cô lên.

"Xem ra tên giáo sư tâm lý học kia có khẩu vị là một cô nhóc mười mấy tuổi."

"Anh muốn gì?"

Lý Tổng cười một cách quỷ dị khiến cô không thể đoán hắn ta muốn gì.

Tay Lý Tổng vuốt ve khuôn mặt cô rồi trượt xuống xương quai xanh.

"Đẹp đấy, không biết bị roi da quất lên nó sẽ thế nào đây." - Lý Tổng thấp giọng nói sau đó bàn tay lại vuốt ve tóc cô.

"Đừng động vào tôi! " - Trần Đường Đường bình tĩnh né tránh bàn tay Lý Tổng.Nhìn có vẻ như cô đang bình tĩnh nhưng chỉ có cô mới biết bản thân đang sợ tới mức nào.

"Bốp!!!!"

Lý Tổng tát vào mặt cô một lực mạnh khiến khoé miệng cô chảy máu.

"Không biết Hàn Thiên Vũ biểu hiện như thế nào khi thấy cảnh người hắn ta yêu bị cưỡng bức sau đó bị roi da quất nh?...Ha...Ha...Ha..."

Trần Đường Đường lập tức sợ tới mức không dám thở mạnh.

"Khôngggg...Tránh xa tôi ra..." - Cô vừa nói vừa lấy chân trái không bị gãy của mình đạp ngay hạ bộ của Lý Tổng.

Lý Tổng bị một cước đạp vào nơi đó sắc mặt lập tức tái xanh đi, gân xanh trên trán hắn nổi lên. Hắn lập tức lấy roi da quất lên người cô.

"Tất cả cũng tại Hàn Thiên Vũ nên Tiểu Thiên mới chết. Hắn ta hại chết người tao yêu nhất nên tao cũng khiến hắn cả đời này bị cảnh không bảo vệ được người mình yêu dày vò cả đời."

Lý Tổng nói xong liền lấy chân đạp thật mạnh lên cái chân không bị gãy của cô. Rồi lại chà đạp lên chân cô dường như muốn cô tàn phế.

"A...AAA...AHH!!!" - Cô đau đến mức không thể có từ gì để tả được nỗi đau của cô.

Trên trán cô đổ rất nhiều mồ hôi hột. Chân trái cô đang bình thường lại bị một người đàn ông đè lên chà đạp như thế không gãy cũng nứt xương.

"Là do con đàn bà đó (nạn nhân bị giết trong khách sạn) không biết điều lại dám kêu người cưỡng bức tiểu Thiên nên nó chết là đáng" - Hắn nói với giọng điệu bi thương, đôi mắt chứa sự cô độc.

Cô im lặng nhìn hắn.

"Tiểu Thiên vốn là một cô gái ngây thơ hồn nhiên được nhiều người yêu mến là do con đàn bà đó không biết giữ trái tim người đàn ông của mình nên mới bị bỏ rơi vậy mà lại đổ hết lên đầu tiểu Thiên, kêu người cưỡng bức cô ấy. Cho nên tiểu Thiên giết cô ta là đúng thôi."

"Tại sao anh lại không ngăn chị ấy?"

"Ngăn? Cô bé, em có biết từ ngày cô ấy bị cưỡng bức cô ấy sống khó khăn đến thế nào không? Có một lần tiểu Thiên chịu không nổi liền muốn giết con đàn bà đó nhưng lại không biết làm thế nào cho nên..."

Lý Tổng đang nói bị cô ngắt lời.

"Cho nên anh đã chỉ ra chủ kiến."

"Không sai."

Cô cười lạnh nhìn hắn: "Vậy chẳng khác nào anh gián tiếp hại chết cô ấy. Tôi là anh thì tuyệt đối sẽ không để người mình yêu trở thành hung thủ giết người."

"Cô câm miệng!" - Hắn nói xong liền tát vào mặt cô rồi trợn mắt hung dữ nhìn cô.

"Một cô nhóc miệng còn hôi sữa chưa trải sự đời như cô thì biết gì chứ?! " - Hắn ta quát cô rồi lấy roi da quất lên người cô.

"Aa...aaa...!!!Đúng là tôi chưa trải qua sự đời nhưng tôi không ngu ngốc như anh. Gián tiếp hại người mình yêu chết thì hơn ai chứ?" - Cô cắn răng nhịn đau, giọng nói yếu ớt nhìn Lý Tổng.

Thân thể Lý Tổng lập tức cứng lại.

"Tất cả đều do anh, nếu không phải anh cô gắng kiên trì chăm sóc cô ấy bảo vệ khiến cô ấy hạnh phúc mà quên đi quá khứ đau đớn thì cô ấy cũng không đi giết người."

"Tôi và cô ấy vốn dĩ đang hạnh phúc thậm chí cô ấy muốn lần đầu của mình là tôi. Vậy mà mọi chuyện lại thành ra như thế..."

"Bệnh tâm lý không phải là không có cách chữa, quan trọng là cách chữa có đúng hay không thôi."

"Ý cô là gì?" - Anh nghi hoặc nhìn cô.

"Còn không phải vì anh sao?Bởi vì cô ấy muốn giữ bản thân trong sạch cho anh nhưng lại không thể nên mới sinh ra cảm giác có lỗi với anh. Chính vì thế cô ấy hận bản thân mình nên mới bị bệnh tâm lý. Anh không những không giúp cô mà còn khiến cô ấy lúng sâu thêm cho nên mới có kết cục này." - Trần Đường Đường nhìn thẳng vào đôi mắt đang dao động của Lý Tổng rồi bình tĩnh nói.

Lý Tổng dường như đang suy nghĩ điều gì đó lặng im không nói.

Một lát sau hắn ta cười lớn nhưng đôi mắt lại thể hiện sự đau đớn, sự tuyệt vọng.

"Cô bé em nói rất hay nhưng tiếc rằng tiểu Thiên vẫn sẽ không sống lại được nữa. Em muốn trách thì trách em là người Hàn Thiên Vũ yêu và quý trọng nhất. Là hắn quá thông minh nên đã phá được vụ án. Nhưng vì hắn phá được mới khiến tiểu Thiên chết khiến tôi mất đi người tôi yêu nhất."

Lý Tổng nói xong rút ra một con dao.

"Nên tôi sẽ khiến hấn như tôi."

Lý Tổng nói xong liền xông tới chuẩn bị giết cô.

Lúc này Trần Đường Đường bật khóc hét lên: "HÀN THIÊN VŨ!!! tên lưu manh nhà anh chết đâu rồi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giải cứu.

Cô nhắm mắt nghĩ mình sắp tiêu đời rồi thì Lý Tổng đột nhiên hét lên.

"Aaa..aaahh..."

Cô mở mắt ra liền thấy một thân hình cao lớn đang đi tới chỗ mình.

"Thiên...Thiên Vũ..." - Cô cuối cùng cũng gặp được anh, bao nhiêu nỗi kiềm nén của cô đều vỡ oà, cô càng khóc lớn hơn.

Hàn Thiên Vũ thấy vậy lập tức đau xót ôm Trần Đường Đường dỗ cô.

"Ngoan, bây giờ đã không sao. Có anh đây rồi" - Anh vừa nói vừa xoa đầu cô.

"Mẹ kiếp!" - Lý Tổng vừa nãy bị Hàn Thiên Vũ đá một cước xuống đất bây giờ đang cố gắng đứng dậy.

Hàn Thiên Vũ liếc nhìn hấn ta bằng con mắt lạnh lẽo đến tột cùng. Xung quanh anh tỏa ra loại khí đáng sợ khiến Lý Tổng rùng mình.

"Hừ, Hàn Thiên Vũ bây giờ cái gì tao điều không có nên không sợ gì hết. Cho dù chết tao thì chúng ta cùng chết. Ha Ha Ha Ha..." - Lý Tổng cười một cách quý dị, miệng hấn đầy sùi bọt trắng. Sau đó ngã gục xuống.

"Tít tít tít"

Hai người lập tức nhìn về phía Lý Tổng liền thấy có quả bom hẹn giờ trong người hấn.

Hàn Thiên Vũ lập tức phá còng cho Trần Đường Đường xong liền ôm cô chạy ra ngoài.

"BÙM!!!!!"

Khi Vương Phong và cảnh sát đến thì mọi thứ đều biến thành tro bụi.

"Thiên Vũ cậu cũng bị thương mau đi chữa vết thương đi." Trịnh Khang nhìn Hàn Thiên Vũ nét mặt vẫn như cũ không nhúc nhích.

Trịnh Khang đã nghe Lãnh Hạo nói dạo này Hàn Thiên Vũ đang yêu một cô bé mười 16 tuổi.

Lúc ấy Trịnh Khang đang ăn món lẩu tứ xuyên nghe Lãnh Hạo nói như thế lập tức phun nước lẩu vào mặt Lãnh Hạo.

[Lãnh Hạo: "Có phải cô ghét tôi lắm đúng không?"]

Trạch Nữ Hilry: "? "

Lãnh Hạo: "Sao lúc nào cô cũng cho tôi lãnh đạm hết vậy? Lần này là bị phun nước lẩu vào mặt lần sau cô tính cho tôi bị gì đây? Cô nói đi để tôi còn chuẩn bị tinh thần."

Trạch Nữ Hilry: "Nói trước còn gì vui."

Lãnh Hạo: "... "

Trạch Nữ Hilry: "À thật ra thì tôi không ghét anh chỉ là thích ngược đãi anh cho vui thôi"

Lãnh Hạo:"..."]

Trịnh Khang có hơi ngạc nhiên vì lúc trước anh thấy Hàn Thiên Vũ không hứng thú với con gái.

Có khi anh nghĩ Hàn Thiên Vũ là gay nữa lại không ngờ người cậu ta yêu là một cô bé mười mấy tuổi.

Xem ra mẫu người cậu ta thích lại là trẻ em chưa 18.

"Vũ cậu không đi chữa thương Đường Đường mà thấy nhất định sẽ tự trách bản thân mình cho xem." - Vương Phong đứng kế bên Trịnh Khang lên tiếng nói.

Lúc này Hàn Thiên Vũ mới chịu đi đến chỗ Lãnh Hạo chữa thương.

Trịnh Khang trong lòng khinh thường Hàn Thiên Vũ, nghe tới gái thì mới chịu đi trong khi bạn bè lâu năm nói muốn tắt tiếng lại không thèm đề ý.

"Khang cậu chọn nghề cảnh sát quả nhiên không sai. Lần trước tôi nghe mặt lạnh nói cậu được làm thanh tra rồi đúng không. Chúng mừng nha." - Vương Phong đặt tay lên vai Trịnh Khang nói.

"Chỉ cần đưa cho tôi vài viên ca ra để tôi cưới vợ là tốt rồi." - Trịnh Khang cười cười nói.

Vương Phong lườm khinh binh anh, nghề chính là thanh tra cấp cao còn là chủ tập đoàn kim cương đá quý vậy mà đòi mình mấy viên ca ra, hừ.

Lúc này Hàn Thiên Vũ chữa thương xong, khuôn mặt lạnh lẽo khiến cho cả Trịnh Khang và Vương Phong có chút ớn ớn sống lưng.

"Trịnh Khang cậu mau điều động lực lượng tìm xung quanh khu vực vụ nổ và những nơi Lý Tổng và Huỳnh Thiên từng đến." - Anh xoay qua nói với Trịnh Khang.

"Không phải Lý Tổng tự độc chết mình rồi sao?" - Vương Phong nghi vấn nói.

"Hừ, hán ta qua mắt được tôi sao. Ban đầu khi nhìn hán tôi đã thấy hán ngậm viên sùi bọt rồi."

"Được rồi tôi đi làm ngay." - Trịnh Khang lên tiếng nói.

Hàn Thiên Vũ gạt đầu xong ngồi cạnh giường của Trần Đường Đường nắm bàn tay cô.

"Vũ đừng lo Đường Đường bây giờ không sao rồi." - Lãnh Hạo vỗ vai anh.

"Vậy tại sao vẫn còn hôn mê?"

"..."

"Cậu mau nói đi."

"...Con bé bị nứt xương chân trái trên người còn bị nhiều vết thương bị roi da quất. Cậu yên tâm tôi đã chữa cho con bé rồi. Đường Đường không phải hôn mê chỉ là tôi chích thuốc an thần cho con bé ngủ một giấc thôi." - Lãnh Hạo ngập ngừng rồi nói.

Cuối cùng Hàn Thiên Vũ cũng bỏ được tảng đá nặng trong lòng, anh lặng nhìn Trần Đường Đường nằm trên giường bằng con mắt dịu dàng.

Buổi chiều hôm sau.

Trần Đường Đường vừa tỉnh dậy đã thấy Hàn Thiên Vũ đang ngủ gục cạnh giường, tay thì vẫn nắm lấy tay cô không buông.

Trên trán anh bị thương nhẹ, tay anh cũng có xước dù là nhẹ nhưng cô vẫn thấy đau lòng.

Trong lòng cô cảm thấy mình thật hạnh phúc khi gặp anh, cũng may là anh không sao.

Cô nhớ lại lúc bom sắp nổ, vì chân cô không thể di chuyển được nên anh phải bế cô lên rồi chạy.

Cơ thể cô được anh che chắn bảo vệ lại nên khi bom nổ anh là người chịu lực tác động của bom nhiều nhất.

Hàn Thiên Vũ cảm giác Trần Đường Đường đã tỉnh nên anh liền mở mắt ra.

"Đường Đường trong người em thấy thế nào? Có chỗ nào không khỏe không? Anh đi gọi Lãnh Hạo kiểm tra cho em." - Hàn Thiên Vũ vừa định đứng lên thì bị Trần Đường Đường giữ lại.

"Em không sao anh đừng lo." - Trần Đường Đường mỉm cười nói với anh.

Bây giờ cô mới nhìn rõ, chắc có lẽ anh đã chăm sóc cô mà không ngủ nên hai bên mắt anh mới thâm quầng như vậy.

"Em chắc chứ? "

Cô gật đầu nhìn anh.

" Em đói chưa? " - Anh cất giọng nói.

" Rồi "

" Được, em nhớ ngoan nằm yên ở đây anh đi mua đồ ăn cho em " - Anh nói xong định đi thì Trần Đường Đường ôm cổ anh không buông.

"Đừng đi." - Cô nhỏ giọng làm ra vẻ mặt như trẻ con muốn ăn kẹo nói với anh.

Nhưng cô nào biết hơi thở cô phả vào cổ anh mà cô còn lại làm ra vẻ như thế cùng với giọng nói mê hoặc khiến cho dự vọng của anh bị đốt lên.

"Đường Đường ngoan buông anh ra." - Anh khàn giọng nói với cô.

Cô lắc đầu không buông anh ra. Anh thấy vậy liền ôm lại cô, vỗ vỗ sau lưng cô.

Tiếp đó tay anh luồn vào trong áo của cô. Trần Đường Đường liền cảm nhận được bàn tay người nào đó đang làm bậy lập tức buông cổ tên đó ra.

"Em không ôm tiếp sao? " - Anh cười phúc hắc nói.

Cô lườm anh nói: " Tên lưu manh. Bây giờ em là bệnh nhân vậy mà anh vẫn giờ trò chiếm tiện nghi của em."

" Không phải ban đầu em là người ôm anh không buông sao? " - Hàn Thiên Vũ làm vẻ mặt như mình là người bị chiếm tiện nghi nói.

Hừ, tên lưu manh nhà anh chỉ giỏi giả vờ mình vô tội, Trần Đường Đường thầm mắng trong lòng.

"Em đang thầm mắng anh sao? " - Anh ôm cô lên đùi mình nói.

"Ah... Anh làm gì vậy? Em muốn ngồi trên giường." - Cô đỏ mặt nói.

"Anh muốn ôm em." - Anh nói xong liền ôm cô vào lòng, hít hương thơm của cô.

Anh rất sợ sẽ mất cô. Lúc cô bị bắt cóc anh thật sự rất đau. Trái tim anh như hàng ngàn mũi tên đâm vào.

Mặc dù đã nhanh chóng cứu cô nhưng anh vẫn không quên được cảm giác lúc nhìn thấy cô khắp người bị roi da đánh.

Cảm giác trái tim anh như muốn nát ra từng mảnh.

Tất cả đều do anh mà ra. Nếu anh không để cô đợi mình thì đã không bị bắt cóc.

Là do anh quá khinh suất, vì lúc trước anh chỉ một mình, những người xung quanh anh đều có thể bảo vệ bản thân mình nên anh không quan tâm kẻ thù của anh sẽ hại họ.

Nhưng bây giờ anh đã có cô nên những kẻ thù của anh sẽ nhắm vào cô là mục tiêu để uy hiếp anh.

Cho dù cô có giỏi võ thế nào, có thể tự bảo vệ bản thân mình đi chăng nữa thì cô vẫn là người con gái anh yêu nhất nên anh tuyệt đối sẽ không để ai động được vào cô.

Anh nhất định sẽ bảo vệ cô bằng cả sinh mạng và may mắn của mình.

Lý Tổng, hẳn ta đã hại Đường Đường của anh như thế anh nhất định sẽ khiến hấn sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bên ngoài quân tử bên trong lưu manh (1).

Trong thời gian Trần Đường Đường hồi phục bởi vì cô nói mình thấy khó chịu không muốn ở bệnh viện nên mới đòi xuất viện.

Hàn Thiên Vũ vẫn còn sợ vết thương của cô có di chứng nên muốn cô ở thêm cô lại không chịu thể là hai người đấu khẩu nhau.

Lãnh Hạo cảm thấy mùi thuốc súng quanh phòng liền ngăn hai người lại.

"Vũ đừng lo Đường Đường có thể xuất viện rồi. Có chuyện gì cậu cứ gọi tôi."

Hàn Thiên Vũ nghe như vậy cũng đành miễn cưỡng chiều theo cô.

Trần Đường Đường chợt nhớ ra một chuyện còn mấy tháng nữa mình phải về nước đi học nhưng chân mình lại bị như thế nếu về nước nhất ba ba và mẹ sẽ rất lo lắng.

"Anh mặt lạnh à, anh có cách nào giúp em hồi phục nhanh hơn nữa không? Còn mấy tháng nữa em phải về nước, em sợ ba ba và mẹ em mà biết họ sẽ rất đau lòng." - cô khẩn cầu nhìn Lãnh Hạo.

"Không phải là không có, quan trọng là em chịu uống hay không thôi." - Lãnh Hạo vừa ghi bệnh án vừa nhìn cô.

Hàn Thiên Vũ nghe Lãnh Hạo nói như thế mừng thầm trong lòng.

"Còn một chuyện nữa..." Lãnh Hạo thật không biết có nên nói hay không. Nếu nói ra thì tên kia nhất định sẽ được lợi.

"Chuyện gì anh nói đi." - Trần Đường Đường tươi cười nhìn anh. Chỉ cần chân cô khỏi nhanh thì thuốc có đắt cô cũng sẽ cố gắng uống.

Lãnh Hạo nhìn ánh mắt hiện ý cười của Hàn Thiên Vũ thật ngứa mắt. Lại nhìn qua Trần Đường Đường. Anh bắt lực thờ dài.

Trần Đường Đường như một tiểu bạch thỏ đáng yêu ngây thơ còn Hàn Thiên Vũ như một con sói lâu ngày chưa được ăn thịt. Tiểu bạch thỏ đáng thương sắp bị tên sói xấu xa kia dụ dỗ vào hang sói mà vẫn không hay biết gì hết.

"Nhà anh có một bài thuốc rất tốt chỉ có điều nó...." - Lãnh Hạo chưa nói xong đã bị Hàn Thiên Vũ cắt ngang.

"Cậu mau nói cách trị liệu đi!" - Hàn Thiên Vũ bề ngoài thì không thấy biểu hiện gì nhưng Lãnh Hạo phát hiện ánh mắt của Hàn Thiên Vũ như sợ mình không nói cách trị liệu vậy.

"Đó là khi em uống theo bài thuốc anh đưa, ngoài vật lý trị liệu ra thì em phải ngâm chân bằng nước ấm và với loại thuốc anh đưa. Còn nữa mỗi ngày em phải trước khi ngủ em không được mặc quần áo." - Lãnh Hạo không nhanh không chậm nói.

Cô tròn mắt ngạc nhiên: "Hả tại sao lại không được mặc quần áo?"

"Tại vì buổi tối là thời gian thuốc sẽ có tác dụng mạnh với cơ thể khiến cho em phải đổ mồ hôi rất nhiều."

"Đổ mồ hôi thì liên quan gì đến chân em?" - Cô thật khó tin cách này.

"Những giọt mồ hôi ấy là thuốc bài tiết ra nói sẽ thấm vào chân em giúp chân em mau khỏi hơn. Mặc dù em bị có một chân nhưng loại thuốc này chỉ uống không thể nào bôi lên chân được. Dù sao trên người em khắp người đều là vết thương nên em uống thuốc ấy sẽ giúp em mau khỏi và không để lại sẹo. Nó vừa là thuốc mát vừa thuốc bổ thuốc chữa thương rất tốt. À mà thật ra em muốn mặc quần áo cũng được nếu em chịu được mồ hôi làm ướt đầm bộ đồ." - Lãnh Hạo giải thích cho cô hiểu.

"Em sẽ làm theo anh nói." - Cô không muốn lắm nhưng phải làm.

Có điều...

Tại sao Hàn Thiên Vũ cứ nhìn cô cười như có ý định nào đó không đúng đắn nhỉ? [Trạch Nữ Hily: Đúng rồi đó:]

Hàn Thiên Vũ khi lợi dụng Lãnh Hạo xong lập tức đuổi anh ra không tiếc nuôi.

Lãnh Hạo nhìn Hàn Thiên Vũ khinh bỉ ngàn lần, cậu ta có cần gấp vậy không? Người ở đó có chạy đi được đâu chứ?

Đúng là trọng sắc khinh bạn!!!!

[Trạch Nữ Hily: "Anh nên nhớ câu nói này nhé!:] "

Lãnh Hạo: "... "Xem ra mình không được yên ổn rồi. *thờ dài*]

Trong phòng chỉ còn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ. Hai người đưa mắt nhìn không ai nói chuyện khiến cho căn phòng đầy không khí ám muội.

Cuối cùng Hàn Thiên Vũ chịu không nổi ánh mắt chăm chú của cô. Nếu không phải cô đang bị thương thì anh đã bỏ nhào vào cô mà ăn cô rồi.

"Em muốn hỏi anh chuyện gì? " Anh đang cố gắng kiềm chế giọng mình không khàn nhin cô nói.

" Em muốn qua chỗ chị Ân Thiên ngủ." - Cô nhìn thẳng vào mắt anh nói.

"Tại sao? " - Anh nhướn mày nói.

"Tại...tại em...em muốn..." - Cô lắp bắp nói.

"Muốn gì? " - Mặt anh không đổi sắc chỉ là thanh âm lạnh băng khiến Trần Đường Đường không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em muốn ngủ với chị Ân Thiên." - Cô không dám nói là mình sợ anh ăn cô nên mới nhăm nhăm nói bừa một lý do.

"Em muốn ngủ với người khác không phải anh? " - Anh nâng cằm cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Ai thèm ngủ với tên lưu manh nhà anh chứ?! Trần Đường Đường thầm phi nhổ Hàn Thiên Vũ trăm lần nhưng sợ nếu mình nói ra những lời như vậy nhất định anh sẽ đem cô bỏ lên giường mà hành hạ nha,cô không muốn đâu. T_T

"Em em thấy bản thân mình bị như thế sẽ gây phiền phức cho anh nên em muốn qua chỗ..." - Cô nhỏ giọng nói với anh.

"Hay em sợ anh làm gì em à? " - Anh vừa nói vừa bẹo má cô.

"..." - Bị nói trúng tim đen nên im lặng.

Anh thấy cô im như thế liền có ý định trêu cô. Anh giữ ót cô sau đó áp môi mình lên.Tay anh không ăn phận lướt từng nơi trên người cô.

"Đừng... anh tính làm gì? " - Cô đẩy anh ra lấy mền quấn khắp mình lại.

Anh thấy cô y như con thỏ đang cố gắng tự vệ mà không hề biết chỉ cần con sói muốn ăn thịt thỏ thì nó sẽ không để con thỏ nó nhấm trôn thoát.

"Anh kiểm tra thân nhiệt cho em." - Anh tỉnh bơ nói như mình chưa hề làm gì với cô.

Có điên mới tin anh. Cô lườm anh một cái rồi không thèm để ý anh nữa.

Thấy cô không để ý tới mình anh liền leo lên giường ôm cô vào lòng.

"Trước sau gì thì em cũng sẽ là vợ anh không phải sao? Người ta thường nói vợ chồng cho dù bệnh tật cũng không bỏ nhau thì anh cũng vậy thôi. Tuyệt đối sẽ chăm sóc em hết mình mà không than."

Anh nói xong liền hôn nhẹ lên trán cô.

Cô tỉnh nói thì lại bị anh ngắt lời.

"Em thử nghĩ nếu sau này chúng ta đi hưởng tuần trăng mật mà có thêm một người đi cùng em thấy sao?"

"Tất nhiên là không được rồi! " - Trần Đường Đường ngẩn đầu giọng khẳng định nói.

"Thì đó nếu em mà đi qua Ân Thiên và Vương Phong thì sẽ phá không khí của hai người nên tốt nhất ngoan ngoãn ở nhà anh." - Anh mỉm cười nhìn cô.

"..." - Thì ra nói tới nói lui vẫn là không cho cô đi khỏi nhà anh.

[Trạch Nữ Hilry: "Anh mà cho cô đi khỏi nhà anh thì anh không phải Hàn Thiên Vũ."]

"Được rồi bây giờ em ngủ đi ngày mai là xuất viện rồi nên anh giúp em dọn đồ đạc lại." - Anh nói xong liền đắp mền rồi hôn nhẹ lên môi cô rồi đi ra ngoài.

Trong phòng tra khảo.

"Tao không ngờ mày lại phát hiện ra được tao giả chết." - Lý Tổng hai tay bị còng lại ngồi trên ghế nhếch môi nhìn chàng trai trẻ trước mắt mình.

"Mày động vào cô ấy thì cũng nên chuẩn bị tinh thần mà bị hành hạ sống không bằng chết đi." - Hàn Thiên Vũ lạnh lùng nói.

"Xem ra mày cũng rất yêu con bé đó nhỉ?" - Lý Tổng nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.

"Phải." - Anh đáp.

"Vì mày sẽ cảm giác thế nào nếu con bé đó mất đi? "

"Tao tuyệt đối sẽ không để cô ấy mất. Tuyệt đối không!" - Anh nói với Lý Tổng nhưng thật ra là đang hứa với bản thân.

"Xem ra mày rất tự tin." - Hấn cười khỏ sở nói.

Anh im lặng nhìn hấn ta.

"Tại sao mày biết tao giả chết?" - Điều này làm hấn không hiểu. Hấn ta đã chuẩn bị kế hoạch như vậy mà vẫn nhìn ra.

"Đơn giản vì chỗ mày đứng tao thấy được có khe hở phía dưới liền biết ngay có tầng hầm. Xui cho mày là lúc tao ôm cô ấy thì mày đang ngăm viên sỏi."
- Anh nói xong liền đi ra cửa mặc Lý Tổng đang định nói chuyện với anh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bên ngoài quân tử bên trong lưu manh (2)

Buổi chiều hôm sau Trần Đường Đường xuất viện.

"Hàn Thiên Vũ anh cứ ra ngoài cho em!" Trần Đường Đường thấy anh không có ý định ra ngoài còn mặt dày ở đây nhìn cô liền khề mắng.

"Vớ tưng cách là người đàn ông của em việc chăm sóc em là nghĩa vụ của anh. Vì thế anh phải bên em 24/24." Anh vỗ ngực nói.

"..."

Vớ tưng cách là người đàn ông của em?

Anh là người đàn ông của cô khi nào?

Anh nhìn cô cười cười bước đến cới đồ cô ra. Cô đỏ mặt đẩy anh ra.

"Em tự tắm được anh đi ra chỗ khác đi"

"Chân em đang bó bột rất bất tiện làm sao một mình em tắm được. Vớ tưng cách là người đàn ông của em anh không thể để em gặp khó khăn trong việc tắm rửa được."

"Chân em gãy chứ tay em có gãy đâu em có thể tự tắm được."

"Nếu...em đã nói như vậy...thì thôi." Anh làm như mình là một cô vợ nhỏ ủy khuất nhìn cô nói.

Sau đó anh xoay người ra phòng tắm.

Trước khi ra cửa anh còn cố ý nói nhỏ nhưng để cô nghe được." Vớ tưng cách là một người đàn ông của em, anh bị tổn thương sâu sắc khi đã bị em chiếm tiện nghi rồi mà còn bị ruồng bỏ."

Chiếm tiện nghi? Bị ruồng bỏ?

Đầu cô đầy vạch đen. Cô như thế vớ anh khi nào?

Trần Đường Đường lắc đầu bó tay. Cô từ từ cới đồ ra tắm. Hàn Thiên Vũ sau khi bị cô đuổi ra khỏi phòng tắm vẫn chưa từ bỏ ý định tắm cho cô.

Lúc này trong phòng khách điện thoại bàn reo lên nên anh đành tạm thôi tha cho cô.

"Alo"

"HÀN THIÊN VŨ! Anh có xem tôi là mẹ không? Tôi đã từng tuổi này rồi muốn có cháu bồng anh lại bắt tôi đợi đến khi nào? Tiểu Châu tuy là con bé son phấn có hơi đậm nhưng mà rất lễ phép lại ngoan nữa. Lại là con của bác Đỗ bạn thân của ba con vậy mà con lại không cho người ta cơ hội thì thôi còn bỏ người ta lại khu vui chơi một mình..."

Bà Hàn tức giận nói thì bị anh chen vào giọng thần nhiên nói.

"Thứ nhất con và cô gì đó mà mẹ nói không hề đi chung với nhau. Con cũng không phải của cô ta nên không có nhiệm vụ đưa về."

"..."

"Thứ hai con là người đàn ông đã có vợ."

"..."

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Bốn giây.

Năm giây.

"Hà...hà con con kết hôn khi nào? Khoan đã...." Bà Hàn dường như đang nghĩ chuyện gì đó.

Sau đó....

"Ah phải là cô gái nằm trên giường con không? Ayo bây giờ mẹ vì muốn bỗng cháu lại bị ba con chi phối nên mẹ quên mất cô gái ấy. Con mau chuẩn bị cho ba mẹ gặp chính thức nghe chưa."

[Trạch Nữ Hilry: "Bị chi phối là thật vì bà bị ông Hàn dụ XXOO đấy.]"

Bà nói xong liền cúp máy.

Vài giây sau anh lại có điện thoại.

"Alo"

"Hàn Thiên Vũ, ba không cần biết con làm cách nào kiểm chế nhưng tạm thời tuyệt đối không được làm cô gái kia mang thai nghe chưa."

Ông Hàn nói xong rồi cúp máy. Miệng anh có chút co giật. Ba anh là thượng tướng cấp bậc cao vậy mà vì kiểm chế muốn cùng mẹ anh lăn lộn trên giường mà nói ra được những lời này sao.

Tầm mắt anh đột nhiên dừng lại một bộ quần áo ngay ghế sofa. Anh cười phúc hắc đến gõ cửa phòng tắm.

"Đường Đường em quên mang đồ để thay này."

Trần Đường Đường vốn nghĩ rằng tự mình tắm được nhưng khi cô vừa cởi váy ra thì gặp rắc rối nhỏ.

Chiếc váy có vài khuy áo nhỏ được trang trí cho đẹp bây giờ đang cùng tóc cô ôm chặt không buông hu hu.

Bây giờ cô nên làm sao đây có nên gọi Thiên Vũ vào hay không. Nhưng nếu cho vậy thì thân thể sẽ bị nhìn thấy.

Nên làm sao đây gọi hay không?

[Trạch Nữ Hilry: "Nên hay không thì cũng bị Thiên Vũ nhìn qua rồi còn gì.]"

Thấy cô im lặng tưởng cô có chuyện gì. Anh tính xông vào thì nghe thấy cô nhỏ giọng kêu lên.

"Thiên Vũ tóc em bị vướng vào khuy áo rồi."

Anh nghe vậy liền mở cò trong bụng.

"Được anh vô liền."

Anh vô phòng tắm sau đó nhẹ nhàng tháo tóc đang bị vướng vào khuy áo. Cô có thể cảm nhận được anh không muốn cô đau nên rất kiên nhẫn nhẹ tay tháo ra.

Sau đó cởi hết những thứ còn trên người cô.

Thân thể trắng nõn hiện trước mặt anh, cổ họng anh khô khan, dục vọng của anh liền bị đánh thức.

Anh là một người kiểm chế rất giỏi những người quen biết anh ai cũng đều biết.

Cho dù có người con gái nào khóa thân đứng trước mặt anh, anh vẫn sẽ không có chút dục niệm nào.

Nhưng khi trước mặt cô anh lại chẳng thể nào kiềm chế nổi mà muốn ăn cô, cung chiều cô, trêu ghẹo khiến cô đỏ mặt.

Anh nhìn cô không chớp mắt khiến cô bất giác đỏ mặt không dám nhìn anh.

"Anh nhìn đủ chưa?"

"Anh muốn tắm cho em."

"Thôi được rồi." Đẳng nào cũng bị anh nhìn thấy hết rồi.

Vài giây sau...

"BỘP"

"Hàn Thiên Vũ tay anh đang đặt đâu vậy mau lấy ra."

"Anh đang khiến ngực em phát triển nên đừng làm loạn." Hàn Thiên Vũ miệng thì nói tay thì không ngừng xoa tiểu bánh bao của cô.

"..."

Lại một giây sau.

"Á á á HÀN THIÊN VŨ anh mau buông tay ra." Thấy tay anh bắt đầu mò xuống khu vườn bí ẩn của cô. Lập tức cô giữ tay anh lại.

"Đã tắm thì phải rửa từng nơi trên cơ thể chứ."

"Không không cần." Cô lắc đầu nói.

"Thật sự không cần."

"Ủm thật sự không cần."

"Nhưng với tư cách là một người đàn ông của em anh có quyền chạm vào từng nơi trên cơ thể em." Nói xong lại tiếp tục trượt xuống.

"...Hàn Thiên Vũ anh là tên bên ngoài quân tử bên trong lưu manh."

"Cảm ơn đã khen."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thi thể bị chặt từng khúc.

Hàn Thiên Vũ vừa mới đụng vào nơi nhạy cảm tư mật của cô thì thấy cả người cô liên rung lên.

Cô vừa đỏ mặt vừa thẹn thùng. Tuy cô không nhìn thẳng vào mắt anh nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của cô.

Thấy biểu hiện đáng yêu của cô như thế, anh hài lòng không trêu chọc cô nữa bắt đầu tắm rửa giúp cô.

Anh giúp cô gội đầu, bàn tay anh không mạnh không nhẹ vừa gọi vừa mát xa đầu cho cô.

Tay anh nhẹ nhàng kỳ lưng cho cô. Sau đó xả nước nóng tắm, sợ chân cô dính nước sẽ ảnh hưởng đến việc hồi phục nên anh rất cẩn thận không để nước trúng vào chân cô.

Tắm xong anh giúp cô mặc đồ rồi bế ra phòng khách đặt nhẹ cô xuống ghế giúp cô lau đầu.

Trần Đường Đường cảm giác cô như một đứa trẻ được anh nâng niu như trứng thật là thoải mái và thích quá đi.

Anh vào nhà tắm lấy một thao nước ấm bắt đầu vừa xoa bóp ngâm chân cho cô.

Còn cô thì tất nhiên hưởng thụ cực kì. Trần Đường Đường nhìn Hàn Thiên Vũ đang xoa bóp chân cho mình rất thuần thực lực đạo vừa phải tuy chân kia của cô bị gãy không có cảm giác nhưng cô vẫn cảm nhận được người đàn ông này rất có lòng muốn cô hưởng thụ nha.

Cô cảm thấy bây giờ bản thân mình rất hạnh phúc, cô không biết tương lai sẽ ra sao nhưng mà cô tuyệt đối sẽ không buông tay dù có chuyện gì đi nữa.

Trừ khi anh không yêu cô nữa cô sẽ buông tay và chúc anh hạnh phúc với người anh thực sự yêu.

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường ngần ngại không biết suy nghĩ gì anh liền ngồi dậy giữ khuôn mặt cô rồi hôn xuống.

Trần Đường Đường cảm giác mình bị ai đó cạy mở hàm răng ra sau đó lưỡi của mình dầy đưa cùng ai đó.

Lúc này cô mới hồi phục lại tâm trạng của mình và đáp lại nụ hôn của anh.

Trần Đường Đường cảm thấy mình sắp không còn đường khí để thở liền đẩy người anh ra nhưng cái tên lưu manh này lại không buông tha cho cô.

Môi cô và anh vừa rời nhau vài giây anh lại tiếp tục hôn cô. Anh hôn cô tới nghiện không thể rời khỏi đôi môi ngọt ngào này của Trần Đường Đường.

Trần Đường Đường vừa tức vừa không nỡ dùng hết lực đẩy Hàn Thiên Vũ ra mặc anh dày vò môi mình.

Sau khi Hàn Thiên Vũ chịu rời khỏi đôi môi đang sưng tấy như miếng thịt bò thì bật cười:"Đường Đường em thật đáng yêu."

"Cái tên lưu manh này sao anh lại hôn lâu như vậy hả? Xém tí nữa là bị anh làm ngộp chết rồi. Nếu em mà chết người ta mà điều tra ra được em chết vì hôn lâu không có đường khí nên tắt thở thì em ở thiên đường cũng không tha cho anh "

Trần Đường Đường nói xong liền đánh vào lồng ngực của Hàn Thiên Vũ cho hả dạ.

Hàn Thiên Vũ giữ tay cô lại nói:"Sao em không lên tiếng hay đẩy anh ra? "

"Sức em đủ đẩy anh ra sao?"

"Không phải em rất hưởng thụ khi được anh hôn sao? Em còn đáp lại nụ hôn của anh còn gì."

"Em đáp lại vì thấy anh nhiệt tình nên mới phối hợp với anh thôi. Chứ em không hề hưởng thụ nha."

Hàn Thiên Vũ nâng cằm cô lên:"Ý em là kỹ thuật hôn của anh chưa tốt? Hửm?"

"..."

"Em không trả lời tất là ý như vậy?"

"Đồ lưu manh."

"Em nói như thế anh đành phải nâng cao kỹ thuật của bản thân mình mới được. Nào Đường Đường chúng ta hôn lại đi. Em muốn kỹ thuật hôn của anh tiến bộ giúp em hưởng thụ thì phải phối hợp với anh nào."

"Không không kỹ thuật của anh rất tốt nha." Trần Đường Đường lập tức xua tay nói.

"Nhưng anh vẫn thấy kỹ thuật hôn của mình còn chưa tốt nên Đường Đường à em mau đến giúp anh nâng cao kỹ thuật đi."

"Không không.....umm"

Cô chưa kịp né thì bị anh trụ ót rồi mút đôi môi của cô. Lưỡi của hai người lại lần nữa dầy đưa với nhau.

Làm ơn đi Hàn Thiên Vũ anh hôn như vậy một lát môi cô sẽ sưng to như tỉnh tỉnh bây giờ.

Sau khi anh thỏa mãn rồi mới tha cho đôi môi đáng thương bị anh dày vò một hồi lâu của cô.

"Thiên Vũ em đói."

"Được anh dẫn em đi ăn "

Khi hai người đang trên đường đi đến nhà hàng để ăn tối.

Bỗng điện thoại của Hàn Thiên Vũ vang lên.

Anh nhìn tên người gọi cho mình không chán chờ liền cúp máy.

"Ai gọi cho anh vậy? Sao anh không nghe? "

"Kẻ phiền phức."

Điện thoại lại vang lên.

"Đề em nghe cho, em rất giỏi giải quyết mấy vụ như vậy."

Anh nghe vậy liền trực tiếp đưa điện thoại cho cô.

Cô vừa bấm nút nghe lập tức có một giọng của người đàn ông trung niên nói không ngừng.

"Thiên Vũ cuối cùng cậu cũng nghe máy, người dân vừa phát hiện trong bãi rác có một thi thể bị chặt từng khúc ra nhưng lại thiếu mất phần đầu. Cậu có thể tới giúp chúng tôi phá án được không?"

"Dạ chào bác, Thiên Vũ đang lái xe cháu sẽ chuyển lời cho anh ấy, chúng cháu sẽ tới ngay." Cô nói xong liền nhìn Hàn Thiên Vũ với ánh mắt tha thiết.

"Em không đói sao?"

"Thiên Vũ chở em tới đường X được không? "

"Không được em chưa ăn gì bây giờ phải ăn tối rồi muốn đi đâu thì đi."

"Đi đi chở em đến hiện trường vụ án nha. Tối em sẽ cho anh vào phòng em ngủ."

"Nằm chung một giường "

"..." Cái tên lưu manh này.

"Thế nào?"

"Thôi được rồi anh muốn sao thì như vậy đi." Cô thật hết nói nổi với tên này.

"Cái này em nói đây anh không hề ép."

"Cái tên xấu xa " Cô nghe vậy tức muốn học máu. Cô xoay qua lườm anh một cái.

Sau khi hai người đến hiện trường phát hiện thi thể, Trần Đường Đường liền ngửi một mùi hôi thối khiến cô không chịu nổi mà buồn nôn.

Hàn Thiên Vũ thấy vậy liền mở rộng áo khoác ra ôm cô vào lòng.

Trần Đường Đường ngửi được mùi hương thơm đặc trưng của anh cảm giác buồn nôn liền hết.

"Em có chắc là muốn xem thi thể "

"Chắc, có anh ở đây rồi còn gì." Cô ngẩng mặt lên cười nhìn anh.

"Vậy đi thôi " Anh nghe cô nói như thế tâm trạng liền vui lên ôm cô đi đến hiện trường.

Hiện trường vụ án đã được cảnh sát phong tỏa.

Người đàn ông trung niên mặc một cái áo khoác dài màu da người khi thấy Hàn Thiên Vũ lập tức vui mừng chạy tới chỗ anh.

"Cuối cùng thì cậu cũng đến. Cháu gái này là..." Ông nhìn qua Trần Đường Đường nghi vấn hỏi anh.

"Là vợ tôi, Đường Đường, còn đây là thanh tra Lý."

"..." Trần Đường Đường

"..." Thanh tra Lý.

Chào hỏi xong hai người vừa đi vừa nghe thanh tra Lý kể lại sự việc.

Hôm nay một người dân đang đi đổ rác thì người thấy mùi gì đó thối rất nồng.

Người đó liền bước đến thì phát hiện cánh tay của thi thể bị lòi ra ngoài lập tức gọi cho cảnh sát.

Khi Trần Đường Đường nhìn thấy thi thể nạn nhân bị chặt ra từng khúc như thế nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Nạn nhân bị chặt từng khúc ra nhưng lại không có đầu. Em muốn hỏi như vậy đúng không? " Anh dịu dàng nhìn cô.

"Đúng đúng anh thật hiểu em " Cô cười tươi nịnh nọt anh.

Anh cười cười cởi áo khoác ra khoác lên người cô rồi ngồi xuống coi thi thể.

"Nạn nhân là cảnh sát. Trong bọc ngoài thi thể bị chặt ra từng khúc thì còn có cánh phục bị cắt ra nhiều mảnh."

"Xem ra hung thủ rất ghét những người làm cảnh sát."

"Chính xác. Hung thủ chặt thi nạn nhân ra sau đó lại cắt cánh phục rồi bỏ vào bọc đen đem ra bãi rác nhưng lại không thấy đầu nạn nhân đâu chứng tỏ hung thủ muốn cho ta thấy hắn căm ghét những người cảnh sát và không muốn họ chết toàn thây."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thi thể bị chặt từng khúc (2)

Thanh tra Lý bước đến nói với Hàn Thiên Vũ: "Chúng tôi có kiểm tra camera an ninh nhưng xem ra hung thủ đã làm nhiễu hệ thống khiến cho camera tắt hết."

Hàn Thiên Vũ dường như đang nghĩ điều gì đó nhưng sau đó mới nói: "Camera tắt lúc nào?"

"Vào đêm khoảng 2 giờ 30 đến 2 giờ 40 thì camera trở lại bình thường."

"Ngày mai đưa cho tôi những danh sách nạn nhân bị bắt cóc vào năm 2010. Còn nữa điều tra xem những tên bắt cóc vào năm đó."

"Được" Thanh tra nghe Hàn Thiên Vũ nói như thế liền vui mừng hơn hớn. Tên tiểu tử này làm việc khi có hứng thú mới tham gia giúp nếu không dù có quý lại cũng chẳng thay đổi quyết định của cậu ta.

Hàn Thiên Vũ nói vài câu với thanh tra Lý xong liền đưa Trần Đường Đường rời đi.

Khi ngồi lên xe Trần Đường Đường liền tò mò muốn điều tra, cô tính xoay qua hỏi anh thì lại bị anh chặn lại.

"Khoan hỏi, bây giờ em muốn ăn gì?"

"Hả?" Anh nói cô mới nhớ bây giờ cũng gần tám giờ rồi mà cô chưa ăn gì.

"Thiệt là..." Anh không ngờ cô không những không sợ mà còn nổi hứng muốn tò mò tham gia điều tra.

"Em muốn ăn mì sủi cảo "

"Được "

Sau khi hai người ăn xong liền về nhà. Tốc độ lái xe của anh hôm nay hình như hơi nhanh nên cô hỏi: "Anh có chuyện gì gấp lắm sao?"

"Không có " Anh mỉm cười không nhìn cô.

"..." Anh có thôi cười âm hiểm như vậy được hay không?

Không đợi cô bước xuống xe anh liền bế cô lên chung cư.

"Nè nè anh anh làm sao vậy? " Cô theo phản xạ ôm cổ anh.

"Em nghĩ gì thế? Anh chỉ muốn giúp em lên lầu nhanh thôi." Miệng thì nói thế nhưng tốc độ đi của anh không những không giảm mà còn tăng nhanh.

Khi vào nhà rồi anh liền bế cô vào phòng. Bây giờ cô mới biết tại sao anh lại đi nhanh như vậy.

"Khoan khoan em muốn thay đồ rồi mới đi ngủ." Cô lập tức nhảy khỏi vòng tay của anh.

"Em quên Lanh Hạo dặn gì rồi sao?"

"..." Hình như là....

"Đường Đường còi đồ ra nào. Mau mau." Anh cười như không cười bước tới cô.

"Em...khoan đợi chút..." Trần Đường Đường mặt đỏ như cà chua thấy anh đang tới ngày càng gần mình cô vô thức lùi lại từng bước.

"Đường Đường em yên tâm anh sẽ không để em thiệt thòi đâu. "

"Anh anh tính làm gì? "

Anh không trả lời mà bắt đầu cởi đồ mình ra. Trần Đường Đường nhìn thân thể rắn chắc đang dần xuất hiện trước mắt không khỏi nuốt nước miếng.

Cô nhìn thân thể anh không chớp mắt. Ông trời thật là quá thiên vị anh, bao nhiêu cái đẹp ông đều cho anh hết.

Anh cởi áo xong rồi lại chuẩn bị cởi chiếc quần dài của mình ra nhưng động tác của anh bỗng dừng lại.

Cô đang ngắm nhìn thân thể mỹ nam của anh một cách hường thụ vậy mà anh lại dừng.

Cô bất mãn nhìn anh thì bất gặp ánh mắt của anh đang nhìn cô có chút lạ.

Lúc này Trần Đường Đường cảm giác mũi mình có nước gì chảy xuống.

Hình như nó hơi tanh.

Lúc này cô sờ lên mũi thì mới phát hiện ra....

Trời ạ cô bị chảy máu mũi rồi.

Mặt cô vừa đỏ vừa xấu hổ nhưng cô vẫn tỏ rằng bình tĩnh ngửa đầu ra sau rồi bóp sống mũi ngăn máu chảy ra.

Hàn Thiên Vũ thấy một màn này không khỏi bật cười. Rõ ràng cô đang xấu hổ mà vẫn tỏ ra không có chuyện gì.

"Ah anh không được cười, chuyện này không có gì đáng cười hết " Cô thẹn quá hóa giận nhìn anh.

"Được được rồi anh không cười nhưng Đường Đường em đang nghĩ gì mà chảy máu mũi vậy? " Anh cười đã rồi mới bước đến bế cô lên giường rồi ra ngoài phòng.

"..." Cái tên xấu xa.

Một lát sau Trần Đường Đường thấy anh quay lại cầm theo túi đá lạnh chườm lên sống mũi của cô.

Vì cảm giác mát lạnh để lên chiếc mũi của mình khiến cho bản thân cô thoải mái người cũng thả lỏng ra.

Còn anh thì vẫn như cũ cầm túi đá lạnh chườm lên chiếc mũi của cô.

Khi thấy cô hết chảy máu mũi rồi thì anh mới đem túi đá ra ngoài.

Trần Đường Đường nghĩ tốt nhất bây giờ nên khóa cửa lại trước nếu không một lát Hàn Thiên Vũ sẽ đi vào ăn đậu hủ của cô cho xem.

Vì thế nên cô cố gắng nhảy cò thọt cò thọt định đóng cửa thì bị anh ngăn lại.

"Đường Đường em muốn thất hứa? "

"Hả có đâu, em nghĩ rằng anh sẽ về phòng mình ngủ nên định đóng cửa lại thôi." Trần Đường Đường cô cười nịnh nọt nhìn anh.

"Thật vậy sao? " Anh còn lâu mới tin cô.

"Thật thật mà "

"Được rồi chúng ta nên cởi đồ rồi đi ngủ thôi." Anh nói xong lập tức dùng tốc độ ánh sáng cởi đồ của cô và anh rồi bế cô lên giường.

Trần Đường Đường được bế lên giường lập tức chui vào trong chăn trùm kín người lại.

Cô là lần đầu tiên không một mảnh vải che thân ngủ cùng đàn ông đó nha. Thật xấu hổ quá.

Hàn Thiên Vũ thấy biểu hiện của như vậy thật là đáng yêu. Anh giật cái chăn đang trùm cô ra rồi cười cười nói:"Em mà cứ như thế anh sẽ không kiềm chế mà ăn em mất."

"Anh anh...umm" Cô chưa nói hết câu liền bị hôn xuống.

Anh chỉ chạm vào môi cô một cái rồi ôm cô vào lòng mà ngủ.

Trần Đường Đường tưởng Hàn Thiên Vũ sẽ làm thêm bước nhưng không ngờ hôm nay anh lại dễ dàng buông tha cô.

Điều này làm cho cô có hơi bất ngờ.

Đường như hiểu được ý khó tin của cô anh liền ngậm vành tai mẫn cảm của cô rồi liếm sau đó lại trượt xuống cổ.

"Đường Đường em mà dám động anh sẽ không kiềm chế được mà ăn em đấy. Bây giờ trễ rồi ngủ thôi." Anh nói xong liền nhắm mắt ngủ.

Trần Đường Đường ngoan ngoãn không dám động sợ sẽ làm nổi tính thú của con sói kia thì cô là người lỗ nhất.

Sáng sớm, Trần Đường Đường vừa mở mắt ra đã thấy một gương mặt chuẩn soái ca gần trong gang tấc khiến cô liền đỏ mặt nhanh chóng úp mặt vào gối.

Cô thật sự rất muốn đi xuống giường nhưng mà một chân cô bị gậy hơn nửa bên hông cô Hàn Thiên Vũ vẫn ôm chặt không buông.

Trần Đường Đường thấy vậy lập tức nổi ý muốn ăn đậu hủ của anh.

Bây giờ cô mới nghiêm túc nhìn kĩ khuôn mặt này của anh. Hàng lông mi của anh không những dài mà còn dài.

Cặp chân mày anh nhìn không đậm không nhạt nhưng nó rất ngay ngắn không mọc lông mày tùm lùm.

Đôi môi thì quyến rũ, bản thân cô là con gái nhưng không khỏi than với ông trời lần nữa.

Nhưng mà nếu cô nhớ không lầm thì không phải hôm qua anh ngủ trước cô sao?

Vậy sao hôm nay mắt anh lại có quầng thâm?

Hình như hôm qua nửa đêm cô nghe có tiếng nước chảy trong nhà tắm sau đó mơ màng thức dậy nhìn người ngủ kế bên không thấy đâu.

Nhưng đây không phải quan trọng, quan trọng bây giờ là....

Cô lại nhìn khuôn ngực của anh.

Sau đó máu sắc nữ cô liền nổi lên, hai bàn tay nhỏ nhắn của cô bắt đầu sờ soạng lồng ngực rắn chắc của anh.

Tiếp đó tay liền trượt xuống cơ bụng sáu múi của anh.

Lúc này người đang bị cô ăn đậu hủ động dậy một cái làm cho cô giật mình rút tay lại.

Nhưng sau đó cô liền thấy mình bị Hàn Thiên Vũ áp dưới thân của anh.

Hàn Thiên Vũ đêm qua được ôm mỹ mà chẳng thể ăn được hại anh nửa đêm phải đi tắm nước lạnh.

Anh cứ nghĩ ôm Trần Đường Đường ngủ sẽ làm giảm bớt dục vọng của anh nhưng không ngờ nó lại làm cho dục vọng ngày càng mãnh liệt hơn.

Hàn Thiên Vũ vốn nghĩ bản thân là một người kiềm chế rất giỏi nhưng mà đêm qua sau khi anh tắm nước lạnh xong thì anh mới thấy năng lực tự kiềm chế của anh hình như không có tác dụng khi ở cạnh cô.

Vì anh ngủ không sâu lắm nên mở mắt ra ngắm nhìn người con gái anh yêu ngủ.

Trông thật đáng yêu.

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường sắp dậy liền nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thật không ngờ cô nhóc này nhân lúc anh ngủ mà dám sờ loạn. Hàn Thiên Vũ cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô đang trượt xuống bụng của mình liền không chịu nổi nữa mà đè cô dưới thân mình.

"Anh anh tỉnh lâu rồi mà còn giả vờ mình đang ngủ hả? Lưu manh." Bị bắt quả tan như vậy xấu hổ quá.

Cô thật muốn có cái lỗ để chui xuống để không nhìn anh.

"Anh giả vờ ngủ không phải giúp em ăn đậu hủ của anh sao? " Hàn Thiên Vũ mặt dày nói.

"..." Cái tên lưu manh mặt dày.

Hai người chẳng có ai mặc quần áo nên thân thể tiếp xúc thân thể khiến cho Hàn Thiên Vũ bị khơi lên dục vọng.

Lúc này Trần Đường Đường thật sự không dám động đậy chút nào vì cô cảm nhận được có cái gì đó cứng cứng đang đâm vào bụng dưới của cô.

"Thiên Vũ nặng...nặng mau đi ra nhanh uhm"

Hàn Thiên Vũ bất chợt hôn cô sau đó đầu lưỡi linh hoạt của anh bắt đầu cạy mở hàm răng cô ra tìm kiếm đầu lưỡi thơm tho của cô mà mút.

Một tay của anh xoa nắn tiểu bảnh bao của cô.

Tay còn lại thì trượt xuống nơi tư mật của cô.

Đột nhiên lúc này chuông cửa vang lên.

Trần Đường Đường nghe thấy tiếng chuông cửa lập tức mở cở trong bụng. Thật may chuông cửa tới đúng lúc nếu không cô và anh sẽ....

Còn Hàn Thiên Vũ thì ngược lại rất bất mãn với kẻ nào bấm chuông cửa.

"Anh mau đi mở cửa đi mà uhm..." Trần Đường Đường đẩy đẩy anh ra.

"..." Hàn Thiên Vũ hôn nhẹ vào môi cô sau đó lưu luyến buông môi cô ra rồi.

Anh thờ dài một tiếng sau đó vào nhà tắm thay đồ rồi ra mở cửa.

Khi Hàn Thiên Vũ vừa mở cửa thì đã thấy khuôn mặt vui vẻ của thanh tra Lý.

"Tôi đã đem những danh sách cậu cần đến cho cậu rồi.." Thanh tra Lý nhìn anh cười cười nói.

"Cảm ơn không việc gì nữa thì chú về đi." Anh nói xong liền đóng cửa.

"..." Cái tên nhóc này, ít ra cũng phải lịch sự mời ông vô nhà uống nước chứ.

Hàn Thiên Vũ để những thứ liên quan đến vụ án sang một bên sau đó liền vô phòng cô.

Trần Đường Đường nhân cơ hội anh ra mở cửa lập tức dùng tốc độ ánh sáng nhảy cẫ nhấc đến phòng tắm đánh răng rửa mặt thay đồ.

Hàn Thiên Vũ bước vào phòng cô thấy trên giường đã không thấy bóng dáng của Trần Đường Đường còn cửa nhà tắm lại đang đóng liền biết cô đang trong đó.

Anh cũng đi rửa mặt thay đồ sau đó liền đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô.

Khi Trần Đường Đường vừa bước ra thì một bàn ăn sáng đã chuẩn bị sẵn cho cô.

"Ồ với anh thật tiện nghi. "

"Vậy em mau chóng lấy anh đi. Như vậy ngày nào em cũng sẽ được tiện nghi."

Cô lờm anh một cái không thềm nói với anh sau đó ngồi xuống bàn ăn.

Hàn Thiên Vũ cũng ngồi xuống ăn sáng cùng cô.

Khi hai người ăn xong, Hàn Thiên Vũ bế cô lên ghế sofa rồi mới bắt đầu dọn dẹp rửa bát.

Trần Đường Đường tính muốn ngắm anh làm việc nhà nhưng mà đôi mắt bị thu hút bởi những cuốn danh sách để trên bàn.

"Đây là danh sách gì vậy? " Cô hiếu kì lật ra xem thử.

"Là danh sách những người bị bắt cóc và kẻ bắt cóc vào năm 2010." Anh ngồi cạnh tiện tay cầm danh sách nói với cô.

"Đề làm gì?"

"Hôm qua khi anh nhìn cánh tay của nạn nhân thì phát hiện trên tay nạn nhân bị axit sunfuric làm bỏng. Mà trọng điểm là vết bỏng trên tay nạn nhân không phải bị hung thủ tùy hứng đổ bừa, bởi vì hung thủ đổ axit theo con số 2010 cho nên anh mới cần danh sách bắt cóc vào năm này."

"Tại sao anh lại biết trên tay nạn nhân là bị axit sunfuric làm bỏng vậy? "

"Đơn giản thôi vì axit sunfuric làm da bị xám màu rồi chuyển sang màu nâu, vẩy kết khô chắc, lõm so với da lành. Đường Đường đây là dấu hiệu nhận biết đơn giản mà thôi." Hàn Thiên Vũ đắc ý nhìn cô.

"..." Có anh thấy đơn giản.

"Em thắc mắc gì cứ hỏi anh."

"Vậy tại sao lại xem danh sách bắt cóc này đề làm gì? Nó có liên quan gì đến vụ án? "

"Tại năm đó anh là người phá vụ án bắt cóc lớn nhất. Mà tên cầm đầu có sở thích là lấy axit đổ lên da người làm trò tiêu khiển."

"Xem ra trí nhớ anh không tệ."

"Nói thừa." Hàn Thiên Vũ lườm cô.

"..." Coi như cô chưa nói gì đi.

Lúc này thanh tra Lý gọi điện thoại đến.

"Thiên Vũ lại có thêm một thi thể được phát hiện."

"Ở đâu, được đến ngay."

"Có chuyện gì vậy? " Trần Đường Đường thấy vẻ mặt cao hứng của anh liền tò mò hỏi.

"Thanh tra Lý nói mới phát hiện ra một

thi thể nữa."

"Có thêm một người chết mà anh cao hứng vậy sao. Anh thật biến thái."

"Em muốn đi không? "

"Tất nhiên đi rồi." Lâu lâu mới có cơ hội xem thi thể người chết mà.

[Trạch Nữ Hilry: "Hai người đều biến thái, biến thái."]

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thi thể bị chặt từng khúc (Kết án)

Khi hai người đến nơi, thanh tra Lý liền đi tới vừa báo cáo vừa dẫn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ đến xem thi thể thứ hai.

"Thi thể thứ hai này cũng như thi thể trước không có đầu. Chúng tôi cũng đã điều tra ra gần đây có hai người cảnh sát bị mất tích ba ngày. Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì. E là hai thi thể này là của họ. Hơn nữa hung thủ cũng như cũ làm quấy nhiễu hệ thống camera mặc dù an ninh đã bảo vệ rất chặt. "

Anh suy nghĩ rồi nhanh chóng kết luận: " Thứ nhất hung thủ là một người khoảng từ độ tuổi từ 20 đến 35. Thứ hai hung thủ là một người đã đoạt giải nhất về cuộc thi máy tính hoặc rất giỏi về lĩnh vực này. Thứ ba hẳn ta làm việc có tổ chức. Thứ tư có thể mặt của hung thủ rất xấu hay bị bỏng biến dạng nên hẳn ta mới chỉ hoạt động vào ban đêm.Còn nữa chú xem đi." Anh đưa lại danh sách những người bị bắt cóc cho thanh tra Lý.

"Cái này đề làm gì?" Thanh tra Lý khó hiểu nhìn anh.

"Đưa nhiên là kiểm hung thủ rồi."

"Ý cậu hung thủ là một trong những nạn nhân này? "

"Bingo"

"Tại sao cậu lại chắc hung thủ có trong đây? "

"Chú không thấy thi thể của nạn nhân trước và sau đều ghi theo số 2010 bằng axit à. Hơn nữa sử dụng axit đổ lên da người làm trò tiêu khiển chỉ có tên bắt cóc cầm đầu năm đó mới làm thế. Còn nữa khi đó tên cầm đầu muốn trốn ra nước ngoài nên đã uy hiếp cảnh sát không thả hắn ta ra thì hắn sẽ cho nổ căn nhà có con tin trong đó. "

"À có phải lúc đó hắn phát hiện cảnh sát đã bao vây dù có trốn cũng không thể thoát nên đã kích hoạt bom nổ tự diệt bản thân." Trần Đường Đường đã từng đọc qua tin này nên mới chắc chắn nói.

"Phải và người có thể học theo từng thói quen của tên cầm đầu chỉ có thể thuộc hạ lâu năm hoặc là nạn nhân bị bắt cóc lâu năm." Hàn Thiên Vũ dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô.

"Theo tôi nhớ năm đó thuộc hạ của kẻ bắt cóc đều chết hết chỉ có con tin may mắn thoát thôi. Vậy chỉ còn lại một trường hợp đó là con tin bị bắt cóc cũng chính là hung thủ. Nhưng tại sao hung thủ lại cầm hận cảnh sát? " Thanh tra Lý vẫn không hiểu.

"Vì muốn báo thù cho kẻ bắt cóc. "

"Tại sao? "

"Ông không nghe qua triệu chứng stockholm sao? "

"À đó có phải là khi con tin biết mình không thể thoát khỏi tên bắt cóc nên sợ hãi quá biến thành sự đồng cảm và yêu kẻ bắt cóc? " Trần Đường Đường xoay qua nhìn đôi mắt hiện ý cười của anh.

"Đúng vậy. Xem ra em cũng hiểu được chút ít." Anh cười nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Thanh tra Lý làm theo lời Hàn Thiên Vũ nói, sau đó mới phát hiện ra một người rất đáng nghi.

"Thiên Vũ trong danh sách năm đó có một người bị bắt cóc gần 7 năm sau đó được chúng tôi cứu thoát nhưng do vụ nổ lớn quá nên đã bị hủy dung."

"Vậy còn chờ gì mà không bắt? "

"Người đó là nam."

"Nam yêu nam lạ lắm sao? "

Thanh tra Lý nghe vậy cũng không phản bác lại lập tức cùng cấp dưới đi bắt tên hung thủ.

"Chúng ta không đi theo họ bắt hung thủ sao? " Trần Đường Đường có chút mất hứng.

"Đó là việc của cảnh sát. Bây giờ chúng ta đi thôi." Hàn Thiên Vũ nắm bàn tay nhỏ của cô ra khỏi hiện trường.

Ngồi lên xe Trần Đường Đường mới phát hiện con đường hôm nay có chút lạ.

"Chúng ta đi đâu vậy? " Cô nhìn xung quanh thắc mắc không biết anh tính chỗ cô đi đâu.

Hàn Thiên Vũ cười cười không đáp chỉ nhìn phía trước tập trung lái xe.

Anh càng không trả lời cô càng hiếu kì muốn anh nói ra. Trần Đường Đường bắt đầu giở trò hăm dọa anh.

"Hàn Thiên Vũ nói mau anh chở em đi đâu? Anh không nói mà chỉ cười là ý gì? Anh muốn tối nay ra phòng khách ngủ? "

Anh vẫn cười không trả lời cô.

Trần Đường Đường nghĩ không lẽ anh ấy muốn tạo cho cô một sự bất ngờ nên mới im lặng không nói.

Khi chiếc xe dừng trước một ngôi biệt thự nguy nga sang trọng thì cô biết anh đúng là cho cô một sự bất ngờ thật.

Mà bất ngờ hơn nữa là chiếc xe hơi Audi chạy vào cánh cổng sắt to lớn màu đen vừa mở ra cô đã thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị khác với vẻ sang trọng của ngôi biệt thự này đang đi đến chỗ cô.

Nhìn từ xa cô đã thấy người này tuy ăn mặc giản dị nhưng vẫn toát ra vẻ quý phái sang trọng không những thế còn rất xinh đẹp.

Khi người phụ nữ trung niên này đến gần cô càng không khỏi cảm thán. Đúng là nhìn từ xa đã đẹp nhìn gần lại càng đẹp hơn.

Nhưng sao người này lại trông quen quen hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

Cô vừa xuống xe thì người phụ nữ ấy đã bắt lấy tay cô.

"Ai ya con dâu tương lai cuối cùng cũng gặp được con." Bà Hàn cao hứng vui cười nắm hai bàn tay của Trần Đường Đường vỗ vỗ.

Con dâu tương lai? Tại sao lại gọi như thế?

Hàn Thiên Vũ thấy vẻ ngạc nhiên của cô liền bật cười nhìn qua mẹ mình nói: "Mẹ đừng làm cho con dâu của mẹ sợ nếu người ta bỏ chạy con sẽ phải ở giá đó. "

Mẹ? Mẹ? Mẹ?

Lúc này Trần Đường Đường chết đứng tại chỗ. Không phải đây là người đã hiểu lầm cô và anh đã XXOO trên giường còn khen anh làm tốt lắm hay sao.

Khoan đã anh vừa nãy gọi người này là mẹ thì phải. Mẹ?

Lúc này mặt Trần Đường Đường liền đỏ lên gật đầu nói lắp bắp chào bà Hàn một tiếng: "Dạ dạ cháu chào chào bác."

Ahh trời ơi ai nói cho cô biết phải làm sao đi hu hu. Thật xấu hổ quá. Chưa gì mà đã để cho bậc trưởng bối nhìn thấy cảnh tượng hiểu lầm đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ra mắt trưởng bối

"Ai ui đứa nhỏ ngoan chưa gì đã đỏ mặt rồi." Bà Hàn nhìn đáng vẻ xấu hổ của Trần Đường Đường thật là đáng yêu bà lại càng muốn chọc cô.

"Được rồi mau vào nhà thôi." Hàn Thiên Vũ thấy mẹ mình còn tính chọc Trần Đường Đường lập tức giải vây giúp cô.

Trần Đường Đường dùng ánh mắt cảm kích nhìn anh.

Khi cô bước vào nhà xem tí nữa là ngất xỉu rồi. Vừa bước vào cô đã thấy ngôi biệt thự này vừa sang trọng tao nhã nhưng lại rất giản dị không phô trương như những người giàu khác.

Nhưng vấn đề không phải chỗ đó. Tại sao? Tại sao? Cô cứ nghĩ anh chỉ dẫn cô ra mắt ba mẹ lại không nghĩ có thêm ông bà của anh. Họ nhìn cô với ánh mắt mờ ám đó là sao?

Hàn Thiên Vũ nắm lấy tay cô gật đầu chào mọi người rồi giới thiệu cô: "Đây là Đường Đường, vợ sắp cưới của con. Đây là ông nội, bà nội, ba mẹ anh."

Trần Đường Đường thật muốn đào hố chui xuống. Sao anh không nói là đi gặp trưởng bối chứ. Cô chỉ mặc áo thun trắng tay dài với chiếc quần jean dài mà thôi nhìn vậy không được hay cho lắm.

Tuy vậy Trần Đường Đường cũng không phải là dạng người xấu hổ quá mà nói chuyện nhỏ xiu không nghe được.

Cô nghe Hàn Thiên Vũ giới thiệu lần lượt từng người cô liền ngoan ngoãn mỉm cười gật đầu chào: "Dạ cháu chào ông nội, bà nội, bác trai, bác gái."

Bà Hàn nghe vậy liền bắt mắt bắt Trần Đường Đường phải sửa lại cách xưng hô: "Trước sau gì con cũng phải gọi chúng ta là ba mẹ thôi nên bây giờ tập kêu đi là vừa. "

Ông nội Hàn cũng vui vẻ phụ họa theo: "Đúng đúng cháu dâu ngoan mau gọi đi. Ha Ha Ha "

Trần Đường Đường làm sao có thể từ chối lập tức ngoan ngoãn nhìn ông bà Hàn gọi một tiếng: "Ba, mẹ "

"Ng ngoan lắm! Mau ngồi đi đừng đứng." Bà Hàn kéo Trần Đường Đường ngồi cạnh bà sau đó bắt đầu cao hứng nói: "Cũng may là con xuất hiện thật là không uổng công mẹ chờ đợi lâu như vậy."

Ông nội Hàn vẻ mặt phúc hậu đánh giá cô. Ăn mặc giản dị, ngoan ngoãn lễ phép tuy có xấu hổ nhưng rất đáng yêu. Ông càng nhìn càng thấy ân đức cháu dâu này.

Bà nội Hàn cười hiền hậu cũng có ý nghĩ như thế nhìn ông nội Hàn, hai người hiểu ý nhau gật đầu một cái.

"Đường Đường à con mà không xuất hiện thì ông nội còn nghĩ thằng cháu nào của ông là gay rồi. Cũng may Hàn gia chưa tới giai đoạn tuyệt từ tuyệt tôn...Ha....Ha..." Ông nội Hàn cười vui vẻ nói.

Ông Hàn này giờ vẫn im lặng đánh giá Trần Đường Đường, ừm không tệ rất tốt. Nhìn khuôn mặt này sao ông lại thấy quen quen.

"À phải rồi con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Bà nội Hàn nhìn Trần Đường Đường tò mò, con bé rất đáng yêu bà cũng không ngờ con bé lại là khẩu vị của thằng cháu nhà bà.

"Dạ con 17 tuổi." Trần Đường Đường có hơi ngượng. Không biết họ có cho là cô yêu sớm hay không.

Cô vừa nói xong cả nhà chợt im lặng.

Bà Hàn là người không nhịn được nữa liền cười lên.

Bà nội Hàn cũng cười vui vẻ nói:" Ha... Ha...ha. Tại sao đàn ông Hàn gia càng ngày càng dụ dỗ con gái mới lớn không vậy hả? Lúc trước tôi mới 20 bị ông dụ sau đó tới Mỹ Mỹ bị Hàn Luật dụ về lúc 19 tuổi."

Nói tới đây bà Hàn liền đỏ mặt lườm ông Hàn.

Bà nội Hàn nói tiếp:" Bây giờ tới con chưa 18 tuổi đã bị dụ về. Ha...Ha..."

Ông nội Hàn ưỡn ngực tự hào:"Đó là do sức hút đàn ông Hàn gia quá lớn Ha Ha ha. Thiên Vũ làm tốt lắm."

Trần Đường Đường thật sự muốn chui xuống hố quá đi thôi.

"Xin chào cả nhà." Một giọng nữ vang lên khiến cho không khí đang vui vẻ bị ngừng.

"Xem ra hôm nay nhà mình có chuyện vui thì phải." Một người đàn ông trung niên trên mặt có một vết sẹo dài ngay mắt bước đến.

Ông nội Hàn là người đầu tiên lên tiếng nói " Tới rồi thì ngồi đi. A Phương mau pha trà."

A Phương người giúp việc lâu năm trong Hàn gia nghe ông nội Hàn nói thế gật đầu một cái bà liền đi pha trà.

Đỗ Chính bây giờ mới nhìn thấy cô gái trẻ đang ngồi cạnh Hàn Thiên Vũ:"Cô gái trẻ này là..."

Hàn Thiên Vũ ôm vai Trần Đường Đường nói: " Đây là Đường Đường vợ sắp cưới của con. Đường Đường đây là bác Đỗ."

"Dạ trẻ cháu chào bác Đỗ." Trần Đường Đường mỉm cười lễ phép chào.

"Cái gì mà vợ sắp cưới, bác gái không phải bác muốn con làm dâu nhà bác sao? Tại sao bây giờ anh ấy lại nói như thế? " Đỗ Tổ Châu cuối cùng cũng chịu không nổi kích động nói.

"Tiểu Châu!!" Đỗ Chính thật không ngờ con gái dịu dàng của ông hôm nay tại sao lại kích động như thế. Mặc dù ông biết nó thích Hàn Thiên Vũ nhưng người ta rõ ràng là không để nó vào trong mắt tại sao nó cứ cố chấp không buông.

Ban đầu bởi vì bà nghĩ Tổ Châu là con của bạn thân chồng bà nên vì muốn hai bên thân nhau hơn nữa mới nói như thế với Tổ Châu mà thôi.

"Vợ là tôi chọn không ai có quyền quyết định." Hàn Thiên Vũ lườm bà Hàn sau đó xoay qua lạnh lùng nhìn Đỗ Tổ Châu nói.

Đỗ Tổ Châu không cam lòng nói:" Nhưng hai năm trước em nói sẽ lấy anh anh cũng chấp nhận rồi sao? "

Trần Đường Đường nghe xong thật muốn đạp Hàn Thiên Vũ một cái nhưng do có trường bối ở đây cô đành lấy tay nhéo mạnh ngay hông anh.

Hàn Thiên Vũ không nhớ hai năm trước Đỗ Tổ Châu đã nói gì với anh nhưng anh nhớ chỉ trả lời cho qua mà thôi.

Đột nhiên bên hông anh hơi đau liền biết ngay bảo bối anh đang ghen vì thế anh vòng tay ôm eo cô khiến cho khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

"Lúc ấy tôi không nhớ cô nói gì nhưng chắc chắn một điều là tôi không hề hứa hay đồng ý với cô điều gì cả. Còn một điều nữa, tôi là một chuyên gia tâm lý nên nhìn vào đôi mắt người đó tôi có thể biết ai nói thật ai nói dối."

Nghe Hàn Thiên Vũ nói như thế Đỗ Tổ Châu im bặt,mặt tái xanh tránh ánh mắt của anh.

Đỗ Chính nhìn biểu hiện như thế liền biết mọi chuyện, ông cũng không còn mặt mũi ở đây liền nhanh chóng nói vài câu rồi đưa con gái của ông về.

Sau khi hai cha con họ về Hàn gia lại tiếp tục vui vẻ nói chuyện.

"Thiên Vũ dẫn Đường Đường lên phòng con đi. Tối cơm trưa mẹ sẽ kêu xuống." Bà Hàn nói xong còn nháy mắt một cái nhìn anh.

Lời bà vừa nói xong cả nhà liền cười lên.

Đến Hàn Thiên Vũ còn phải bật cười với hành động này của mẹ anh.

Chỉ có Trần Đường Đường là khó hiểu không biết chuyện gì bị Hàn Thiên Vũ dắt lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lư Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sinh một đàn cháu

Trần Đường Đường vừa vào phòng lập tức bị ai kia đẩy ngã xuống giường hôn tới tấp. Sau khi hôn đến môi cô sưng lên anh mới chịu dừng.

"Lư mạnh, mau tránh ra. Chân em đang bị gãy đó." Cô đẩy đẩy lồng ngực anh ra nhưng làm như thế lại kích thích anh hơn nữa.

Chỉ cần bàn tay cô chạm vào người anh thì đã đủ kích thích rồi. Thế là Hàn Thiên Vũ cúi người tiếp tục hôn đôi môi mà anh khao khát không muốn rời xa.

Cô la lên muốn kêu anh đi ra thì đầu lưỡi anh nhân lúc ấy trượt vào quần lấy đầu lưỡi của cô.

Trần Đường Đường muốn rút lưỡi ra nhưng anh lại không cho còn mút lấy khiến cho đầu lưỡi của cô không có cơ hội chạy trốn.

Tay anh không rảnh rồi bắt đầu trượt vào bên trong áo cô sau đó tháo áo ngực cô ra. Một tay anh vòng qua ôm eo cô, tay còn lại xoa bầu ngực mềm mại của cô. Anh hết hôn môi cô liền cúi xuống mút lấy cổ cô.

"Ahh nhẹ nhẹ một chút. Nhẹ tay lại." Trần Đường Đường cảm thấy anh xoa hơi mạnh tay nên kêu lên.

Anh không trả lời nhưng lực đạo đã nhẹ bớt.

Lúc này cánh cửa đang khép hờ có bốn con mắt đang nhìn lên anh và cô.

"Tiểu quý làm tốt lắm." Bà Hàn tán thưởng nói.

"Đúng là cháu nội bà, cao tay lắm." Bà nội Hàn cũng vui mừng nói.

Hàn Luật ở dưới lầu nhìn mẹ và vợ mình đang nhìn lên đôi tình nhân trẻ đang ân ái hình như không được hay lắm.

Ông nhìn qua ba mình thì bị ba ông liếc như muốn nói "con nghĩ ta có quyền nói mẹ con sao".

Thế là Hàn Luật hi sinh lên kêu hai người phụ nữ đang nhìn lên ở trước cửa phòng con trai mình nói: "Hai người nhìn đủ chưa?"

Giọng nói của Hàn Luật khiến cho hai người họ giật mình không những thế bên trong Trần Đường Đường cũng giật mình lập tức đẩy Hàn Thiên Vũ ra..

"Ôi nhỏ tiếng thôi!" Bà Hàn ngồi dậy bịt miệng ông lại.

Cánh cửa mở ra Hàn Thiên Vũ bắt mắt nhìn ba người đang phá chuyện tốt của anh.

"Ai ui chúng ta định kêu tụi con xuống ăn cơm đây. Mau mau ăn cơm thôi." Bà nội Hàn nói xong liền trốn đi.

Bà Hàn nghĩ mẹ chồng thật không nghĩa khí, nghe lên bị phát hiện liền trốn trước bỏ mặt đồng bọn như bà ở lại. Bà lại liếc ngang ông chồng của thật là...Hàn Luật xem tối nay tôi xử trí ông ra sao, hừ.

Ông Hàn cũng đã quen với tính khí của vợ mình nên cũng cười cười rồi kêu Hàn Thiên Vũ và Trần Đường Đường xuống ăn cơm.

Khi mọi người xuống lầu hết rồi thì Hàn Thiên Vũ liền bị một cái cái gối bay thẳng tới mặt mình. Khi nói anh cũng biết Trần Đường Đường đang xấu hổ nên mới làm ra trò trẻ con này.

"Bây giờ phải làm sao đây? Bị mẹ với bà nội thấy hết rồi." Cô ỉu xiu nói.

Anh bước đến ôm cô nói: "Ngại gì chứ? Đừng lo, gia đình anh ai cũng đều rất thích em. Ngoan, bây giờ chúng ta xuống ăn cơm thôi mọi người đang đợi."

Khi hai người bước xuống lầu, Trần Đường Đường cảm thấy cặp mắt của bà Hàn và bà nội Hàn rất mờ ám khiến mặt cô liền nóng lên.

"Mau ngồi xuống ăn thôi, chắc tụi con đói rồi phải không?" Bà Hàn dịu dàng nói.

"Dạ, mời cả nhà ăn cơm." Trần Đường Đường lễ phép nói như thế khiến cho Hàn gia càng ân ý cô hơn.

"Thiên Vũ con bảo vệ Đường Đường kiểu gì mà khiến con bé bị gãy chân như thế này?" Ông Hàn nhìn cô gái nhỏ một chân bị bó bột như vậy ông mà là ba mẹ ruột con bé thì nhất định cho tiểu tử này một trận nhớ đời.

"A, do con bất cẩn bị ngã xuống cầu thang thôi." Trần Đường Đường nghe ông Hàn nói vậy trong lòng vừa âm áp vừa không muốn ông trách Hàn Thiên Vũ. Dù sao do cô không cảnh giác nên mới bị như thế chứ không hề liên quan gì đến anh.

"Là do con sơ suất không chú ý bảo vệ nên mới để cô ấy bị như thế. Sẽ không có lần sau đâu." Hàn Thiên Vũ nghiêm túc nhìn ông Hàn nói.

"Con nói được thì nhất định phải làm được đó." Ông Hàn nhìn anh nghiêm túc nói như vậy cũng an tâm.

Hàn Thiên Vũ không trả lời mà gấp thức cho Trần Đường Đường: "Ăn nhiều một chút."

"À phải rồi Đường Đường sang năm con cũng 18 rồi đúng không?" Bà nội Hàn nhẹ giọng nói nhưng lại khiến Trần Đường Đường đang uống nước cũng phải sặc.

Hàn Thiên Vũ ngồi kế bên lấy khăn giấy lau giúp cô. Động tác anh khiến cho mọi người ai cũng kinh hi. Không phải Hàn Thiên Vũ là người nghiện sạch sẽ sao? Thế mà bây giờ anh lại không ngần ngại mà lau chùi giúp Trần Đường Đường.

Lúc trước chỉ cần ai hắt hơi mà gần anh thì Hàn Thiên Vũ đã phải đi tắm đến bảy lần rồi. Thật không ngờ Hàn Thiên Vũ của trước kia cuối cùng cũng chịu thua cô gái này.

Bà Hàn ngồi một bên phụ họa nói: "Đường Đường à con đừng hiểu lầm nha. Không phải gia đình mẹ muốn ép con gả cho Thiên Vũ liền đâu mà chỉ do bây giờ bà nội cũng lớn tuổi rồi rất mong có cháu bồng nên mới hỏi con vậy thôi. Tụi con còn trẻ sau này sinh con cũng được."

"..." Trần Đường Đường đỏ mặt nhớ lại lúc này trong phòng bị mẹ Hàn và bà nội Hàn nhìn thấy hết.

"Mọi người yên tâm, Đường Đường rất nhanh sẽ cho Hàn gia chúng ta một đàn cháu con đông đúc." Hàn Thiên Vũ nắm tay nhìn cô nói.

Còn Trần Đường Đường thật sự rất muốn đập tên lưu manh này ra xa. Ai nói sẽ sinh con cho anh chứ. Cô chưa đồng ý mà anh đã tự quyết định rồi còn sinh một đàn cháu con đông đúc?! Anh nghĩ cô là heo chực?!

"Ha ha ha được được chúng ta rất mong đợi nha." Bà nội Hàn nhận được câu trả lời ân ý liền cao hứng nói.

Bữa cơm được kết thúc trong sự vui vẻ chỉ hai người mang tâm trạng phức tạp là ông Hàn và Trần Đường Đường.

Ông Hàn liếc nhìn thẳng con trước giờ luôn được vợ ông thương yêu còn hơn cả ông nữa. Thật là chọn câu nào không chọn lại đi chọn câu sinh một đàn cháu vậy chuyện tính phúc của ông sau này làm sao?

Trần Đường Đường nhìn cái tên lưu manh không hỏi ý kiến cô có đồng ý hay không mà đã mạnh miệng nói sẽ sinh một đàn cháu. Anh muốn sinh thì tự mình sinh đi, hừ.

"Được rồi, tụi con đi đường xa tối nay ngủ lại đi." Ông nội Hàn nói như vậy hai người cũng không từ chối mà ở lại.

"A Phương mau đi chuẩn bị căn phòng cho Đường Đường." Ông Hàn vừa dứt lời thì Hàn Thiên Vũ đã từ chối.

"Không được, Đường Đường phải ngủ với con."

"..." Hàn Thiên Vũ anh thiếu hơi em đến vậy sao?

"Đúng đúng dù sao sau này cũng là vợ chồng bây giờ tụi con nên tập thói quen ngủ chung để sau này không cần ngại ngùng." Bà Hàn rất mong thằng con trai bà nhân cơ hội này mà gạo nấu thành cơm để sau này con dâu cưng của bà khó mà trốn được.

Trần Đường Đường mà biết bà Hàn nghĩ như thế nhất định sẽ xách dép bỏ chạy cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hợp tâm, hợp thể, hợp nhất (1)

Hàn Thiên Vũ bế cô vào phòng rồi đặt xuống giường:"Em ngồi yên đây, anh đi pha nước nóng cho em tắm."

Trần Đường Đường ngoan ngoãn gật đầu một cái anh liền vô nhà tắm pha nước. Bây giờ cô mới nhìn tổng quát căn phòng lúc nhỏ của anh. Hình như tuổi thơ của anh chẳng có gì thú vị cả. Toàn là sách và những bằng khen, không có gì giống một đứa trẻ gì hết.

Tầm mắt Trần Đường Đường lúc này mới chú ý tới trái bóng cao su màu cam ngay dưới bàn học. Cô tính ngồi dậy thì cả người liền bị một đôi tay bế lên.

"Đi tắm thôi, nước chuẩn bị xong rồi."

"Khoan em không có đồ thay. Còn nữa em không mang thuốc sức phải làm sao đây?"

"Đừng lo anh chuẩn bị hết rồi."

Anh chuẩn bị hết rồi? Trần Đường Đường có cảm giác tên này nhất định là đang có âm mưu gì đây.

Trần Đường Đường biết dù cô có cản không cho anh coi đồ mình ra thì cũng vô dụng nên đành mặc cho anh coi. Còn bản thân thì hưởng thụ sự phục vụ chăm sóc của anh. Cơ thể cũng đã bị anh nhìn thấy hết rồi nên cũng không ngại như lúc ban đầu nữa.

Tuy nghĩ vậy, mặt của cô vẫn nóng lên. Bản thân mình cũng đã thấy hết người anh rồi nhưng cô vẫn tự chủ được mà đỏ mặt. Cô không muốn suy nghĩ lệch lạc lung tung đâu nhưng do "vật nam tính" của anh hình như nó có hơi quá to thì phải.

Đâu phải là cô chưa từng coi phim dành cho người lớn đâu nhưng mà mấy người trong phim cô từng xem thì vẫn không bằng anh. Hàn Thiên Vũ thấy cô cứ nhìn "tiểu đệ" của mình rồi đỏ mặt như thế thật khiến cho anh không kiềm chế được mà muốn ghẹo cô.

Anh coi đồ mình ra rồi ngồi chung bồn tắm với cô. Sau đó để cô ngồi lên giữa đùi mình.

"Ah, anh làm gì vậy?" Trần Đường Đường bị anh bế lên đặt ngay giữa hai chân anh khiến cô có thể cảm nhận được "vật nam tính" của anh dưới thân mình.

"Anh thấy em cứ ngẩng nó như thế chỉ bằng cho em cảm nhận nó vậy phải được hơn không?" Hàn Thiên Vũ nói nhỏ vào lỗ tai miễn cảm của cô sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm vành tai của Trần Đường Đường.

"Anh anh...đừng như vậy...Ah đi ra mau." Trần Đường Đường bị anh kích thích như thế liền xấu hổ muốn tránh đi nhưng bị anh giữ chặt người lại.

Bây giờ Trần Đường Đường mới phát hiện "vật nam tính" hình như đã thức tỉnh từ lúc nào, bây giờ nó đang dựng đứng sẵn chờ cô.

Hàn Thiên Vũ bị cô động chạm như thế cơ thể anh tất nhiên sẽ có phản ứng. Trong người anh bắt đầu nổi lên ngọn lửa dục vọng, giọng anh cũng khàn đi:"Đường Đường em mà động nữa anh sẽ muốn em đó."

Có ngu mới để yên cho anh muốn cô nhưng mà nếu cô động dậy thì không phải tự mình đào hố sao? Không được. Tuyệt đối không được. Trần Đường Đường suy nghĩ tốt nhất nên nghe anh thì hơn nếu không hậu quả khó mà tránh.

Hàn Thiên Vũ ban đầu chỉ muốn chọc cô thôi nhưng mà dường như cơ thể anh chỉ cần gần sát bên cô thì liền phản ứng khiến anh khó mà kiềm chế được. Anh phải cố gắng kiềm nén dục vọng lại rồi tắm giúp cô.

Sau khi hai người tắm rửa xong, anh lấy áo sơ mi màu đen của mình mặc giúp cô. Trần Đường Đường muốn mặc lại đồ cũ thì bị Hàn Thiên Vũ ngăn lại không những thế đồ lót của cô anh đã làm ướt nên kêu người đem đi giặt rồi.

"Được rồi em ngồi yên anh bôi thuốc giúp em."

"Thuốc? Sao anh có?" Trần Đường Đường thật sự hoài nghi có phải anh biết mọi người sẽ giữ cô và anh lại nên anh cố tình chỉ đem thuốc mà không đem quần áo của cô để bây giờ trên người cô chỉ có mỗi cái áo sơ mi thậm chí đồ lót cũng không có.

"Thì anh đã nói anh chuẩn bị rồi mà. Một lát thuốc ngấm vào da thì em cũng phải coi đồ ra thôi không phải sao?! Được rồi bây giờ em ngồi yên để anh ôm." Hàn Thiên Vũ đặt cô ngồi giữa hai chân mình sau đó ôm cô vào lòng, cầm anh đặt lên hóm vai Trần Đường ngửi hương thơm dịu nhẹ của cô.

"Anh đừng ngửi như vậy nhột lắm! " Trần Đường Đường bị anh ngửi như thế liền cảm thấy nhột nhột da gà liền nổi lên hết.

"Anh thích." Hàn Thiên Vũ không dừng lại mà còn đầu hôn cắn cổ cô rồi đến vai. Anh vừa hôn vừa mút khiến cho cổ và vai Trần Đường Đường hiện lên những dấu hôn cực kỳ âm muội.

"Thiên Vũ, em muốn nghe chuyện lúc nhỏ của anh." Trần Đường Đường xoay qua mặt đối mặt với anh.

"Lúc nhỏ anh chỉ thích đọc sách thôi."

"..." Thật tội nghiệp người không có tuổi thơ.

"Ngoài đọc sách ra anh không hứng thú gì nữa. Nhưng bây giờ anh có hứng thú với cái khác rồi." Hàn Thiên Vũ nói xong liền cúi xuống hôn cô.

"Uhm... dừng...uhm..." Trần Đường Đường muốn ngăn anh lại nhưng tên nào đó dường như chưa được thỏa mãn thì không chịu tha cho cô.

"Dừng quây nữa...urm....á anh làm gì vậy?" Trần Đường Đường đang cố giữ bàn tay xấu xa của tên lưu manh kia đang lộng hành khắp người cô.

"Đường Đường...anh...không thể nhịn nữa." Anh nói xong liền đè cô dưới thân mình.

"Anh....anh nhìn nhìn đi mà. Em...umm" Mỗi cô tiếp tục bị ai kia chặn lại.

Bàn tay Hàn Thiên Vũ thần tốc cởi hết những mảnh vải ngăn cách giữa cô và anh ra. Thân thể hồng hào trắng nõn hiện ra trước mắt khiến cổ họng anh ngày càng khô khan, máu nóng trong người dâng lên.

Bây giờ giữa anh và cô đã không còn gì ngăn cách nên cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng của cơ thể anh.

"Thiên Vũ...anh..." Cô bị anh sờ loạn khắp người liền bị kích thích, cơ thể liền mềm nhũn ra.

"Đường Đường anh rất muốn em." Hàn Thiên Vũ nói vào tai Trần Đường Đường rồi ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cô.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai Trần Đường Đường khiến cơ thể cô bất giác né đi.

Hàn Thiên Vũ thấy hành động này của cô như thế liền dừng lại: "Nếu em không muốn anh sẽ không ép đâu."

Trần Đường Đường nhìn vào đôi mắt đang đỏ ngầu của Hàn Thiên Vũ cùng với giọng nói đang kiềm nén dục vọng của anh thì cô thật sự không nhẫn tâm để anh như vậy. Cô tin nếu bây giờ kêu dừng lại thì anh nhất định sẽ không ép cô. Chỉ cần như vậy thôi cô cảm thấy hạnh phúc rồi.

Cô mỉm cười vòng tay qua cổ Hàn Thiên Vũ như thể hiện sự đồng ý cho anh tiếp tục. Hàn Thiên Vũ thấy biểu hiện cho anh tiến thêm bước nữa của Trần Đường Đường liền vui mừng hôn xuống đôi môi xinh xắn của cô.

"Đường Đường, anh yêu em." Anh nhẹ vuốt mái tóc mượt mà của cô rồi khẽ hôn lên trán cô.

Trần Đường Đường mỉm cười hôn lên môi anh: "Hàn Thiên Vũ, em cũng yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hợp tâm, hợp thể, hợp nhất (2) (18+)

Hàn Thiên Vũ ôm cơ thể mềm mại của Trần Đường Đường sau đó hôn khắp người cô để lại những ấn ký đỏ đỏ hồng hồng.

Bàn tay nóng như lửa đốt của anh bắt đầu vuốt ve thân thể của cô. Đầu óc Trần Đường Đường bây giờ đã mê loạn mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Hàn Thiên Vũ hôn từ đầu tới chân sau đó tách hai chân cô ra rồi cúi xuống hôn lên hoa huy*t đang dần ướt át của cô.

"Umm...dừng...Ah...Thiên...Vũ...umm" Trần Đường Đường cảm nhận được máu nóng trong người ngày càng hùng hục. Mặt cô đỏ ửng lên khi nhìn thấy anh đang hôn chỗ đó của cô. Cơ thể cô rung rẩy theo môi lưỡi anh. Hàn Thiên Vũ là người ưa sạch vậy mà bây giờ anh lại đang làm như thế thật khiến cô xấu hổ không thôi.

Trần Đường Đường muốn khép chân lại, hai tay nắm tóc anh.

"Đường Đường ngoan nào! Thả lỏng người ra." Anh nói xong liền cúi người xuống vừa liếm vừa mút nơi đó của cô.

"Um...Ahh...Dừng....Ahh!" Trần Đường Đường bị anh vừa liếm vừa mút như thế khiến cô có cảm giác như có một dòng điện chạy qua vừa tê vừa ngứa. Cảm giác cao trào sắp đạt được thì Hàn Thiên Vũ dừng lại làm cô khó chịu nhăn mặt.

Hàn Thiên Vũ đưa một ngón tay dút vào hoa huy*t của cô sau đó rút ra đưa trước mặt cô: "Đường Đường, em động tình rồi này."

"Anh...lưu manh." Trần Đường Đường rất thẹn thùng và căng thẳng, tim cũng đập nhanh hơn.

Hàn Thiên Vũ phì cười đưa ngón tay dính dịch mật của hoa huy*t để trước miệng cô: "Đường Đường liếm đi."

Cô đỏ mặt ngao ngao vuron lười ra liếm ngón tay anh. Ngón tay Hàn Thiên Vũ được Trần Đường Đường liếm nhẹ một cái khiến anh không kiềm chế mà cúi xuống hôn cô.

"Uhhh...umm..." Thanh âm kiều diễm đầy mê hoặc với đôi mắt mê loạn ý tình của Trần Đường Đường như một lời mời gọi khiến cho anh không kiềm chế nổi nữa liền đặt "vật nam tính" đã cứng rắn đề trước cửa hoa huy*t dùng sức đi vào.

"Ahh! Đau...đau...anh rút ra...rút ra nhanh...Ahh...đau lắm!" Hàn Thiên Vũ mới vào được một nửa thì Trần Đường Đường đã cảm thấy toàn thân mình như bị xé rách, nước mắt cứ thế mà chảy ra. Cô chịu không nổi liền cắn vào bả vai anh tới chảy máu.

Hàn Thiên Vũ mặc cho cô cắn, đau lòng cúi xuống liếm nước mắt của cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu để trấn an.

"Bảo bối... ngoan thả lỏng người ra một lát sẽ hết đau thôi." Anh dịu dàng dỗ dành cô. "Vật nam tính" của anh mới vào được một nửa mà hoa huy*t của cô đã khít như vậy rồi.

Anh sợ khi đi vào hết cô sẽ đau nên anh lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa hoa huy*t của cô cho bớt đau rồi lập tức động thân đi vào hết.

"Ahh...um...đau..." Tuy vẫn còn đau nhưng cũng không đau như ban đầu vừa đi vào vì thế cơ thể cô bắt đầu trầm luân vào vực sâu tình ái.

"Ng ngoan anh sẽ nhẹ nhàng." Nói xong anh liền mạnh mẽ động thân ra vào hoa huy*t của Trần Đường Đường.

"Umm...Ahh...Ah...ahhh chậm chậm một chút...ahh...tên lưu manh đừng nhanh...nhanh...quá!" Cảm giác đau đớn bây giờ đã được thay thế bằng khoái cảm nhưng "vật nam tính" của anh ra vào không ngừng lại nhanh khiến cho cổ họng cô phát ra những âm thanh rên rỉ vỡ vụn.

Cô có thể nghe rõ bên tai cô những âm thanh ngọt ngào lay động lòng người giữa thân thể và hơi thở của anh và cô.

Hàn Thiên Vũ không trả lời ngược lại động thân càng nhanh hơn. Anh cũng rất muốn chậm lại nhưng bên trong cô thật sự vừa nhỏ vừa khít khiến anh muốn phát điên.

"Ah...ahh...em...chịu không nổi...chậm lại...chậm lại! Áhhh đừng sâu quá!" Trần Đường Đường cảm nhận "vật nam tính" của anh đâm ngày càng sâu tới tận cửa tử cung khiến cô vừa có khoái cảm nhưng cũng sợ chỗ đó sẽ rách mất thôi. Chỗ đó của cô miễn cưỡng cho anh vào hết là quá sức rồi. Bây giờ còn bị anh đâm sâu như vậy nữa cô điên mất thôi.

"Đường Đường em khít quá! Rất khít." Giọng anh khàn đặc đầy dục vọng vừa ra vào thân thể cô vừa hôn đôi môi ngọt ngào của cô.

Trần Đường Đường thấy anh không chịu chậm lại mà còn nhanh hơn cô liền dùng tay cào vào lưng anh. Nhưng càng làm vậy nó như là một liều thuốc kích thích anh hơn khiến anh đẩy nhanh tốc độ không những thế còn đâm sâu hơn nữa.

"Ahhh đau...tên lưu manh...ahh...ahhh...đừng sâu quá!" Trần Đường Đường không ngờ làm như vậy anh không đau mà còn bị phản tác dụng ngược lại vào cô.

"Đường Đường anh chỉ lưu manh với em thôi." Hàn Thiên Vũ cười phúc hắc cúi xuống cắn điểm hồng trên ngực cô. Bàn tay còn lại nóng như lửa đốt cũng không rảnh rồi đang xoa nắn bên ngực còn lại của Trần Đường Đường.

"Umm...Anh à... Chậm chậm lại...nhẹ chút...Thiên Vũ em muốn đá anh xuống giường! AAAA..." Trần Đường Đường vừa nói xong lập tức bị Hàn Thiên Vũ hoán đổi vị trí để cô ngồi xoay lưng trên người anh.

Tư thế như vậy càng khiến "vật nam tính" của anh đâm sâu hơn. Anh kéo rộng hai chân cô ra rồi nhấc cô lên rồi thả xuống.

"Ahh...đừng...anh...em...sai...rồi." Bởi vì la giữ quá khiến cổ họng của cô khàn đi nên cô khó khăn cầu xin anh.

"Gọi ông xã."

"Umm...đừng...em muốn nằm...chân...em đau." Trần Đường Đường dùng cái chân gãy làm có kê anh ngừng lại.

"Gọi ông xã, anh cho em nằm"

"Ông xã." Nói xong cô ngượng đến đỏ mặt.

"Ng ngoan." Nghe Trần Đường Đường gọi như thế Hàn Thiên Vũ mới chịu đặt cô nằm xuống rồi tiếp tục động thân.

Cảm giác khoái cảm đang dần dâng lên khiến Trần Đường Đường bất giác cong người lên:"Aaaaaa!"

Hàn Thiên Vũ cảm nhận được bên trong cô đang không ngừng co rút liền biết Trần Đường Đường đã đạt đến khoái cảm nên anh liền ra vào thân thể cô vài chục lần sau đó grừm nhẹ một cái phóng thích hạt giống của mình vào bên trong cô.

"Bà xã vất vả cho em rồi." Anh khẽ hôn lên trán cô.

"Rút ra đi. Bụng em rất trướng." Trần Đường Đường nói xong có lẽ vì mệt toàn thân mềm nhũn ra nên liền nhắm mắt ngủ ngay.

Hàn Thiên Vũ mới làm một lần không thỏa mãn lắm nhưng vì thấy cô mệt rồi nên tạm tha cho cô. Tuy vậy anh vẫn ngoan ngoãn rút ra rồi ôm cô ngủ.

"Vật nam tính" được rút ra lập tức có một dòng nước trắng đục pha chút máu đỏ từ hoa huyệt của cô chảy ra.

Ngoài cửa phòng.

"Bà làm gì ở đây vậy?" Đang ngủ giữa chừng đột nhiên không thấy vợ mình đâu nên Hàn Luật mới ngồi dậy đi kiểm bà. Khi tới phòng Hàn Thiên Vũ ông liền thấy bà vợ thân yêu của ông đang cười nham nhở nghe lén.

"Ái!! Nhỏ tiếng thôi." Bà Hàn lập tức ra hiệu cho chồng mình.

"Mau về phòng thôi."

"Được được." Bà Hàn ngoan ngoãn theo chồng mình về phòng. Con trai bà thật giỏi. Bà sắp có cháu nội rồi. Vừa nghĩ tới được bông cháu bà lại cười khúc khích.

Về tới phòng ông Hàn thấy vợ mình không ngủ mà cứ cười như thế liên đề bà xuống." Bà không ngủ vậy chúng ta vẫn động một chút."

"Thôi tôi buồn ngủ rồi. Ông đi ra tôi mới ngủ được." Bà nói xong liền đẩy ông ra nhắm mắt ngủ.

Còn ông Hàn chỉ biết lắc đầu thờ dài một tiếng rồi ôm bà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hợp tâm, hợp thể, hợp nhất (3)

Hàn Thiên Vũ dự là đêm nay sẽ tha cho Trần Đường Đường nhưng nhìn khắp cơ thể trắng nõn của cô đầy những dấu hôn khiến cho cổ họng anh có chút khô nóng trong người dục vọng cũng bắt đầu rục rịch.

Biết là cô đang rất mệt nên anh đã cố gắng kiềm chế ngọn lửa dục vọng đang cháy trong người mình. Mặc dù anh rất giỏi về kiềm chế cảm xúc, hành động hay lời nói cử chỉ hành vi của mình.

Nhưng ngay lúc này đây nhìn người con gái anh yêu đang nằm trong lòng mình đang ngủ rất say lâu lâu lại cọ cọ vào người anh khiến Hàn Thiên Vũ khó lòng mà kiềm chế được bản thân.

Hiện tại thân thể hai người đang trần trụi mà cô lại cọ cọ như thế khiến cho máu nóng trong người Hàn Thiên Vũ càng ngày mãnh liệt hơn nữa hại anh không tài nào mà ngủ được.

Cuối cùng kiềm chế được hai tiếng thì Hàn Thiên Vũ đã không chịu nổi liền đề cô dưới thân mình rồi cúi người xuống áp lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Trần Đường Đường đang ngủ thì có cảm giác như có ai đó lấy đi đường khí nên mở miệng ra để thở bỗng có một thứ gì đó mềm mềm đang lướt qua từng chiếc răng của cô rồi lại cuốn lấy đầu lưỡi của bản thân mình khiến cô nghi hoặc mở mắt ra.

Cô bị anh hôn tới thở gấp, tim đập "thình thịch", hai má đỏ lên, cố sức đẩy người anh ra: "Thiên... Vũ... ừm... đừng... em còn mệt... Ừm..."

"Bé con, anh cho em nghỉ ngơi hai tiếng rồi bây giờ phải trả công cho anh chứ?!" Hàn Thiên Vũ lưu luyến rời khỏi đôi môi cô.

Bàn tay anh mê mẩn vuốt ve thân thể mềm mại của Trần Đường Đường rồi đi tới ngực cô mà vừa xoa vừa bóp sau đó ngậm lấy điểm hồng hồng ở trên ngực.

Trần Đường Đường run rẩy nằm dưới thân anh cầu xin: "Aahh... đừng... như vậy... tha cho em đi... em rất mệt."

Hàn Thiên Vũ một tay giữ hai cánh tay đang muốn đẩy anh ra lên đỉnh đầu của cô, ánh mắt anh có chút ý cười nói: "Anh là người "vận động" còn chưa mệt, em chỉ nằm hưởng thụ mà còn than sao?"

"..." Trần Đường Đường thầm than trong lòng cái tên lưu manh này đúng là được voi đòi tiên mà. Nhờ thuốc của Lãnh Hạo nên chân cô cũng sắp hồi phục rồi đến lúc đó anh mà muốn cô quá giới hạn thì cô còn thể cố sức chạy chứ không như bây giờ như một cục thịt dẹt người ta ăn.

"Bé con, em im lặng như thế nghĩa là biểu hiện của anh không tốt thì phải. Xem ra anh phải nỗ lực cố gắng hơn nữa mới được." Hàn Thiên Vũ dùng ánh mắt thâm tình nhìn Trần Đường Đường, bàn tay anh nâng cằm cô lên cần nhẹ một cái rồi bắt đầu trượt tay xuống phía dưới vẫn còn ẩm ướt chưa hết của

cô sau đó đưa hai ngón tay vào.

"...Ân...rút tay ra...a a a...um..." Trần Đường Đường nghe anh nói muốn cố gắng nỗ lực thêm nữa liền cứng người. Anh nói như thế chẳng khác nào lại phải lăn lộn trên giường lần nữa?! Đùa à?! hoa huy*t của cô bị Hàn Thiên Vũ ra vào sâu tới cửa tử cung chắc gần nửa tiếng đồng hồ hoặc hơn anh mới chịu bắn ra đấy!

Mà khoan! Có gì đó không ổn. Anh không mang bao mà ra bên trong cô luôn sao?

"Thiên Vũ...dừng...ân...khoan...đợi chút...ahh!" hoa huy*t của cô lần nữa bị xâm nhập.

"Bé con, ngoan nào! Em chỉ cần nằm yên còn vận động cứ để anh. Đường Đường thả lỏng người ra đi! Em đang kẹp chặt anh quá!...Uhh..." Hàn Thiên Vũ không ngờ lần thứ hai vào bên trong cô mà nó vẫn còn chặt khít đến vậy. Cảm giác được bên trong cô như một liều thuốc phiện khiến anh mê mẩn không muốn rời khỏi cơ thể cô.

"Vật nam tính" của anh vì nó quá to còn của cô vừa nhỏ vừa khít nên khi đi vào hoa huy*t của cô "vật nam tính" của anh lập tức bị hút chặt khiến cho Hàn Thiên Vũ chịu không nổi mà hưng hăng đâm sâu vào cô hơn.

"A a a.... Hàn Thiên Vũ...anh...dừng... sâu quá! " Trần Đường Đường bị anh hưng hăng đâm như thế toàn thân liền mềm nhũn ra.

Hàn Thiên Vũ:"Bé con, thoải mái không?"

Nói không thoải mái anh dừng lại chắc?! Cô lừa anh không trả lời. Thấy cô không trả lời tất nhiên Hàn Thiên Vũ không hài lòng động thân càng nhanh hơn nữa.

"...a a a chậm...chậm..." Trần Đường Đường vòng tay qua cổ anh sau đó chủ động hôn anh nịnh nọt."A a a, rất thoải mái....a a a! Nhưng...chậm.chậm lại... Em không chịu nổi."

"Có sướng không? Hửm?" Anh hài lòng đáp trả nụ hôn của cô.

Cô sướng, sướng tới mức muốn đá anh văng xuống giường luôn đó cái đồ dục vọng chưa được thoải mái, hử. Cô mệt muốn đứt hơi luôn còn anh thì khỏe như trâu. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trả lời anh:"Sướng... Rất sướng...a a a!

Trên khuôn mặt đẹp trai không góc chết của Hàn Thiên Vũ liền nở một nụ cười hài lòng cảm nhận được bên trong cô chuẩn bị lên cao trào anh liền rút ra khỏi người cô.

Trần Đường Đường lập tức khó chịu cảm thấy trống rỗng nói:" Sao lại dừng?"

Hàn Thiên Vũ cười phúc hắc nói:" Anh thấy em mệt nên cho em nghỉ."

Trần Đường Đường như muốn phát điên, cô đỏ mặt ôm cổ anh cầu xin:"Cho em đi "

Hàn Thiên Vũ:" Em muốn? Được thôi với một điều kiện."

Trần Đường Đường gật đầu.

"Mỗi lần anh muốn em thì em không được trốn biệt chưa? Nếu không anh sẽ khiến em bảy ngày không xuống giường được. Không tin em cứ thử xem?!" Hàn Thiên Vũ dụ dỗ hôn nhẹ trên môi cô.

"Được được anh muốn sao cũng được. Mau cho em nhanh đi." Trần Đường Đường khó chịu hối thúc anh.

"Anh ghi âm rồi nha!" Nói xong Hàn Thiên Vũ lắc lắc cái điện thoại trong tay anh.

"..." Trần Đường Đường gào thét trong lòng Hàn Thiên Vũ anh không những là cái tên lưu manh mà còn là tên chết bầm phúc hắc xấu xa!

"Bây giờ anh sẽ thỏa mãn em đây." Anh đặt "vật nam tính" đang cương lên vì cô ngay cửa hoa huy*t đã ướt đầm như suối mạnh mẽ đi vào.

"Ừm.ân...a...a a....Á...! Trần Đường Đường bị anh rút ra rút vô như thế cuối cùng cũng đạt đến cao trào ôm đầu anh thở hổn hển rên rỉ sau đó liền có một dòng nước nóng chảy ra từ hoa huy*t của cô.

Hàn Thiên Vũ thấy bé con mình đã ra, bên trong hoa huy*t cô càng co rút mãnh liệt hơn anh liền đâm thêm mấy chục lần cuối cùng bắn ra bên trong cô.

Trần Đường Đường thật sai lầm khi nghĩ rằng anh làm xong lần này sẽ tha cho cô. Cái tên lưu manh chưa được thỏa mãn tất nhiên không tha cho cô. Cứ thế anh dày vò cô tới ba giờ sáng mới thỏa mãn bé cô đi tắm rửa.

Sáng hôm sau.

Bà nội Hàn cố tình dậy sớm để nấu bữa sáng cho cháu dâu tương lai của bà vậy mà đợi hoài không thấy đâu làm bà thất vọng nói: "Thiên Vũ, sao lại không thấy Đường Đường đâu?"

Hàn Thiên Vũ vẫn từ tốn ăn sáng mỉm cười nói: "Cô ấy hôm nay hơi mệt nên vẫn còn ngủ."

Bà nội Hàn nghe vậy liền lo lắng: "Sao lại mệt? Không phải hôm qua vẫn còn khỏe lắm sao?"

Mẹ Hàn cười bí hiểm nhìn Hàn Thiên Vũ sau đó mới nháy mắt với mẹ chồng mình: "Mẹ à, hôm qua là do cháu trai cưng của mẹ làm cháu dâu tương lai của mẹ mệt đó!"

Bà nội Hàn khó hiểu: "Hả? Sao lại làm mệt Đường Đường?" Bà lại xoay qua hỏi Hàn Thiên Vũ: "Sao con không chăm sóc Đường Đường cho tốt lại để nó mệt? Có phải tối qua con không cho con bé ngủ bắt nó phải nghe những vụ án của con phá không hả?"

Bà Hàn nhìn cô Hàn Thiên Vũ đột nhiên cười gian xảo nói: "Thiên Vũ sao cổ con lại nhiều vết cào vậy hả?"

"Không phải ba cũng bị mẹ cào như vậy sao?"

Bà Hàn: "..."

Bà nội Hàn vẫn không hiểu: "Sao con lại bị cào hả Thiên Vũ?"

Bà Hàn thấy mẹ chồng mình vẫn không hiểu liền cười một tiếng sau đó mới nói: "Mẹ à hôm qua cháu trai cháu dâu của mẹ xem ra rất kịch liệt chiến đấu trên giường."

Lúc này bà nội Hàn mới hiểu ra: "A?! Thật sao? Vậy tốt quá còn gì? Vậy cả nhà chúng ta sắp có thêm thành viên mới rồi."

Bà Hàn cười: "Phải...Ha ha ha!"

Ông nội Hàn và ông Hàn nãy giờ im lặng cũng phì cười vì mong muốn có cháu của hai người.

"Đường Đường còn nhỏ đợi lớn thêm chút nữa hẳn tính. Còn nữa ba à sau này nên quản chặt vợ mình lại đừng để mẹ đi lung tung nghe lén." Hàn Thiên Vũ nói với ba mình xong liền lên phòng. Anh vừa đi vừa nghĩ bé con của anh lúc này không biết dậy chưa.

Dưới lầu ông nội Hàn thấy vợ mình thất vọng liền an ủi rồi dắt bà ra ngoài dạo. Để lại vợ chồng ông Hàn bà Hàn nói chuyện.

"Mỹ Mỹ à, sẽ không lâu chúng ta sẽ có cháu thôi đừng thất vọng." Ông Hàn ôm bà Hàn vào lòng nói.

"Tôi rất muốn bé em bé." Bà Hàn trong lòng ông Hàn lăm lăm.

"Hay chúng ta sinh thêm một đứa con." Ông Hàn cười cười ra đề nghị.

"Hừ, muốn sinh thì tự mình ông sinh đi!" Bà Hàn đỏ mặt lườm ông.

"Ha ha ha! Bà xã cũng lâu rồi chúng ta chưa lăn lộn trên giường." Ông Hàn cao hứng nói.

"Ah ông nhắc lăn lộn trên giường tôi mới nhớ cũng lâu rồi lưng tôi chưa được ông mát xa. Bây giờ lên lầu mát xa cho tôi nhanh lên." Bà Hàn nói xong liền lầu.

"..." Ông Hàn không biết nói gì đành ngoan ngoãn lên lầu mát xa cho bà xã của ông.

Hàn Thiên Vũ mở cửa thấy cả phòng không có tiếng động bước đến giường nhìn bé con của anh đang ngủ say sưa. Anh lên giường ôm Trần Đường Đường vào lòng hôn nhẹ trên môi cô khẽ nói: "Đường Đường em muốn ăn sáng không?"

Trần Đường Đường không trả lời vẫn nhắm mắt ngủ. Hàn Thiên Vũ thấy vậy cũng không ép cô thức chỉ nằm im ngắm nhìn cô ngủ.

Trần Đường Đường đột nhiên trở mình đá văng cái nệm đang đắp trên người làm ra tám thân đầy dấu vết hoan ái hôm qua Hàn Thiên Vũ để lại miệng còn lăm lăm nói: "Hàn Thiên Vũ anh có nhu cầu dục vọng cao vừa thôi."

Hàn Thiên Vũ nhìn thân thể của cô mà máu nóng trong người chảy liên hồi rất muốn ăn cô thêm lần nữa nhưng thấy Trần Đường Đường mệt mỏi như vậy anh cũng không nỡ nên đành đắp mền giúp cô rồi tự mình đi tắm nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Sự thật ba giai đoạn giết người (1)

Đến gần ba giờ chiều Trần Đường Đường vì đói bụng nên mới thức dậy. Đập vào mắt cô là một đôi mắt thâm tình đầy yêu thương của Hàn Thiên Vũ đang nhìn mình.

Hàn Thiên Vũ vuốt ve đôi môi cô mở miệng nói: "Em đói?"

"Ừm...đói." Cô lười biếng nhắm mắt lại gật đầu nói.

"Được, đợi anh một chút." Nói xong anh hôn nhẹ lên môi cô rồi mới chịu rời khỏi phòng.

Bước xuống lầu anh hỏi đầu bếp của Hàn gia: "Dì Phụng nhà mình còn rong biển không?"

Phản ứng đầu tiên của đầu bếp ngỡ ngàng sau đó mới nói: "Có có tôi đi lấy cho thiếu gia."

Hàn Thiên Vũ gật đầu: "Cảm ơn."

Nguyên liệu chuẩn bị xong anh bắt đầu xắn tay áo lên nấu com. Dì đầu bếp thiếu gia chuẩn bị làm đồ ăn liền ngăn cản: "Thiếu gia cậu muốn làm gì cứ nói tôi việc này là của đầu bếp cậu..."

"Không sao tôi muốn tự làm cho bà xã của mình. Dì đi ra đi."

Đi đầu bếp không dám cãi lời chỉ là bà rất ngạc nhiên cô gái thiếu gia đem về nhất định có vị trí quan trọng mới khiến cho thiếu gia một người không bao giờ vào bếp lại tự nguyện làm đồ ăn không những thế trên môi lâu lâu lại nở một nụ cười.

Đi đầu bếp đi rồi anh vẫn chú tâm cắt rong biển ra sau đó là băm thịt. Tiếp đó hứng nước nấu canh.

Hàn Thiên Vũ vừa nêm canh vừa nghĩ Đường Đường của anh hôm trước có nói rất thèm canh rong biển nên hôm nay anh muốn xuống bếp nấu cho cô để bù lại sức lực hôm qua anh làm cô mệt.

Nêm canh vừa ăn rồi anh nhớ ra cô rất thích ăn com cuộn thế là anh đi lấy rong biển dùng để cuộn com ra rồi lấy xúc xích, trứng, cà rốt, dưa leo bắt đầu làm com cuộn.

Làm xong hết anh nhìn lại món canh và com cuộn thấy đẹp mắt anh mới hài lòng bụng lên cho cô.

"Bé con, đồ ăn có rồi nè."

Trần Đường Đường nằm trên giường ngửi được mùi thơm từ canh lập tức mở mắt. Cô muốn ngồi dậy nhưng thất lưng vừa đau chân cũng mềm nhũn ra: "Ah..um...!"

Hàn Thiên Vũ để khay đồ ăn trên bàn đi đến đỡ cô sau đó đi lấy đồ từ trong tủ quần áo anh ra một chiếc váy.

Trần Đường Đường ngạc nhiên nhìn chiếc váy rất quen thuộc, đây không phải là váy của cô sao? Cô liếc nhìn khuôn mặt lưu manh kia: "Hàn Thiên Vũ anh lừa em?"

"Anh lừa em bao giờ?" Hàn Thiên Vũ cười ôn nhu mặc váy giúp cô.

"..." Hình như đúng là anh chưa lừa cô.

"Được rồi anh làm món em thích nè ăn đi."

Lúc này Trần Đường Đường mới phát hiện hai cánh tay Hàn Thiên Vũ có vài vết cào. Nhớ lại hôm qua mặt cô liền nóng lên. Hình như hôm qua cô là người cào anh thì phải.

"Em đang nghĩ gì vậy bà xã?"

"Hừ, ai là bà xã anh?" Tôi lờ mờ yêu anh.

"Bà xã hôm qua chúng ta đã động phòng rồi."

"Hừm...vậy sao? Sao em không nhớ?"

"Bà xã hôm qua em còn gọi anh là ông xã đó! "

"...Hôm qua mệt quá em không nhớ."

"Xem ra biểu hiện của anh không tốt nên em không nhớ thì phải. Nếu vậy hôm nay biểu hiện của anh phải tốt hơn mới được."

Trần Đường Đường đang ăn lập tức mắc nghẹn, mặt đỏ ửng lên. Đùa à?! Hôm qua anh làm cô mệt gần chết còn muốn hôm nay biểu hiện tốt hơn nữa?

Cô nhìn xuống cái chân của mình thầm than chân à mau khô! ẹ ẹ để tao còn chạy thoát cái tên lưu manh này nữa hu hu.

Hàn Thiên Vũ lấy nước đưa Trần Đường Đường, dịu dàng vỗ vỗ lưng cô: "Em cứ yên tâm để chân em khoẻ lại chúng ta tiếp tục. "

"..." Trần Đường Đường nhìn xuống chân mình. Chân à cứ thông thả chậm chậm bình phục nha!

"Chân em cũng sắp hồi phục rồi đúng không?"

"Hừ, ah phải rồi Thiên Vũ...hôm qua...hôm qua anh không xài bao..." Trần Đường Đường đỏ mặt nói nhỏ.

Hàn Thiên Vũ cười nham hiểm nói: "Em yên tâm. Lúc trước Lãnh Hạo khám tổng quát cho em anh đã hỏi cậu ấy khi nào mới an toàn để làm."

"..." Cô có nên khen tên này thông minh không?

Buổi chiều Trần Đường Đường lại cùng Hàn gia ăn cơm. Trời sinh bản chất cô ăn quai không mập lại còn ăn nhiều nữa. Hôm qua bị Hàn Thiên Vũ dày vò đến gần sáng nên bữa ăn anh làm tất nhiên không đủ.

Cũng tại cái tên kia mà bây giờ Trần Đường Đường giữa trời nóng phải mặc cái áo dài tay để che đi những dấu hôn. Tiếc là cô không có đem theo kem che khuyết điểm nếu không cô cũng không xả tóc để che cái cổ đầy dấu hôn của mình lại.

Bà Hàn này giờ nhìn Trần Đường Đường cười tủm tỉm khiến cô mặt. Lườm cái tên đầu sỏ vẫn ung dung ăn cơm khiến cô hận muốn bóp chết anh.

Bà Hàn: "Đường Đường à năm sau con cũng đủ tuổi làm mẹ rồi phải không?"

Trần Đường Đường: "Dạ?"

Bà Hàn: "Hàn gia chúng ta lúc nào cũng yên lặng nếu có tiếng trẻ em nô đùa thì nhất định sẽ rất náo nhiệt."

Trần Đường Đường: "..."

Bà Hàn thấy mình chưa đủ thuyết phục Trần Đường Đường liền liếc ông Hàn ý bảo ông giúp. Ông Hàn được vợ ra lệnh nào dám phản kháng liền nói: "Mẹ chồng con nói đúng cũng lâu rồi Hàn gia không có tiếng trẻ con."

Lúc này Hàn Thiên Vũ lại lên tiếng: "Nếu có thêm trẻ em mẹ sẽ không để ý đến ba."

Ông Hàn: "..."

Trần Đường Đường ở Hàn gia thêm hai ngày rồi mới về nhà Hàn Thiên Vũ. Trước khi đi bà Hàn vẫn không từ bỏ ý định muốn có cháu liền nhét trong tay Trần Đường Đường một gói thuốc.

"Đây là thuốc..."

"Thuốc kích tình. Con yên tâm chỉ cần con cho nó uống cái này thì nhất định nó sẽ không nhớ cần phải mang bao. Với khả năng của con mẹ một lần nhất định trúng."

"..." Bà Hàn nào biết lúc trước làm vậy khiến cô mém bị làm thịt. Cũng may là đi cả tới kịp nếu không theo như lời bà Hàn nói thì không phải bây giờ cô đã mang thai rồi sao.

Tại một căn phòng u tối dưới tầng hầm có một người đàn ông hai cánh tay bị treo lên trên. Khắp cơ thể người đàn ông đó đầy máu.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, người đàn ông cơ thể đầy máu nhìn người đang đứng trước mặt giọng yếu ớt cầu xin: "Làm...on tha cho tôi."

"Đã biết lỗi chưa?" Âm thanh lạnh lẽo vang lên.

"Biết...tôi biết sai rồi...Biết lỗi rồi..."

"Hừ, nhưng làm sao đây tao lại không muốn tha cho mày. Ha ha ha ha!!!!"

Lập tức người đàn ông bị một loại chất lỏng nào đó tạt vào người khiến những vết thương đã rom róm máu bị ăn mòn. Cảm giác đau rất khiến người đàn ông thống khổ vô cùng: "Á a a!!!!"

Dưới tầng hầm chỉ còn lại tiếng hét chói tai đầy sự đau đớn cùng với bất lực của người đàn ông đó.

Hai tháng sau.

"Alo, cho hỏi ai vậy?"

"Đường Đường chú là thanh tra Lý."

"Ah! Thanh tra Lý có chuyện gì sao?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Hiện tại bên chú có một vụ án khó giải quyết cần giáo sư Hàn giúp. Không biết cháu có thể...khuyến giúp chú không? " Thanh tra Lý thầm nghĩ tên tiểu tử họ Hàn kia có năn nỉ cỡ nào thì nhất định cũng không thêm giúp ông nên ông mới chợt nhớ đến cô bé được tên tiểu tử kia xem trọng. Cũng may kết thúc vụ án trước cô bé có cho ông số điện thoại nên ông mới liên lạc được nếu không vụ án này không có Hàn Thiên Vũ giúp thì sẽ bị bế tắc cho xem

Trần Đường Đường nghe có vụ án mới liền cao hứng:"Dạ được chú yên tâm cháu nhất định sẽ khuyến anh ấy."

"Cảm ơn cháu!"

"Dạ không có gì!"

Cúp điện thoại cô liền nhìn cửa nhà tắm. Sao anh lại lâu ra thế không biết? Có khi nào anh bị gì không? Cô liền sợ hãi đi cà nhắc đến cửa phòng tắm gõ cửa:" Hàn Thiên Vũ sao anh lâu ra vậy?"

Cánh cửa lập tức mở ra. Hàn Thiên Vũ hình như đang rất khó chịu thì phải. Trần Đường Đường bắc giắc nuốt nước bọt, mặt nóng lên nhìn thân thể anh chỉ quần một chiếc khăn tắm những giọt nước trên đầu lăn dài xuống cơ thể anh cùng với những đường cong hấp dẫn của đàn ông.

"Bé con em mà nhìn nữa là anh ăn đó."

"...Luuu mạnh."

Anh cười xoa đầu cô rồi bế cô lên sofa.

"Sao hôm nay anh lại tắm lâu như vậy?"

"Còn không phải do em sao?" Hàn Thiên Vũ yêu thương nựng má cô.

"Sao lại do em?"

"Đường Đường em chơi xấu dám làm anh cương lên lại không dám làm anh mềm xuống."

"HÀN THIÊN VŨ!!! Anh không biết xấu hổ!!!" Trần Đường Đường đỏ mặt đánh nhẹ lên người anh.

Hàn Thiên Vũ cười khoái chí sau đó đi thay đồ. Khi thay xong anh bước đến ôm cô vào lòng:"Đường Đường ban nãy anh làm em sợ sao?"

Cô lườm anh không nói.

"Bé con à em lườm anh mà cũng đáng yêu nữa!" Hàn Thiên Vũ hôn nhẹ vào hai bên má cô.

Lúc này Trần Đường Đường chợt nhớ ra chuyện thanh tra Lý nhờ mình. Cô chủ động ôm cổ anh:"Thiên Vũ em muốn cùng anh đi phá án để học hỏi thêm kinh nghiệm."

"Thanh tra Lý nhờ em?!"

"Ông xã à ~"

"Duyệt." Được cô gọi mà ông xã Hàn Thiên Vũ lập tức cao hứng vui vẻ đồng ý.

Trần Đường Đường nở một nụ cười tươi sau đó hôn lên môi anh:" Cảm ơn anh Thiên Vũ."

"Em gọi anh là gì?"

"..." Cái tên này lại bắt đầu bắt bẻ.

"Em không nói thì thôi.Chuyện mới này coi như không có."

"Ông xã."

"Ngao lăm! Bà xã Đường Đường anh yêu em!" Nói xong anh liền cúi xuống hôn cô.

Trần Đường Đường nghe được câu "anh yêu em" liền hạnh phúc đáp trả lại nụ hôn của anh.

Chương 31: Sự thật sau ba giai đoạn giết người (2)

Nhờ thuốc của Lãnh Hạo nên sau hai tháng chân Trần Đường Đường liền có thể tháo bột đi lại bình thường nhưng để tốt cho chân thì không nên vận động mạnh và nên tập vật lý trị liệu để chân hồi phục chắc chắn hơn.

Bởi vì chân có thể đi lại bình thường nên Trần Đường Đường mặc kệ Hàn Thiên Vũ năn nỉ thế nào cũng không cho anh bế cô đến cục cảnh sát.

"Đường Đường anh sợ em tới đó nhiều người sẽ đụng trúng em anh sẽ đau." Hàn Thiên Vũ dụi đầu vào hõm vai cô cọ qua cọ lại.

Trần Đường Đường bị nhột đẩy đầu anh ra nhéo hai má anh." Vũ, cái người làm chân em bị gãy bây giờ ra sao?"

"Tự tử trong nhà giam rồi." Hàn Thiên Vũ nhẹ ôm Trần Đường Đường vào lòng nói. Anh không tính nói cho cô biết là do anh sai người làm cho Lý Tổng bị mù. Vì thế hẳn không chịu nổi trong bóng tối nên sống được hai ba ngày liền tự tử. Dám động vào bảo bối của anh thì bị như vậy cũng đáng.

"Vậy sao?! Lý Tổng chết thì bớt đi một phần tử hại người."

"Tại sao em lại hỏi tới hắn ta?"

"Em chỉ tò mò thôi."

"Không cho phép!" Hàn Thiên Vũ cương chiều vuốt ve đôi môi Trần Đường Đường." Đôi môi này chỉ được kêu tên anh nhắc đến anh không được kêu hay nhắc tên đàn ông khác!"

Trần Đường Đường phì cười. Cái người này thật hết nói nổi."Được rồi chúng ta mau đến cục cảnh sát thôi."

Cục cảnh sát.

Thanh tra Lý đang căng não bởi vụ án đã không có tiến triển gì mà sáng nay lại có thêm một thi thể được phát hiện tại một nghĩa trang khác.

Đang mệt mỏi tính nhắm mắt suy nghĩ nhưng khi thấy hai người đang đi vào cục cảnh sát ông liền vui mừng quên đi sự mệt mỏi.

Thanh tra Lý:"Cuối cùng hai người cũng tới thật là may quá!"

Trần Đường Đường:"Thanh tra Lý vụ án như thế nào?"

"Ngày hôm qua và hôm nay có hai thi thể được phát hiện ở nghĩa trang M và nghĩa trang W. "Thanh tra Lý lấy những tấm hình được chụp lại tại hiện trường của hai vụ án ra đưa cho Hàn Thiên Vũ và thông tin điều tra.

Hàn Thiên Vũ xem xong những tấm hình rồi liếc xuống con mắt đầy mong chờ của Trần Đường Đường muốn xem những bức ảnh anh liền nhéo má cô:"Em muốn xem?"

Trần Đường Đường gật đầu rồi lấy hình từ anh. Nhìn những tấm hình này trong lòng cô không khỏi cảm thán cái tên hung thủ này biến thái quá đi. Trên người nạn nhân đâu đâu cũng có vết thương do roi đánh còn trên mặt nạn nhân thì bị bông không hề nhẹ chút nào có thể nói là gần như bị hủy dung.

Hàn Thiên Vũ tiếp tục xem thông tin điều tra. Nạn nhân thứ nhất là nữ, tên Châu San. Năm nay 20 tuổi. Lúc nhỏ từng bị bạn bè kỳ thị vì khuôn mặt xấu xí kể từ đó cô cũng không đi học nữa. Gia đình bình thường không có gì đặc biệt cả. Theo đạo thiên chúa. Không có một người bạn thân nào cả kể từ đó nạn nhân bị mắc chứng trầm cảm.Phòng của Châu San có rất nhiều sách về kinh thánh ngoài ra chẳng có gì. Nửa tháng trước nạn nhân bắt đầu qua lại với một chàng trai. Theo lời gia đình Châu San nghe cô nói là mình đang hẹn hò với một chàng trai trẻ cực kì anh tuấn đẹp trai cao ráo hơn nạn nhân một cái đầu. Sau khi Châu San chết thì bạn trai cô cũng biến mất.

Nạn nhân thứ hai cũng là nữ,tên là Lư Mỹ. Năm nay 22 tuổi mặc dù cũng bị bạn bè kỳ thị vì khuôn mặt xấu xí nhưng cô vẫn cố gắng đi học. Nhà cô rất nghèo nên dù muốn học nhưng cô đành phải bỏ học để đi làm. Nửa tháng trước có qua lại với một chàng trai trẻ tuấn mạo tuấn tú thân hình cũng cao ráo hơn nạn nhân một cái đầu. Sau khi Lư Mỹ chết thì chàng trai trẻ đó cũng biến mất.

Nhà của hai nạn nhân cũng khá là gần nhau đều cùng nằm trên một con đường Z. Nhìn những thông tin này Hàn Thiên Vũ chắc chắn là người bạn vừa mới thăng chức một tháng nay là do cậu ta làm." Thanh tra Lý người soạn những thông tin này là Trịnh Khang?!"

Thanh tra Lý hơi bất ngờ:"Sao cậu biết?"

"Thông tin điều tra rất chi tiết đọc sơ qua là tôi đã có thể phát họa chân dung hung thủ. Vụ án dễ vậy tại sao cậu ta không phá?"

Thanh tra Lý thờ dãi:"Haizz...Đáng ra vụ án này là do cậu ấy giải quyết vậy mà sáng nay cậu ta gọi nói với tôi là bận đi bắt vợ về nên thầy qua cho tôi."

"Vậy sao?! Cậu ta cũng khá nhưng vẫn còn thua tôi. Bây giờ mới đi bắt trong khi tôi đã chới chặt vợ rồi." Hàn Thiên Vũ nháy mắt nhìn qua Trần Đường Đường.

"..." Cô thật sự muốn búp tên lưu manh này ghê.

Thanh tra Lý giả vờ ho rồi nói:"Bên thám nghiệm tử thi báo cáo kết quả cho thấy hai nạn nhân đều bị hung thủ xâm phạm. Ngoài ra trong cơ thể hai nạn nhân có đặc điểm chung là đều có thành phần thuốc ngủ Lorazepam và những vết thương trên người xuất hiện sau khi nạn nhân chết.Không những thế trong miệng nạn nhân còn ngậm một đầu sợi chỉ. Đầu còn lại thì bị nạn nhân nuốt vào bụng. Khi pháp y rút sợi chỉ ra khỏi họng nạn nhân thì đầu sợi chỉ còn lại đang buộc một ống thí nghiệm bên trong ống còn nhét một mảnh giấy."

Hàn Thiên Vũ lạnh nhạt nói:" Trong giấy ghi gì?"

Thanh tra Lý:"Những con số." Nói xong ông đưa mảnh giấy cho anh.

7/15/4

8/1/19

7/9/22/5/14

25/15/21

12/9/2/5/18/1/20/9/15/14

1/14/4

18/5/2/9/18/20/8

1/7/1/9/14

Những con số này có thể làm khó anh được sao. Trong lòng Hàn Thiên Vũ cảm thấy tên hung thủ này thật ngu xuẩn không những thế hấn lại xui xẻo khi anh là người tra vụ án này. Nghĩ tới đây anh không khỏi vui mừng vì vụ án này đối với anh mà nói không hề phức tạp tí nào.

[Trạch Nữ Hilry:"Nhưng đối với cảnh sát thì khác à nha! -_-]

Trong đầu Hàn Thiên Vũ chỉ mong vụ án này kết thúc để anh có thời gian bên cạnh bé con của anh... Nghĩ như vậy anh không khỏi bật cười nhìn cô với ánh mắt sâu xa.

Trần Đường Đường đứng kế bên bị anh nhìn đến đỏ mặt. Cô cảm giác như anh đang dùng ánh mắt để ăn cô vậy. Ôi! Da gà cô nổi lên hết rồi. Bây giờ đang ở cục cảnh sát mà anh nhìn cô với ánh mắt thèm khát như vậy thật là không biết xấu hổ mà.

Trần Đường Đường vờ như không cảm nhận ánh mắt của anh liền xoay qua nói:"Mặt em dính gì sao?"

Hàn Thiên Vũ mỉm cười dịu dàng cúi xuống đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô:"Anh muốn hôn em."

Trần Đường Đường bị anh hôn trước mặt mọi người như thế tất nhiên là xấu hổ không dám nhìn ai nên thẹn quá hóa giận đánh lên lồng ngực anh:"Hàn Thiên Vũ, anh lưu manh."

"..." Thanh tra Lý cảm thấy sự tồn tại của bản thân mờ nhạt đến nỗi không gì mờ nhạt hơn.

Sau khi ngắm Trần Đường Đường đủ rồi anh mới quay lại chuyện chính:"Thanh tra Lý có giấy trắng không?"

"Có có giấy đây!" Thanh tra Lý đưa giấy cho anh trong lòng cảm thán giới trẻ bây giờ ai cũng bạo như vậy sao?!

Hàn Thiên Vũ ghi ghi vẽ vẽ gì đó trong giấy sau đó đưa ra kết luận

:" Điểm chung của hai vụ án này là nạn nhân thuộc những người không có diện mạo, mắc bệnh trầm cảm, theo đạo thiên chúa ắt hẳn sẽ rất tin vào chúa trời. Nhà họ lại nằm trên cùng một con đường Z. Con đường Z là nơi có rất nhiều căn nhà lớn nhưng lại vắng vẻ bởi nơi đó gần khu đồi núi ngoại ô. Mặc dù xác hai nạn nhân không cùng một hiện trường nhưng cách giết người là một kiểu. Ngoài ra đặc điểm bạn trai của hai nạn nhân đều giống nhau nhưng khác mặt. Tuy vậy nhưng họ là cùng một người."

Trần Đường Đường chớp đôi mắt nhìn anh:"Cùng một người? Ý anh là bạn trai của hai nạn nhân dùng mặt nạ để thay đổi khuôn mặt?"

"Đúng vậy! Thứ nhất hung thủ là một người có độ tuổi khoảng từ 25-30. Thứ hai theo đạo thiên chúa. Thứ ba hắn ta cao trên một bảy bởi vì hai nạn nhân đều cao gần một mét bảy. Thứ tư hắn ta là một người không có diện mạo, bị trầm cảm. Nhà hắn nhất định là gần nhà nạn nhân nên hắn mới có thể theo dõi hoạt động, thói quen của nạn nhân để tiếp cận họ. Thứ năm hắn là một người sống khép kín ít ra đường vì thế nên ít ai có thể thấy được mặt của hắn. Thứ sáu hắn ta là một người đa nhân cách."

Thanh tra Lý:"Đ-Đa nhân cách?"

Trần Đường Đường:" Đa nhân cách?! Vậy hắn ta có bao nhiêu nhân cách?"

Hàn Thiên Vũ vuốt ve tóc cô nhẹ nhàng đáp:" Cách giết người của hắn có ba giai đoạn tương đương ba nhân cách."

"Tại sao là ba nhân cách?"

"Anh đoán vậy." Hàn Thiên Vũ nở nụ cười vô tội lộ ra hàm răng trắng tinh nhìn cô.

"..." Nhiều lúc Trần Đường Đường không biết lúc nào anh nghiêm túc lúc nào thì nói đùa nữa.

"Giai đoạn một là phải tìm cách tiếp cận nạn nhân. Giai đoạn hai là sau khi tiếp cận được rồi thì hung thủ bắt đầu lấy nhược điểm của họ để thực hiện kế hoạch giết người của hắn. Giai đoạn ba là thu dọn quang xác." Hàn Thiên Vũ nói liên tục không ngừng giải thích.

Thanh tra Lý vẫn không hiểu một vấn đề:"Cậu hiểu những con số đó nghĩa là gì không?"

Hàn Thiên Vũ nhìn ông đáp:" Theo bảng chữ cái thì mỗi con số tương ứng với một chữ cái."

Trần Đường Đường lập tức hiểu ra:"7/15/4 nghĩa là GOD, 8/1/19 là HAS, 7/9/22/5/14 là GIVEN,25/15/21 là YOU, 12/9/2/5/18/1/20/9/15/14 là LIBERATION,1/14/4 là AND, 18/5/2/9/18/20/8 là REBIRTH và cuối là 1/7/1/9/14

AGAIN. Ghép lại hết là GOD HAS GIVEN YOU LIBERATION AND REBIRTH AGAIN."

Hàn Thiên Vũ dùng ánh mắt tán thưởng bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô:"Xem con chúng ta sau này cũng không ngốc."

Trần Đường Đường nghe xong câu này liền đỏ mặt lờm anh.

Hàn Thiên Vũ tiếp tục vuốt ve tóc Trần Đường Đường nói:"God has given you liberation and rebirth again. Chúa trời đã giúp bạn giải thoát và tái sinh thêm lần nữa. Đây chính là nhược điểm của nạn nhân."

Trần Đường Đường nghiêng đầu qua nhìn anh:"Bởi vì nạn nhân rất tin tưởng vào chúa trời nên hung thủ đã dựa vào đó lấy làm nhược điểm của nạn nhân."

Thanh tra Lý cảm thấy ông già thật rồi. Giới trẻ bây giờ thật thông minh:"Ba nhân cách của hung thủ cậu hình dung như thế nào?"

"Giai đoạn một tìm cách tiếp cận nạn nhân là nhân cách thứ nhất. Nhân cách này sẽ biết cách ứng xử với xã hội. Giai đoạn hai là lấy nhược điểm của nạn nhân để họ tự nguyện nộp mạng cho hắn. Nhân cách này xem ra có chút đầu óc. Giai đoạn ba giết người quang xác. Nhân cách thứ ba này như một con quỷ ẩn thân sâu trong con người hung thủ. Nhìn những vết thương trên người nạn nhân cho thấy hắn một kẻ tàn bạo nóng nảy, biến thái nhưng lại cho có tí đầu óc nào cả. Bởi thế hắn ta mới quang xác gần đường Z."

Trần Đường Đường vẫn cảm thấy chỗ nào đó không hiểu nhưng là không biết chỗ nào.

"Hắn ta còn một nhân cách nữa. Đó là nhân cách thứ tư và cũng là nhân cách thật sự của hắn. Sống khép kín tự ti." Hàn Thiên Vũ lần bẹo má cô.

Trần Đường Đường nghe anh nói vậy lập tức hiểu ra chỗ mình không hiểu. Cô liền vui vẻ bẹo má anh nói:"Thiên Vũ anh thật giỏi."

Hàn Thiên Vũ nắm bàn tay cô sau đó ngậm ngón trỏ của cô khiến cho người Trần Đường Đường liền cứng đờ.

Thanh tra Lý thấy hai người liếc mắt đưa tình như vậy liền nhớ đến bà xã của ông đang ở nhà. Haizz..

Hàn Thiên Vũ ngậm tay đã rồi mới đứng dậy nắm tay Trần Đường Đường:" Thanh tra Lý chuyện còn lại chú tự giải quyết."

Thanh tra Lý:"Cảm ơn!"

Hàn Thiên Vũ gạt đầu rồi nhanh chóng dắt cô ra khỏi cục cảnh sát.

Trần Đường Đường nhéo vào eo Hàn Thiên Vũ:" Anh làm gì nhanh vậy? Em còn chưa kịp chào thanh tra Lý nữa!"

"Ui...Đường Đường em tính mưu sát chồng em hả?" Hàn Thiên Vũ giả vờ bị nhéo đau làm khuôn mặt đáng thương nhìn cô.

"Hừ, anh làm chồng em khi nào vậy?"

"Chúc ta động phòng rồi mà bà xã ~"

"..." Người nào đó đỏ mặt không thềm nói chuyện với cái tên lưu manh kia liền xoay người bỏ đi.

Hàn Thiên Vũ thấy vậy liền kéo lại ôm cô vào lòng:" Bé con muốn ăn gì nào?"

"Mi Quảng Đông." Nghe đến ăn hai mắt cô liền sáng lên.

Hàn Thiên Vũ bẹo hai bên má cô rồi ôm cô nói:"Đi thôi."

Sắp tới mình sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành 2 bộ "Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh" & "Sự Dụ Đồ Của Sói" trong thời gian ngắn nhất có thể nên mấy bạn đừng lo nha =)))

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cùng Là Một Dạng Người Không Lưu Manh Thì Cũng Là Yêu Nghiệt.

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 32: Cùng Là Một Dạng Người Không Lưu Manh Thì Cũng Là Yêu Nghiệt.

Hàn Thiên Vũ và Trần Đường Đường hai người cùng nhau nắm tay bước vào quán mì thì bỗng có một giọng nói trong trẻo của một cô gái trẻ cất lên.

"Đường Đường là em sao?!"

Trần Đường Đường giật nảy mình khi bị gọi tên theo phản xạ liền xoay qua xem ai đang kêu mình. Lập tức đôi mắt cô sáng lên có chút kinh ngạc và vui mừng:"Ah! Chị Cát Tiên! "

Hàn Thiên Vũ theo bản năng cũng nhìn theo hướng có giọng nói đó rồi thu ánh mắt lại im lặng không nói gì.

Cô gái xinh đẹp có mái tóc dài mượt mà ngang vai, mỹ quan sắc sảo nhìn Trần Đường Đường rồi lại nhìn Hàn Thiên Vũ sau đó nhìn xuống bàn tay đang nắm của hai người cô liền liếc mắt với Trần Đường Đường xem như đã rõ quan hệ của hai người.

Trần Đường Đường bị nhìn như vậy mặt liền đỏ lên giả vờ ho:" Khụ...Khụ...Khụ...Đã tới rồi hay chúng ta cùng vào chung đi!"

Diệp Cát Tiên cười cười thấy Trần Đường Đường đỏ mặt nên cũng không chọc nữa chỉ gật đầu đi vào cùng.

Ba người chọn một chỗ không có nhiều người sau đó gọi món.

Đúng lúc này có một chàng trai khoảng 25 - 26 tuổi, diện mạo tuấn tú. Mũi cao mày kiếm, làn da tuy không trắng như phụ nữ nhưng so với đàn ông thì có thể coi như là trắng.

Chiều cao của anh ta cũng không thua gì Hàn Thiên Vũ cả. Trần Đường Đường nhìn chàng trai đang dần dần di chuyển đến chỗ này rồi lại nhìn ánh mắt Diệp Cát Tiên nhìn anh ta rất dịu dàng liền hiểu ra.

Trần Đường Đường nhìn Diệp Cát Tiên mắt không chớp cứ nhìn anh ta liền giả vờ ho khan nhẹ nhàng nói:" Khụ...Khụ...Chị Cát Tiên nhìn như vậy rất mệt mỏi."

Một câu nói nhẹ nhàng của Trần Đường Đường thôi nhưng lại làm cho Diệp Cát Tiên giật mình sau đó nhìn ánh mắt trên ghẹo của Trần Đường Đường cô liền xấu hổ ho khan.

"Bà xã, đây là bạn em sao?" Chàng trai có diện mạo tuấn tú cười dịu dàng nhìn Diệp Cát Tiên sau đó tự động ngồi cạnh cô.

"Bà xã?" Trần Đường Đường kinh ngạc nhìn Diệp Cát Tiên rồi chớp mắt hỏi:"Chị kết hôn khi nào thế?"

Diệp Cát Tiên lập tức đỏ mặt liếc anh ta nói: "Ai là bà xã anh? Hừ! Em đừng nghe anh ta nói bậy."

Chàng trai bị Diệp Cát Tiên liếc chỉ cười dịu dàng không đợi cô giới thiệu anh đã chủ động đưa tay ra nhìn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ giới thiệu: "Xin chào, tôi là Từ Mạc Ngôn, là chồng sắp cưới của tiểu Cát."

Hàn Thiên Vũ này giờ im lặng không nói chuyện bây giờ lại bắt tay Từ Mạc Ngôn: "Xin chào, tôi là Hàn Thiên Vũ, là chồng sắp cưới của Đường Đường."

Hai con người đều là diện mạo tuấn tú nhưng vẻ đẹp của Hàn Thiên Vũ là lạnh lùng xa cách khiến cho người ta muốn đến gần lại không dám chỉ có thể đứng phía xa ngắm nhìn.

Còn Từ Mạc Ngôn là theo kiểu phong lưu đào hoa đại diện cho một tên yêu nghiệt tu luyện ngàn năm khó đối phó.

Mặc dù là hai vẻ đẹp khác nhau nhưng điều có điểm chung là thu hút phái nữ cực nhiều.

Khi hai người bắt tay nhau thì đã hiểu ra mình và đối phương đều là một dạng người không lưu manh thì cũng là yêu nghiệt.

Hai người đều có sự chiếm hữu rất mạnh nhưng không hề gượng ép hay gò bó người mình yêu mà chỉ là sự cưng chiều vô hạn.

[Trần Đường Đường *đặt hai cánh tay chéo nhau* để trước ngực lên tiếng: "Phản đối! Ai nói không gượng ép?!"]

Diệp Cát Tiên *gật đầu* đồng tình: "Đúng đúng! Chương này tác giả thiên vị nam chính."

Trạch Nữ ngây thơ *chóp mắt*: "Tôi... Có sao?"

Cả hai cô liền *gật đầu* nói: "CÓ!"

Đột nhiên có hai ánh mắt sắc bén liếc về phía này khiến cho ai cũng ớn lạnh.

Hàn Thiên Vũ và Từ Mạc Ngôn đồng thanh nói: "Anh gượng ép em?"

Hai người mới này còn mạnh miệng bây giờ liền giả câm không nói.

Từ Mạc Ngôn nở một nụ cười yêu nghiệt: "Được! Đã mang tiếng là gượng ép thì nên làm cho giống." Nói xong anh liền bế Diệp Cát Tiên về nhà.

Hàn Thiên Vũ hí mắt cười lưu manh: "Bà xã, giả câm cũng không thoát tội đâu." Nói xong anh cũng bế Trần Đường Đường vào phòng ngủ mặc kệ cô la hét cự tuyệt.

Trạch Nữ cười *gian xảo*: "Đáng đời hổ...hổ...hổ! "]

Diệp Cát Tiên nghe Hàn Thiên Vũ nói như vậy liền kinh ngạc xem chút nữa rớt cằm. Cô quen Trần Đường Đường cũng được ba bốn năm mặc dù không chung một nước nhưng vẫn không vì khoảng cách mà xa cách ngược lại càng thân thiết như chị em vậy.

Trần Đường Đường đó giờ đều không chuyện yêu đương nam nữ nhưng bây giờ là tình hình gì đây? Sao chưa gì mà đã có chồng sắp cưới?

Cô nghi hoặc nhìn chằm chằm hỏi Trần Đường Đường: "Nha đầu...em...anh Hàn nói là thật sao?"

Mặt Trần Đường Đường hơi ửng hồng nhẹ nhàng nói: "À...Phải."

Nhận được đáp án, Diệp Cát Tiên liếc qua nhìn Hàn Thiên Vũ không khỏi cảm thán. Mặc dù diện mạo đúng là dạng cực phẩm thiết nhưng cô đảm bảo không phải phần tử hiền lành gì rồi cứ nhìn Từ Mạc Ngôn là biết ngay.

Đột nhiên eo bị néo đau, Diệp Cát Tiên liền cau mày liếc tên đầu sỏ: "Anh làm gì vậy?"

Từ Mạc Ngôn lườm cô hừ một tiếng: "Thu hồi ánh mắt của em lại cho anh."

Diệp Cát Tiên liền đen mặt nhỏ giọng nói với Từ Mạc Ngôn: "Chỉ là dò xét chút thôi mà."

Từ Mạc Ngôn đột nhiên cúi xuống thấp giọng nói vào tai Diệp Cát Tiên: "Không được. Em chỉ được nhìn anh mà thôi. Muốn dò xét thì dò xét anh đi." Nói xong anh làm như vô tình khiến mỗi anh chạm vào vành tai của Diệp Cát Tiên.

Thân Diệp Cát Tiên lập tức cứng ngắc.

Mà bên đối diện Trần Đường Đường nhìn Diệp Cát Tiên và Từ Mạc Ngôn thân mật nhỏ giọng nói chuyện với nhau mặc dù không nghe thấy nhưng cũng không tò mò lắm nên cô chỉ đành tập trung ăn mì mới là mục đích chính của Trần Đường Đường Đường.

Hàn Thiên Vũ ngược lại thính giác rất nhạy bén nên nghe được hết cuộc nói chuyện của hai người. Anh chỉ nhường mảy không nói, nhìn bọn họ rồi lại

nhìn bảo bối của anh đang tập trung ăn mì.

Hàn Thiên Vũ thấy Từ Mạc Ngôn không ngại mặt dày thể hiện tình cảm trước mặt anh và Trần Đường Đường thì anh cũng không thể nào để thua Từ Mạc Ngôn được.

Trần Đường Đường đang tập trung ăn đột nhiên cảm giác có ai đó đang sờ mình thân thể liền cứng đờ trong giây lát rồi theo bản năng nhìn xung quanh.

Thấy không có ai nhìn qua hướng này cô liền thở phào nhẹ nhõm. Cũng may chỗ cô ngồi là bàn cuối. Cô lại ngồi phía trong góc tường nên không ai thấy.

Trần Đường Đường thấy bàn tay của tên lưu manh nào đó không những không dừng lại mà còn làm loạn bò vào trong áo của cô, xoa eo Trần Đường Đường rồi dúi xuống sờ đùi cô.

Trần Đường Đường không chịu nổi bị Hàn Thiên Vũ sờ lưng tung liền néo mạnh vào bàn tay anh rồi tặng cho Hàn Thiên Vũ một ánh mắt cảnh cáo.

Hàn Thiên Vũ làm sao mà sợ ánh mắt cảnh cáo của cô được ngược lại anh cảm thấy ánh mắt của Trần Đường Đường giống như thẹn quá hóa giận càng thêm đáng yêu.

Anh cười lưu manh cúi xuống nói: " Bà xã! Cơ thể em chỗ nào anh cũng sờ qua hết rồi còn gì? Không cần ngại đâu."

Trần Đường Đường cảm thấy hơi nóng phả vào mặt mình lại nhìn khuôn mặt Hàn Thiên Vũ gần trong gang tấc liền đỏ mặt không nhìn anh nữa mà xoay qua nhìn Diệp Cát Tiên.

Trần Đường Đường nhìn khuôn mặt ửng hồng đôi mắt mê ly cùng với đôi môi sưng đỏ lên của Diệp Cát Tiên liền khó hiểu hỏi: "Chị bị làm sao mà môi sưng lên vậy?"

Nghe Trần Đường Đường hỏi thế mặt Diệp Cát Tiên đang ửng hồng liền đổi sang đỏ gấc: "Hình như chị bị dị ứng với đồ hải sản nên môi mới sưng một lát sẽ hết thôi."

Trần Đường Đường nghe vậy cũng không nghi ngờ gì: "Chị nhớ lần sau phải chú ý đó. À mà phải rồi con sói già ám sát đào hoa mà chị hay kể đã gặp được chưa?"

Diệp Cát Tiên nghe Trần Đường Đường nhắc đến "con sói già ám sát đào hoa" liền nở một nụ cười méo xẹo: "À phải rồi Đường Đường, chị đột nhiên nhớ ra mình có chút chuyện nên chị đi trước nha."

Nói xong thì cô liền đứng dậy định trốn nhưng cánh tay lại bị Từ Mạc Ngôn giữ lại sau đó anh xoay qua nhìn Trần Đường Đường: "Con sói già ám sát đào hoa? Là ai?"

Diệp Cát Tiên nghe vậy lập tức phóng ánh mắt cầu cứu nhìn Trần Đường Đường "Đừng nói, đừng nói."

Trần Đường Đường tất nhiên phát hiện thấy ánh mắt cầu cứu của Diệp Cát Tiên nhưng tiếc là cô hiểu sai ánh mắt cầu cứu của Diệp Cát Tiên.

Ý của Diệp Cát Tiên kêu Trần Đường Đường đừng nói nhưng Trần Đường Đường lại tưởng là cầu cứu kêu cô giải thích để Từ Mạc Ngôn không hiểu lầm.

Thế là Trần Đường Đường liền cười nói: "Anh đừng hiểu lầm. Lúc trước chị Cát Tiên kể em nghe là anh trai chị ấy có người bạn thân hay qua nhà chị ấy chơi nhưng người này lại rất xấu xa chỉ cần ai tỏ ý làm quen hay quý mến chị ấy liền bị người này đuổi đi hại chị ấy không một người bạn trai."

Trần Đường Đường kể tới đây liền ngưng cũng không nói là Diệp Cát Tiên đã đời người này bảy năm. Cô chỉ giúp tới đây thôi. Nhìn cử chỉ tình cảm liền biết hai người thật sự yêu nhau nên cô không nói thì tốt hơn.

Từ Mạc Ngôn nghe xong liền nở nụ cười yêu nghiệt lộ ra hàm răng trắng tinh khiến cho Trần Đường Đường không khỏi rung mình: "À...Bữa ăn hôm nay tôi đãi. Chúng tôi có việc đi trước."

Từ Mạc Ngôn nói xong liền nắm tay Diệp Cát Tiên đi ra ngoài quán.

Trần Đường Đường nhướng mày cảm thấy nụ cười của Từ Mạc Ngôn có chút giống giống Hàn Thiên Vũ khi cô bị Hàn Thiên Vũ nắm được điểm yếu anh cũng cười như vậy.

"Em muốn ngồi ngay góc ở đây đến khi nào?" Hàn Thiên Vũ cúi xuống ngậm vành tai của Trần Đường Đường rồi nói.

Thân thể Trần Đường Đường lập tức run lên. Cô liếc nhìn cái tên lưu manh này." Hàn Thiên Vũ đây là bên ngoài anh bớt làm càn đi."

Hàn Thiên Vũ cười cười đứng dậy nắm bàn tay nhỏ xinh như búp măng của Trần Đường Đường: "Xem ra em đã ăn no rồi vậy bây giờ chúng ta về thôi."

Trần Đường Đường gật đầu nắm tay Hàn Thiên Vũ ra ngoài quán mì rồi đến bãi đậu xe. Nhưng trong lòng cô lại cảm giác có cái gì đó không đúng lắm thì phải nhưng là cái gì?

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường đã ngồi trên xe nhưng vẫn ngồi nhẩn má suy nghĩ cũng không cài dây an toàn vào. Anh chỉ lắc đầu cười rồi cài dây giúp cô.

Lúc này Trần Đường Đường đột nhiên nhớ ra một chuyện tô mì Quảng Đông của Diệp Cát Tiên toàn là rau làm gì có đồ hải sản trong đó.

Nhưng nếu không ăn đồ hải sản tại sao môi chị ấy lại sưng lên? Cô càng nghĩ càng khó hiểu.

"Đường Đường, đến nhà rồi." Hàn Thiên Vũ ngồi bên cạnh nhắc nhở.

Trần Đường Đường nghe giọng của Hàn Thiên Vũ liền phục hồi tinh thần: "A há?! Tới rồi sao?"

Hàn Thiên Vũ thờ dãi không biết trong đầu của Trần Đường Đường nghĩ gì đành phải nói: "Em muốn biết gì thì hỏi anh."

Một câu nói của Hàn Thiên Vũ khiến cho đôi mắt Trần Đường Đường lập tức sáng lên: "Thật sao? Vậy anh nói em biết tại sao trong tô mì của chị Cát Tiên không có đồ hải sản nhưng môi chị ấy lại sưng mặt lại đỏ nữa. Quen biết lâu nay em không nghe chị ấy nói bị dị ứng hải sản bao giờ."

Hàn Thiên Vũ nghe vậy môi liền nhếch lên. Lí do là vì lúc đó Trần Đường Đường lo liếc nhìn anh nên không chú ý cặp đôi đối diện đang hôn nhau thôi.

Hàn Thiên Vũ cười tà khí: "Em thật muốn biết?"

Trần Đường Đường cảm thấy nụ cười của Hàn Thiên Vũ có chút gì đó không ổn nhưng vẫn gật đầu.

Hàn Thiên Vũ cười gian xảo tháo dây an toàn ra rồi bế Trần Đường Đường ngồi lên đùi mình sau đó cúi xuống hôn cô.

Ban đầu anh nhẹ nhàng hôn rồi nhân lúc cô khó thở phải mở miệng Hàn Thiên Vũ liền đưa đầu lưỡi của mình vào quấn lấy lưỡi của cô.

Sau đó anh từ hôn lưỡi chuyển sang mút khiến cho nụ hôn của hai người càng thêm nóng bỏng.

Bàn tay Hàn Thiên Vũ đặt lên eo Trần Đường Đường cũng bắt đầu rục rịch không yên sờ loạn khắp người Trần Đường Đường.

Dường như tên lưu manh nào đó cảm thấy không đủ nên môi lưỡi hai người triền miên một lúc lâu khiến cho Trần Đường Đường không thở được thì tên đó mới miễn cưỡng thỏa mãn buông đôi môi cô ra.

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi sưng đỏ lên của Trần Đường Đường khẽ nói: "Bây giờ em biết tại sao rồi chứ?"

Trần Đường Đường có được dưỡng khí lập tức thở gấp hai tay đặt lên lồng ngực của Hàn Thiên Vũ. Khuôn mặt cô đỏ như máu, đôi mắt to tròn mê ly gật đầu ngượng ngùng nhìn anh.

Trên đôi môi sưng đỏ của cô còn dính nước miếng và sợi tơ bạc giữa anh và cô khiến cho Hàn Thiên Vũ cảm thấy cổ họng mình khô khan, cơ thể nóng dần lên phía dưới cũng bắt đầu có phản ứng.

Trần Đường Đường cảm nhận giữa hai đùi mình có gì đó cứng cứng không cần nhìn cô cũng biết là thứ gì bởi thể mặt Trần Đường Đường đã đỏ gay càng thêm đỏ hơn.

Nhìn cô như vậy Hàn Thiên Vũ thật hận không thể hung hăng "yêu" Trần Đường Đường trên xe nhưng tiếc là hôm nay "đi cả" đến thăm cô nên anh chỉ biết hít thật sâu rồi thờ dãi một tiếng cổ gồng nén dục vọng của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: "Anh không nỡ xa em."

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 33: "Anh không nỡ xa em."

Mặc dù thầm nghĩ sẽ cố gắng nín dục vọng của mình xuống nhưng Hàn Thiên Vũ đang ở tuổi trai tráng khoẻ mạnh muốn nhịn xuống thật sự có chút khó sở. Không những thế người ngồi trong lòng anh là người con gái anh yêu nhất làm sao Hàn Thiên Vũ nhịn nổi. Bởi thể nhịn dục vọng đã khổ sở mà nhìn người mình yêu trước mắt chỉ có thể nhìn mà không thể "ăn" thì khổ sở lại tăng lên gấp bội.

Tuy rằng không thể "ăn" nhưng ít ra có thể "ném" Hàn Thiên Vũ làm sao có thể buông tha cơ hội này được. Thế là đôi môi anh lại đặt lên môi cô lần nữa. Hàn Thiên Vũ hôn cô thật sâu mặc Trần Đường Đường muốn đẩy anh ra. Sau khi Hàn Thiên Vũ hôn đến khi thỏa mãn rồi anh mới rời khỏi môi Trần Đường Đường.

Trần Đường Đường lấy được đường khí lập tức thở gấp. Cô liếc cái tên đầu sỏ mắng: "Anh...anh...muốn giết em sao? Xém tí nữa là em tắt thở rồi!"

Hàn Thiên Vũ nhìn Trần Đường Đường như thể liên đau lòng thăm mắng bản thân anh không kiềm chế được. Anh cúi xuống ôm Trần Đường Đường khẽ dỗ: "Đường Đường, xin lỗi là anh không kiềm chế được bản thân mình."

Cảm thấy Trần Đường Đường muốn rời khỏi cái ôm của mình, Hàn Thiên Vũ càng ôm chặt Trần Đường Đường hơn: "Ngoan cho anh ôm một chút đi."

Bị Hàn Thiên Vũ ôm chặt Trần Đường Đường có chút khó thở. Cô nhẹ giọng nói: "Thiên Vũ, em khó thở anh thả lỏng tay chút đi. Em sẽ ngoan cho anh ôm mà."

Hàn Thiên Vũ nghe vậy mới biết mình lại làm cô khó thở liền thả lỏng tay nói: "Đường Đường, anh rất khó chịu."

Trần Đường Đường lo lắng hỏi: "Anh khó chịu ở đâu?"

Hàn Thiên Vũ làm ra bộ mặt đáng thương: "Phía dưới."

Nghe thế mặt Trần Đường Đường liền đỏ lên nhỏ giọng mắng: "Anh là cái tên lưu manh."

"Nhưng anh thật sự rất khó chịu. Em giúp anh đi." Hàn Thiên Vũ nói xong liền dụi dụi mặt vào hõm vai cô làm nũng.

Trần Đường Đường bị anh dụi có chút nhột liên bật cười. Tính kêu anh dừng lại thì điện thoại cô vang lên.

"Alo, con nghe đây!"

"..."

"Con khoẻ. Cả nhà khoẻ không?"

"..."

"Dạ, vài ngày nữa có sẽ về. Vậy nha, bái bai." Trần Đường Đường nói xong liền ngắt điện thoại. Cô xoay qua nhìn Hàn Thiên Vũ định mở miệng nói thì bị anh cắt ngang.

"Chúng ta nên lên nhà thôi." Nói xong anh mở cửa bé ngang Trần Đường Đường lên chung cư.

Trần Đường Đường thấy Hàn Thiên Vũ có gì đó lạ lạ. Suốt đường đi lên chung cư Hàn Thiên Vũ không hề mở miệng nói mà cứ bế cô không buông cho tới khi vào nhà mới đặt Trần Đường Đường.

Trần Đường Đường nghi hoặc nhìn anh: "Thiên Vũ, anh làm sao vậy?"

Hàn Thiên Vũ đứng nhìn cô một lúc lâu vẫn không trả lời.

Trần Đường Đường thấy anh nhìn mình chằm chằm liền đưa tay sờ mặt mình hỏi: "Mặt em dính gì sao?"

Lúc này Hàn Thiên Vũ mới dời mắt khỏi Trần Đường Đường khẽ thở dài. Ban nãy, cuộc đối thoại của Trần Đường Đường và ba cô cho dù ngồi xa một chút người thính tai như anh vẫn có thể nghe rõ hướng chỉ là ngồi sát gần cô. Không muốn nghe cũng thật khó cho anh.

Thấy Hàn Thiên Vũ thở dài Trần Đường Đường liền lo lắng đi đến hỏi anh: "Anh có tâm sự gì sao?"

Hàn Thiên Vũ vòng tay qua ôm eo Trần Đường Đường nhẹ nhàng vuốt tóc cô ngập ngừng nói: "Đường Đường...anh..."

Trần Đường Đường ngược mặt lên nhìn anh một lúc lâu vẫn không thấy anh nói tiếp cô có chút bối rối. Dù sao chiều cao của anh đến 1m86 còn cô chỉ có 1m53 chênh lệch về chiều cao khiến Trần Đường Đường có chút khó khăn khi phải ngược cổ nhìn anh.

Cảm giác cổ mình muốn gãy tới nơi thì lại nghe anh nói: "Em lấy tay giúp anh được không?"

Khoé miệng Trần Đường Đường run rẩy: "Lấy tay giúp anh làm...gì?"

Hàn Thiên Vũ ho khan một tiếng: "Phía dưới của anh khó chịu."

Trần Đường Đường mặt đầy hắc tuyến: "Hàn Thiên Vũ, anh là lưu manh. Em không để ý anh nữa." Nói xong cô lập tức chạy về phòng mình đóng cửa lại.

Trần Đường Đường dựa vào cửa khuôn mặt nóng rang. Thăm nghĩ vừa rồi Hàn Thiên Vũ muốn cô lấy tay mình giúp anh...Ai ui cô không dám cầm cái

thứ to lớn hay đâm vào cô khiến toàn thân cô đau nhức không thôi đâu. Trần Đường Đường lắc đầu rồi đi tắm cho tỉnh táo lại.

Bên ngoài, Hàn Thiên Vũ xoa mi tâm ngồi dựa vào sofa xoa mi tâm. Anh cảm thấy mình thật không có tiền đồ. Rõ ràng muốn nói với cô "Anh không nở xa em" nhưng khi tới miệng anh lại nghĩ nếu như nói như thế cô sẽ khó xử.

Nếu cô chọn ở lại với anh thì cũng không được gia đình cô mà biết do anh nên cô không chịu thì sau này rất khó rước cô về ở chung. Nhưng nếu cô đi thì anh sẽ rất nhớ cô vì thế lời nói khi tới miệng thì lại biến thành "Em lấy tay giúp anh được không?"

Hàn Thiên Vũ thờ dài đứng dậy đi tắm. Tốt nhất bây giờ nên đi tắm cho đầu óc tỉnh táo hơn.

Ngày hôm sau, vốn Trần Đường Đường đang muốn ngủ bù vì tối qua cô khó ngủ đến 3 giờ sáng mới chợp mắt được. Nhưng có mùi gì khét khét bay vào phòng Trần Đường Đường khiến cô phải tỉnh giấc.

Trần Đường Đường lập tức đi ra thấy phòng bếp khói bay ra cô liền chạy vào xem thì thấy Hàn Thiên Vũ đang thất thần chiên trứng đến khét mà vẫn không hay biết.

Trần Đường Đường đi đến tắt bếp xoay qua lay lay Hàn Thiên Vũ: "Anh bị làm sao vậy?"

Nghe được giọng của Trần Đường Đường, Hàn Thiên Vũ mới hồi phục tinh thần: "Sao lại có khói nhiều vậy?"

"Anh chiên trứng khét."

"Hả? Ah đúng là khét rồi. Em ra ngoài trước đi anh làm món khác cho em."

Thấy anh thất thần không biết anh bị gì Trần Đường Đường rất muốn hỏi anh nhưng nhìn bộ dáng không muốn nói của anh cô đành thôi.

Tối giờ trưa hai người cùng nhau ăn cơm. Trần Đường Đường vừa uống một muỗng canh lập tức phun ra.

Hàn Thiên Vũ ngồi bên cạnh thấy Trần Đường Đường nhăn mặt phun canh ra lập tức quan tâm hỏi: "Em bị làm sao vậy?"

Trần Đường Đường thờ dài một tiếng: "Thiên Vũ, anh bỏ dấm vào canh sao?"

Hàn Thiên Vũ nghe vậy liền ném thử canh lên cau mày. Hình như anh nhầm lẫn bỏ dấm vào canh rồi.

"Anh dẫn em đi ăn. Xem ra hôm nay chúng ta phải ra ngoài ăn rồi."

"Thiên Vũ có chuyện gì anh nói ra đi."

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô cười nói: "Không có chuyện gì."

Trần Đường Đường không tin bắt anh phải nói: "Vài ngày nữa em phải về nước rồi. Anh cứ thất thần như vậy em không an tâm chút nào."

"Đường Đường à... Em nghĩ nhiều rồi không có chuyện gì đâu. Em không muốn ra ngoài ăn vặt chúng ta gọi đồ ăn nha." Nói xong anh liền đứng dậy gọi điện thoại rồi dọn dẹp chén bát.

Trần Đường Đường thấy anh có vẻ không muốn nói nên cô cũng không ép anh nữa. Anh đã không muốn nói thì ép anh cũng chẳng có kết quả gì. Anh muốn nói thì sẽ chủ động tự mình nói thôi.

Đến chiều Trần Đường Đường đang xem tivi thì thấy Hàn Thiên Vũ rời khỏi phòng rồi nói: "Anh có chút việc phải ra ngoài. Có thể sẽ về muộn em không cần đợi anh. À nhớ ăn cơm đó biết chưa." Nói xong anh liền đi ra khỏi cửa.

Hàn Thiên Vũ vừa xuống bãi đậu xe vừa gọi cho Vương Phong: "Cho cậu 10 phút tới 'gold'." Nói xong không đợi đối phương trả lời anh liền ngắt máy.

Hàn Thiên Vũ vừa vào tới "gold" lập tức có một chàng trai trẻ tuổi cười ra chào anh: "Ai ui... Tổng giám đốc đại giá quan lâm. Hôm nay anh một mình đến đây sao?"

"Một lát Vương Phong đến. Không cần chuẩn bị phòng." Hàn Thiên Vũ không nhanh không chậm lạnh lùng đáp rồi đi đến quầy bar.

Cao Vỹ là thư ký của Hàn Thiên Vũ cũng khá lâu năm nên anh cũng khá là hiểu rõ con người Hàn Thiên Vũ. Theo anh biết thì Hàn Thiên Vũ lúc nào cũng lạnh lùng khiến cho người khác sợ hãi không dám đến gần nhưng hôm nay Hàn Thiên Vũ có chút khác thường. Mặc dù cách ăn nói vẫn lạnh lùng như trước nhưng Cao Vỹ phát hiện trong mắt Hàn Thiên Vũ hiện lên tia chán nản khiến Cao Vỹ không khỏi ngạc nhiên. Không biết điều gì khiến cho tổng giám đốc ngàn năm lạnh lùng của anh thay đổi cảm xúc.

Máu bắt quái trong người Cao Vỹ nổi lên lập tức chạy tới ngồi cạnh Hàn Thiên Vũ hỏi thăm: "Tổng giám đốc hôm nay anh có chút khác với bình thường."

Hàn Thiên Vũ trầm mặt không trả lời tiếp tục uống rượu. Lúc này có một cô gái trẻ trang điểm xinh đẹp bước tới gần hai người nũng nịu nói:"Anh Vũ, đã lâu không gặp."

Cao Vỹ thấy cô em gái cùng cha khác mẹ liền khó chịu lại nghe cô dùng giọng điệu như vậy nói chuyện anh liền cau mày.

Cô gái trẻ không để thái độ của Cao Vỹ vào trong mắt cứ nhìn chằm chằm Hàn Thiên Vũ. Thấy anh nhìn cũng không thèm nhìn mình một chút liền hụt hững sau đó liền ông ẹo định tới gần ngồi cạnh anh thì bị người khác giành.

Cao Vỹ nhướn mày nhìn cô gái trẻ lạnh lùng nói:"Uyển Uyển đây là chỗ đàn ông nói chuyện em đi sang chỗ khác đi."

Cao Uyển Uyển nghe vậy liền tức giận dậm chân nghiêng răng ken két rồi liếc nhìn người giành chỗ với mình cho bỏ tức rồi mới xoay người bước đi.

"Thiên Vũ cậu tới sớm vậy?" Vương Phong bước vào quán bar liền đi đến ngồi cạnh Hàn Thiên Vũ mà không biết điều này khiến cho người nào đó tức muốn ói máu.

Hàn Thiên Vũ:"Cậu trễ nửa tiếng."

Vương Phong:"...Sao cậu không gọi cho Trịnh Khang?"

Hàn Thiên Vũ:"Bạn bắt tội phạm."

Vương Phong:"Sao cậu không gọi mặt lạnh?"

Hàn Thiên Vũ:"Bạn cứu người."

Vương Phong:"Vậy sao cậu gọi tôi?"

Hàn Thiên Vũ:"Tại cậu rảnh rồi."

Vương Phong:"Ai nói tôi rảnh rồi? Tôi rất bận nha."

Hàn Thiên Vũ uống một ngụm rượu khinh thường liếc nhìn Vương Phong:"Bạn gì?"

Vương Phong cũng uống một ngụm rượu mặt không đỏ tim không đập tự hào nói:" Bạn tạo người."

Cao Vỹ nghe vậy khoé miệng co rút mảnh liệt.

Hàn Thiên Vũ hừ một tiếng rồi không ngừng uống rượu. Lúc này Vương Phong mới phát hiện hôm nay tâm trạng của Hàn Thiên Vũ hơi khác thường.

Vương Phong nghi hoặc nhìn Hàn Thiên Vũ:" Cậu bị làm sao vậy? Dục vọng không được thỏa mãn à?"

Hàn Thiên Vũ liếc nhìn Vương Phong giọng buồn bã nói:"Đường Đường sắp về nước rồi."

Nghe vậy Vương Phong mới hiểu ra sự việc. Thảo nào tên này lại uống rượu không thì ra là không muốn xa tâm can bảo bối nên mới chán nản như vậy. Vương Phong lấy ly rượu từ trong tay Hàn Thiên Vũ đặt xuống bàn:"Tiểu sư muội về nước là chuyện đương nhiên thôi. Con bé mới 17 tuổi còn phải đi học nữa làm sao có thể bên cạnh cậu suốt được. Đợi con bé 19 tuổi thì thôi con bé đi đăng ký kết hôn vậy là cậu có thể ở cạnh tiểu sư muội vừa hợp tình hợp lý vừa không bị ai ngăn cách. Cậu thấy tôi nói đúng không?"

Hàn Thiên Vũ nghe vậy suy nghĩ vài giây rồi tiếp tục chán nản uống rượu:"Vậy là phải đợi thêm hai năm sao?"

Vương Phong nhướn mày nhìn anh:" Đừng nói hai năm cậu không đợi đấy nha? Thật là không có tiền đồ."

Hàn Thiên Vũ hừ lạnh:"Cậu xa cô vợ sắp cưới của cậu hai năm không gặp thử cho tôi xem đi. Còn nói tôi không có tiền đồ làm như cậu có chắc. Hừ! "

Vương Phong nghe vậy liền im bặt. Anh lấy tay sờ sờ mũi. Đúng là anh không làm được. Chỉ cần không gặp Ân Thiên một ngày anh đã nhớ cô đến phát điên huống chi là hai năm.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Vương Phong vang lên anh cúi xuống nhìn người gọi đến lập tức nở một nụ cười khó nhìn còn hơn khóc. Xem ra bà xã tương lai của anh đã cởi bỏ dây thừng rồi đảm bảo khi về nhà cô ấy sẽ xử anh cho xem. Cách tốt nhất nên về sớm dành bà xã tương lai thì hơn. Vương Phong xoay qua nhìn Hàn Thiên Vũ nói:"Tôi có việc phải về trước cậu ở lại tâm sự với thư ký vạn năng của cậu đi nha." Nói xong liền chạy ra khỏi quán bar.

Cao Vỹ nãy giờ im lặng nghe Vương Phong nói thế mặt đầy hắc tuyến. Anh làm thư ký vạn năng khi nào thế?

Hàn Thiên Vũ cũng ngà ngà say liếc nhìn Cao Vỹ mở miệng nói:"Cao Vỹ cậu làm thư ký của tôi cũng khá lâu rồi thì phải. Công việc của W.T ngoài những hợp đồng quan trọng cần tôi xem thì còn lại bao nhiêu công việc của tôi đều giao cho cậu đều làm hết. Cậu cũng vất vả rồi."

Cao Vỹ nghe vậy lắc đầu nói: "Được làm việc cho anh tôi mừng còn không kịp tuy là có chút vất vả thật. Nhưng tôi lại rất vui khi đi theo anh."

Hàn Thiên Vũ xoa mi tâm hỏi Cao Vỹ: "Cậu đã bao giờ yêu chưa?"

Cao Vỹ nghe thế liền nhớ đến hình bóng của người nào đó trong mắt thoáng qua nỗi buồn rồi biến mất không dấu vết. Anh nhìn Hàn Thiên Vũ trầm tư suy nghĩ. Tổng giám đốc nhà anh trước giờ không gần nữ sắc nên thường khiến anh mỗi lần gặp Hàn Thiên Vũ liền trong trạng thái phòng bị. Nhưng hôm nay nghe cuộc đối thoại giữa Vương Phong và Hàn Thiên Vũ thì anh đã rõ một điều.

Tổng giám đốc không hề bị gay. Chuyện này khiến Cao Vỹ thở phào nhẹ nhõm. Biết làm sao được anh là trai thẳng 100% nên không thể yêu đồng giới được. Nếu tổng giám đốc yêu anh thì anh chỉ biết từ chối rồi nghỉ việc mà thôi. Cũng may tổng giám đốc không phải gay anh cũng không cần phải nghỉ việc.

Hàn Thiên Vũ không nghe Cao Vỹ trả lời cũng không thêm nói nữa. Anh tiếp tục uống rượu của mình cho tới khi gục xuống bàn.

Và tất nhiên trách nhiệm đưa Hàn Thiên Vũ về nhà không ai khác chính là thư ký vạn năng Cao Vỹ đưa anh về.

Trần Đường Đường nằm trên giường lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được cô đành ngồi dậy ra ngoài phòng khách nhìn đồng hồ gần 12 giờ mà Hàn Thiên Vũ vẫn chưa về khiến cô sốt ruột không thôi.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên Trần Đường Đường nghi hoặc nhìn qua camera thấy Hàn Thiên Vũ say sấn được một chàng trai trẻ đỡ trước cửa nhà. Trần Đường Đường lập tức chạy ra mở cửa.

Cao Vỹ thấy một cô gái có vóc dáng thấp bé khuôn mặt nhìn dễ thương khiến người khác muốn yêu thương anh liền sững sốt vài giây liền trở lại trạng thái bình thường.

Hàn Thiên Vũ mơ hồ mở mắt thấy Trần Đường Đường đứng ngay trước mặt mình liền lập tức bỏ nhào tới ôm cô: "Đường Đường à...anh nhớ em...rất nhớ em."

Cao Vỹ nhìn bộ dáng sợ người trong lòng chạy mất của Hàn Thiên Vũ liền ngạc nhiên. Lúc này anh đỡ Hàn Thiên Vũ về nhà có nghe Hàn Thiên Vũ lầm bầm gọi tên ai đó thì ra là tổng giám đốc của anh gọi tên cô gái này. Cao Vỹ thầm nghĩ xem ra tổng giám đốc không đến nỗi lạnh lùng bạc tình. Ít ra tổng giám đốc thân tình với cô gái này. Nhưng anh nhìn Trần Đường Đường có chút khó tin. Nhìn cô giống như nữ sinh vậy không lẽ nào tổng giám đốc nhà anh là trâu già gặm cỏ non sao?

Trần Đường Đường bị Hàn Thiên Vũ bỏ nhào ôm như thế có chút phòng bị xem chút nữa đứng không vững. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng Hàn Thiên Vũ nói: "Thiên Vũ anh ôm em chặt như vậy em khó chịu."

Hàn Thiên Vũ đã say đến không biết trời đất gì nhưng nghe Trần Đường Đường nói khó chịu theo bản năng anh liền nói lỏng tay ra.

Bây giờ Trần Đường Đường mới ý thức còn có người ngoài ở đây cô liền đỏ mặt nói: "Cảm ơn anh đã đưa anh ấy về."

Cao Vỹ nghe vậy liền xua tay nói: "Không có gì, chuyện nên làm thôi. Tôi về trước." Rồi anh xoay người bước đi.

Trần Đường Đường gật đầu đóng cửa lại rồi đi định đi đóng cửa mới phát hiện Hàn Thiên Vũ vẫn cứ ôm cô không buông. Trần Đường Đường liền vỗ vỗ lưng Hàn Thiên Vũ khẽ nói: "Thiên Vũ anh buông em ra. Em còn phải đóng cửa."

Hàn Thiên Vũ nghe vậy liền buông Trần Đường Đường đi đóng cửa lại rồi xoay người tiếp tục ôm cô.

Trần Đường Đường có chút dở khóc dở cười. Hàn Thiên Vũ sợ cô chạy mất hay sao mà cứ ôm cô không buông thế không biết. Trần Đường Đường khẽ nói: "Chúng ta vào phòng ngủ được không?"

Hàn Thiên Vũ ngoan ngoãn gật đầu rồi bế ngang cô vào phòng ngủ. Anh đặt Trần Đường Đường xuống giường rồi đè cô dưới thân mình khẽ nói: "Đường Đường à..."

Trần Đường Đường ngược mắt đợi anh nói tiếp.

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua rồi nói: "Anh không nhớ xa em."

Nói xong anh liền gục đầu xuống hõm vai cô...ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hạ nhiệt (18+).

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 34: Hạ nhiệt (18+).

Trần Đường Đường nghe Hàn Thiên Vũ nói như vậy hốc mắt liền đỏ lên nước mắt không kiềm lại được mà chảy ra. Xem ra Hàn Thiên Vũ đã nghe được cuộc nói chuyện của cô và ba.

Trong lòng cảm giác như có một dòng chảy ấm áp rót thẳng vào tim Trần Đường Đường khiến cô phát hiện ra bản thân mình càng ngày một yêu anh hơn càng không nỡ xa anh.

Cả ngày hôm nay Hàn Thiên Vũ hay thất thần, Trần Đường Đường cứ nghĩ rằng anh đang có chuyện gì khó nói nhưng cô không ngờ anh là vì chuyện cô sắp về nước mà biến thành bộ dạng này.

Trần Đường Đường cố gắng hết sức đẩy anh sang một bên rồi chạy vào nhà tắm lấy khăn lau mình giúp anh. Cô chỉnh lại tư thế ngủ của anh rồi nằm xuống cạnh Hàn Thiên Vũ ôm anh cùng nhau ngủ.

Sáng hôm sau.

Hàn Thiên Vũ mơ hồ tỉnh dậy, vô thức vươn tay sờ chỗ bên cạnh của mình, cảm thấy trống không anh lập tức mở mắt ra sau đó nhanh chóng rời giường chạy ra khỏi phòng.

Hàn Thiên Vũ ra ngoài phòng khách không thấy Trần Đường Đường liền chạy vào phòng ngủ của cô cũng không tìm thấy bóng dáng của Trần Đường Đường đâu. Trái tim anh liền trùng xuống cảm giác sợ hãi lo lắng dần dần dâng lên trong tâm trí anh khiến Hàn Thiên Vũ không cách nào giữ bình tĩnh được tính chạy ra ngoài kiểm tra Trần Đường Đường thì bỗng thấy bóng dáng quen thuộc mà anh đang tìm kiếm hiện ra trước mắt mình.

"Mới vừa ngủ dậy anh liền chạy khắp nhà kiểm tra gì vậy? Sao trông mặt anh hốt hoảng vậy? Có chuyện gì sao?" Trần Đường Đường trong phòng bếp vừa nấu canh giải rượu xong liền nghe thấy bước chân của ai đó chạy khắp nền nhà cô liền đi ra xem thì thấy Hàn Thiên Vũ với vẻ mặt hốt hoảng đứng nhìn cô.

Hàn Thiên Vũ nhìn thấy Trần Đường Đường trong phòng bếp liền thở phào nhẹ nhõm. Anh bước đến ôm Trần Đường Đường vào lòng khẽ nói: "Sao em lại dậy sớm vậy?"

Trần Đường Đường ngược mặt lên nhìn Hàn Thiên Vũ: "Hôm qua anh uống nhiều rượu như vậy nhất định khi ngủ dậy sẽ nhức đầu nên em cố tình dậy sớm để nấu canh giải rượu cho anh đó. "

Hàn Thiên Vũ dụi đầu vào hõm vai Trần Đường Đường nói: "Có em sẽ không nhức đầu nữa."

Cảm nhận được khí nóng phả vào cổ mình, mặt Trần Đường Đường liền ửng hồng cô vỗ vỗ lưng Hàn Thiên Vũ nói: "Anh mau ngồi xuống để em lấy canh giải rượu cho anh được không?"

Hàn Thiên Vũ ngoan ngoãn buông Trần Đường Đường ra ngồi xuống ghế sofa nhíu mày. Vừa rồi không thấy Trần Đường Đường đâu nên anh liền chạy đi kiểm tra cô bây giờ anh mới cảm thấy đầu mình nhức không chịu được.

Bưng chén canh giải rượu cho anh uống xong định lấy đem đi rửa thì Trần Đường Đường cảm giác thân thể mình bị nhắc bổng lên sau đó cả người cô được đặt trên giường của anh.

Hàn Thiên Vũ đè Trần Đường Đường dưới thân mình, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Trần Đường Đường rồi cúi xuống ngậm lấy đôi môi nhỏ xinh xắn của cô mà ngấu nghiến. Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng quấn lấy đầu lưỡi thơm tho của Trần Đường Đường.

Cô bị anh hôn đến đầu óc mơ hồ. Trần Đường Đường cố gắng dùng một chút lý trí còn sót lại trong đầu để giữ bình tĩnh ra sức dùng hai tay đẩy Hàn Thiên Vũ ra nhưng do sự chênh lệch sức giữa nam và nữ nên đẩy cỡ nào cũng không đẩy người anh ra được.

Hàn Thiên Vũ cảm nhận được sự kháng cự yếu ớt của Trần Đường Đường, anh buông môi cô ra, dùng một tay của mình kéo hai tay của Trần Đường Đường lên đỉnh đầu của cô giọng khàn đặc nói: "Ngao nào."

Nói xong Hàn Thiên Vũ cúi đầu hôn Trần Đường Đường nhưng bị cô nghiêng đầu tránh né nụ hôn của anh khiến Hàn Thiên Vũ cau mày bất mãn.

Thấy sự bất mãn của Hàn Thiên Vũ, Trần Đường Đường liền nở nụ cười lấy lòng nhìn Hàn Thiên Vũ: "Thiên Vũ...anh...chưa tỉnh rượu sao?"

Hàn Thiên Vũ im lặng không trả lời câu hỏi của cô. Anh chỉ thâm tình nhìn cô một lúc rồi lại cúi đầu hôn lên đôi môi cô rồi trượt xuống cổ Trần Đường Đường nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ra liếm mát tạo ra những trái "dầu tây" cực kì cực kì mờ ám.

Trần Đường Đường đỏ mặt thở gấp nhẹ giọng nói:" Thiên Vũ...um...đừng vậy mà...dừng...dừng lại đi...Áhh!"

Giọng nói ngọt ngào của Trần Đường Đường có chút thở gấp như tạo ra một sự kích thích khiến Hàn Thiên Vũ không kiềm chế được mà xé rách áo của cô ra thành từng mảnh cúi người ngậm một bên nú hoa trên ngực của Trần Đường Đường mà mút sau đó lại vuron đầu lưỡi đảo quanh nú hoa trên ngực cô rồi tiếp tục ngậm xung quanh ngực của Trần Đường Đường.

Hàn Thiên Vũ buông hai tay Trần Đường Đường ra. Một tay của anh xoa nắn một bên ngực của cô,tay còn lại thì chu du khắp trên cơ thể mềm mại Trần Đường Đường rồi trượt xuống nơi tư mật giữa hai đùi của cô mà khiêu khích khiến cơ thể Trần Đường Đường không ngừng run rẩy.

Trần Đường Đường thở gấp cố gắng giữ cái tay đang làm loạn giữa hai đùi cô:" Thiên Vũ...đừng làm loạn...umm..." Nói được một nửa thì môi cô đã bị môi của người nào đó chặn lại. Trần Đường Đường mím môi không cho đầu lưỡi của Hàn Thiên Vũ trượt vào.

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường không chịu phối hợp liền bắt khẩn cần môi cô. Trần Đường Đường bị cắn đau liền mở miệng ra, đầu lưỡi Hàn Thiên Vũ nhân lúc miệng cô mở ra liền thần tốc trượt vào tìm kiếm quần lấy đầu lưỡi của cô mà mút lấy.

Môi lưỡi quần quít nhau một hồi lâu cuối cùng Trần Đường Đường không thể nổi nữa Hàn Thiên Vũ mới thoả mãn buông cô ra. Anh nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi sưng tấy bị anh tàn phá của Trần Đường Đường, giọng khàn khàn nhìn cô nói:" Đường Đường người anh rất nóng. "

Mặt Trần Đường Đường lúc này đã đỏ bừng lên vì thiếu dưỡng khí nghe Hàn Thiên Vũ nói như vậy ban đầu là khó hiểu trừng mắt nhìn anh sau đó thấy đôi mắt Hàn Thiên Vũ thâm sâu chứa đầy dục vọng Trần Đường Đường mới hiểu ra ý của Hàn Thiên Vũ. Cô xoay mặt qua hướng khác không dám nhìn vào mắt anh nhỏ giọng nói:" Vậy anh đi tắm là sẽ bớt nóng thôi. "

Mặc dù Trần Đường Đường nhỏ giọng nói nhưng người có thính giác nhạy như Hàn Thiên Vũ vẫn nghe thấy được. Anh cười dịu dàng đôi mắt chứa đầy tình cảm lần dục vọng nhìn cô:" Tắm không thú vị bằng em giúp anh hạ nhiệt."

Nói xong Hàn Thiên Vũ cúi người hôn lên trán, mắt, mũi, tai, môi rồi trượt xuống cổ, xương quai xanh rồi tiếp tục hôn xuống đến bắp đùi của Trần Đường Đường, cuối cùng Hàn Thiên Vũ cúi đi mảnh vải duy nhất còn sót lại trên người Trần Đường Đường ra rồi tách hai chân cô ra cúi người xuống hôn lên hoa huy*t dần ướt át dưới sự trêu chọc của anh.

Thấy Hàn Thiên Vũ đang hôn vào hoa huy*t của mình Trần Đường Đường liền đỏ mặt ngồi dậy kéo đầu Hàn Thiên Vũ ra:"Anh....Anh đừng hôn chỗ đó."

Hàn Thiên Vũ nghe vậy liền đứng dậy mở tủ quần áo ra lấy một chiếc cà vạt màu đen đi đến trước mặt Trần Đường Đường. Mắt thấy Hàn Thiên Vũ đem cà vạt ra Trần Đường Đường khó hiểu nhìn anh:"Anh tính làm gì?"

"Trói em. " Hàn Thiên Vũ nhìn cô cười lưu manh nói sau đó lấy cà vạt trói hai tay Trần Đường Đường lại.

Trần Đường Đường đỏ mặt muốn thoát khỏi Hàn Thiên Vũ nhưng bị anh ôm trở lại cô thẹn quá hoá giận mắng:" Hàn Thiên Vũ anh không những lưu manh mà còn biến thái nữa! "

Hàn Thiên Vũ không thèm để ý lời nói của Trần Đường Đường, anh tách hai chân cô rộng ra sau đó tiếp tục hôn lên hoa huy*t của cô rồi vuron đầu lưỡi liếm mút hoa huy*t của Trần Đường Đường khiến dịch mật chảy ra từ hoa huy*t ngày càng nhiều hơn.

"Ah..... " Bị anh hôn ở nơi đó cảm giác lạ lạ tê dại từ đầu đến chân khó diễn tả bằng lời nói xông thẳng vào tâm trí của Trần Đường Đường khiến cô vừa xấu hổ ngượng ngùng khi bị Hàn Thiên Vũ hôn ở nơi đó vừa cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Mắt thấy hoa huy*t Trần Đường Đường đã ra nhiều nước Hàn Thiên Vũ liền vừa lỏng sau đó vừa ngậm vừa mút hoa huy*t của cô mạnh hơn.

"Áhh.....! Dừng... Dừng... Em không chịu nổi...Áhhh! " Khoái cảm được dâng lên cao trào khiến cơ thể Trần Đường Đường co rút tê dại ra nhưng Hàn Thiên Vũ cảm thấy chưa đủ nhiều nước anh liền vỗ mông cô.

"Ngoan. Anh muốn uống nữa,em mau ra nhiều nước một chút. " Hàn Thiên Vũ bây giờ đã hoàn toàn chìm trong dục vọng,mắt thấy dịch mật bên trong hoa huy*t của Trần Đường Đường dần cạn anh liền dỗ dành nói.

"Úm... Vũ... Dừng lại... Áhh... Áhhh!" Trần Đường Đường bị đầu lưỡi anh trêu chọc phía dưới liền ướt át trở lại.

Thấy hoa huy*t nhỏ của Trần Đường Đường đã đủ ướt Hàn Thiên Vũ cũng không kiềm chế nữa liền cởi bỏ đồ trên người ra, anh đặt gậy th*t to lớn sau khu rừng rậm đã cương cứng lên vào cửa hoa huy*t, thẳng thẳng lủng đi vào.

"Á..." Cảm giác bị gậy th*t to lớn đi vào đột ngột khiến Trần Đường Đường nhăn mày kêu lên.

"Ah.... Bạo bối làm nhiều lần vậy mà vẫn khít chặt vậy sao? " Vừa đi vào cửa hoa huy*t của cô cảm giác như có hàng ngàn cái miệng nhỏ hút chặt gậy th*t của Hàn Thiên Vũ khiến anh không kiềm chế nổi bắt đầu động thân đi đến nơi sâu nhất của Trần Đường Đường.

"Ah....ah..... Vũ.... Đùng sâu quá! " Bị anh đâm sâu khiến Trần Đường Đường không ngừng run rẩy,đôi chân thon ngắn của cô vô thức vòng qua eo anh.

"Bảo bối Đường Đường... Ah... Ngoan thả lỏng em kẹp chặt quá... Anh điên mất! " Trên trán Hàn Thiên Vũ đổ một lớp mồ hôi hột, cảm nhận gậy th*t

bị Trần Đường Đường kẹp chặt khiến anh thiếu chút nữa không kiềm chế mà làm cô đau.

"Ah... Ah... Umm... Anh... Chậm chút.... " Nghe Hàn Thiên Vũ nói những lời ái muội như thế Trần Đường Đường không khỏi đỏ mặt muốn lớn tiếng mắng anh lưu manh nhưng khi lời nói ra khỏi miệng lại biến thành thanh âm thờ gấp rên rĩ khiến người nghe cũng xấu hổ đỏ mặt.

Thanh âm rên rĩ của Trần Đường Đường như lời mời gọi khiến Hàn Thiên Vũ không ngừng gia tăng tốc độ đâm vào rút ra bên trong cô.

Sau một hồi lâu Hàn Thiên Vũ mới rên lên một tiếng, thân dưới của anh lập tức bắn hết vào trong cô.

Trần Đường Đường lúc này đã mệt rã rời không còn hơi sức để mắng chửi người nữa, cô cố gắng mở miệng nói:" Thiên Vũ tháo cả vật ra, em khó chịu."

Hàn Thiên Vũ vừa được thỏa mãn xong, nghe cô nói vậy liền ngoan ngoãn tháo cả vật ra giúp cô sau đó lại ôm cô vào lòng.

Cảm nhận được phía dưới có vật gì đó ở giữa hai chân mình chưa lấy ra, Trần Đường Đường nhăn mày đẩy đẩy Hàn Thiên Vũ ra:" Hàn Thiên Vũ mau rút ra!"

Hàn Thiên Vũ lười biếng nói:" Không muốn."

Trần Đường Đường nghe anh nói vậy thiếu chút nữa hộc máu, cô nghiêng răng nói:" HÀN THIÊN VŨ! RÚT RA!!!!"

Hàn Thiên Vũ mắt không mở,lười biếng nói:" Đường Đường, em muốn đổi tư thế?"

Trần Đường Đường khó hiểu nhìn anh song lại cảm nhận được gậy th*t của ai kia bên trong cô đang dần cương cứng lên. Trần Đường Đường liền đỏ mặt lườm Hàn Thiên Vũ miệng lầm bầm chửi anh là cái tên lưu manh chết tiệt.

Hàn Thiên Vũ cười nham hiểm sau đó rút gậy th*t ra rồi đè Trần Đường Đường nằm sấp xuống nâng mông cô cao lên không một tiếng báo trước liền đi vào trong cô.

"Ahh!!!.....Hàn Thiên Vũ...em mệt...dừng....dừng...á!" Trần Đường Đường muốn bò sang chỗ khác nhưng bị Hàn Thiên Vũ ôm lại vào trong ngực, phía dưới hoa huy*t của cô bị gậy th*t của anh không ngừng ra vào khiến cho Trần Đường Đường thờ dốc không ngừng.

Anh nằm đè trên người Trần Đường Đường, nhẹ nhàng đặt những nụ hôn trên từng tác da thịt mịn màng của cô:"Bảo bối, ban nãy anh cho em thời gian nghỉ ngơi rồi còn gì? Ngoan, bây giờ thì anh đổi rồi."

Nói xong anh lại tăng tốc độ ra vào bên trong cô.

Cứ thế Trần Đường Đường bị Hàn Thiên Vũ lấn qua lấn lại tới tận 12 giờ khuya anh mới thỏa mãn tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ra Mắt Ba Mẹ Sớm Thì Cưới Càng Sớm

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 35: Ra Mắt Ba Mẹ Sớm Thì Cưới Càng Sớm.

Sáng hôm sau, Trần Đường Đường bị những ánh nắng chiếu vào khiến cô mơ hồ tỉnh giấc. Cô vừa cử động nhẹ một chút thì thắt lưng liền đau, cả người đau nhức không thôi.

" Tỉnh?" Hàn Thiên Vũ này giờ đang ngắm bảo bối trong lòng mình ngủ, thấy cô tỉnh liền dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Trần Đường Đường lườm anh, nghiêng răng nói:"" Hàn Thiên Vũ chết tiệt! Cái đồ không biết kiềm chế. Bây giờ toàn thân em đều đau nhức hết rồi. Anh cứ tùy tiện động dục như thế thì đừng hồng chạm vào em!"

Hàn Thiên Vũ nghe vậy liền nở nụ cười gian lưu manh, anh đè cô dưới thân mình cúi đầu để chóp mũi của hai người chạm vào nhau:"Em không cho anh chạm vào em hửm?"

Trần Đường Đường lườm Hàn Thiên Vũ nghiêng đầu sang một bên:"Từ hôm qua tới giờ em vẫn chưa ăn gì lại còn bị anh...um nói tóm lại em đói rồi."

Hàn Thiên Vũ nghe vậy có chút áy náy, vì muốn kế hoạch thành công mà anh quên mất cô đã ăn gì chưa nhưng anh tuyệt không hối hận chuyện mình đã làm. Anh nhéo nhẹ vào má cô nói:"Đợi một chút anh đi mua đồ ăn sáng."

Lời nói vừa dứt chuông cửa liền vang lên.

"Đề anh ra mở cửa." Nói xong anh đứng dậy thay quần áo rồi ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp nở một nụ cười gian:" Tiểu quý con làm gì mà lâu thế?"

Hàn Thiên Vũ đáp trả mẹ mình bằng nụ cười lưu manh:"Đang suy nghĩ xem có nên ra mở cửa cho mẹ không?!"

"Hừ, tiểu quý có đứa con nào trả lời như con không?" Bà Hàn lườm Hàn Thiên Vũ đẩy anh sang một bên đi vào.

"Mẹ ăn sáng chưa? Nếu chưa thì con gọi điện kêu ba mua." Hàn Thiên Vũ cười như không cười nhìn mẹ mình.

Bà Hàn nghe đến gọi chồng liền nhảy dựng lên, hùng hục nói:"Không được gọi!"

"Tại sao?"

"Nói tóm lại mẹ đang đợi con đi mua bữa sáng đi."

Thấy mẹ mình không muốn trả lời anh cũng không ép. Nhìn là biết cha già của anh chọc giận mẹ nên mẹ mới giận như vậy.

Đã vậy cũng không nên nói giúp ba mình làm gì. Dù sao lúc còn nhỏ ông thường hay tranh sủng với anh, mỗi lần anh ôm bà Hàn chưa đầy một tiếng thì đã bị ông Hàn quăng sang ông bà nội Hàn chăm sóc.

Càng nghĩ, Hàn Thiên Vũ càng thấy không nên nói giúp ông Hàn là tốt nhất. Nghĩ như vậy anh liền cười đắc ý rồi lấy áo khoác mở cửa.

Đột nhiên anh nhớ ra một chuyện liền xoay qua nhìn người mẹ thân yêu của anh đang chuẩn bị mở cửa phòng của mình:"Đường Đường đang ngủ. Mẹ đừng làm phiền cô ấy, nếu không con sẽ gọi ba đến."

Nghe vậy bà Hàn liền tặng cho đứa con trai cưng của mình một nụ cười miễn cưỡng, nghiêng răng nói:"Hàn Thiên Vũ, tiểu quý chết tiệt!"

Bà quay trở lại ghế sofa không thèm liếc mắt nhìn anh như đang dối. Biểu hiện của bà khiến cho Hàn Thiên Vũ phải bật cười:"Con đi mua đây." Nói xong anh liền đi ra cửa.

Thấy Hàn Thiên Vũ đã đi rồi bà liền lập tức đẩy nhẹ cửa phòng anh ra. Vừa nhìn vào bên trong, quần áo nữ bị xé nát không còn ra hình dạng gì, quần áo nam thì quăng tứ tung lên.

Bà Hàn không khỏi nhớ đến nhiều năm về trước khi bà chọc chồng mình giận cũng có cảnh như vậy. Mặt bà liền đỏ lên, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bà Hàn ngược mặt lên trời cảm thán:"Từ cha đến con, động dục thì chẳng biết kiềm chế gì cả! Đường Đường thật đáng thương...haizz."

Bà định quay lại thì chuông cửa vang lên. Nghĩ là Hàn Thiên Vũ quên mang ví tiền nên bà không suy nghĩ nhiều liền đi ra mở cửa.

Nhìn người trước mắt không phải là Hàn Thiên Vũ mà lại người bà không muốn nhìn nhất Diệp Mỹ Mỹ bất mãn nhăn mày nói:"Ông tới đây làm gì? Sao không đi theo bà vợ mới của ông đi?"

Hàn Luật thấy bà xã mình giận liền ôm lấy Diệp Mỹ Mỹ mặc bà kháng cự như thế nào cũng không buông.

"Hàn Luật buông tôi ra!"

"Không buông!"

Đợi bà không còn kháng cự nữa ông mới dịu dàng kéo bà cùng ngồi xuống ghế sofa nói:"Tôi oan uổng quá! Trong lòng tôi chỉ có một mình bà mà thôi làm sao có người vợ mới nào được."

Diệp Mỹ Mỹ ai oán nói:"Vậy tại sao ông còn nhận lời ăn cơm với Băng Lan. Nhìn ánh mắt bà ta khi nhìn ông là biết bà ta còn yêu ông rất nhiều nếu không tại sao đến bây giờ vẫn còn độc thân.Hừ!"

"Haizz...Tôi nhận lời đi ăn chung nhưng đâu có nói là đi một mình."

"Vậy ý ông là dẫn tôi đi theo sao? Hừ! Tính địch làm gì có chuyện ngồi chung một bàn nói cùng một chuyện. Nói tại sao ông lại nhận lời bà ta?!"

"Như bà nói, Băng Lan vẫn còn yêu tôi vậy thì tôi liền cắt đứt cái suy nghĩ của bà ta."

"Thật vậy sao? Ông mà có ý đồ khác tôi liền không để ý đến ông."

Thấy bà xã hết giận Hàn Luật cười vui vẻ nói:"Tôi nào dám "

Diệp Mỹ Mỹ nhìn Hàn Luật hỏi:" Nhưng tại sao ông lại biết tôi ở đây?"

Nghe Diệp Mỹ Mỹ nói như vậy Hàn Luật liền đen mặt khó chịu. Mỗi lần bà dỗi ông thì không về nhà mẹ đẻ mà lại thích qua nhà thằng con hay phá chuyện tốt của ông khiến ông có "chút" ghen tỵ.

Từ lúc sinh Hàn Thiên Vũ, Diệp Mỹ Mỹ thường hay bỏ ông sang một bên. Bởi thế lúc nào ông cũng phải kiếm cách đưa con cho ông bà nội chăm sóc để bà xã có thời gian dành cho ông nhiều hơn.

"E hèm...Hai người đủ chưa?" Hàn Thiên Vũ không biết vào nhà từ lúc nào lên tiếng khiến bà Hàn giật mình đỏ mặt không dám nhìn vào anh đành phải úp mặt vào ông Hàn.

Còn Hàn Luật sắc mặt không thay đổi nhưng ánh mắt bất mãn của ông bắn về Hàn Thiên Vũ như ý muốn nói:"Con lại phá chuyện tốt của ba."

Hàn Thiên Vũ nhúng vai như kiểu chuyện này không liên quan đến anh khiến ông Hàn tức mà không nói được.

"Nếu đã làm hoà rồi thì mau về nhà. Chút nữa Đường Đường thức, nếu thấy hai người thì sẽ xấu hổ." Hàn Thiên Vũ nói xong liền vào phòng bếp để lại hai vợ chồng già ở phòng khách.

Bà Hàn thấy Hàn Thiên Vũ đi rồi bà liền đẩy ông Hàn ra ;"" Ông không biết xấu hổ, hừ."" Không đợi ông Hàn trả lời bà liền xoay người ra khỏi cửa như đang chạy trốn người nào đó. Ông Hàn chỉ biết cười trừ với hành động của bà xã của mình rồi lấy túi xách bà để quên trên ghế sofa đuổi theo bà.

Trong phòng ngủ Trần Đường Đường đang tiếp tục ngủ vì bị người nào đó lăn qua lăn trên giường không ngừng nghỉ suốt hơn một đêm nên bây giờ cô rất muốn ngủ thêm. Nhưng do suốt một ngày không ăn gì nên dù muốn ngủ thêm nhưng bụng thì cứ đánh trống không ngừng khiến cô cứ nhắm mắt ngủ được một chút lại tỉnh.

""Ăn sáng đi rồi ngủ tiếp."" Hàn Thiên Vũ để khay thức ăn đặt lên bàn rồi nâng Trần Đường để cô dựa vào người mình, giọng cưng chiều nói với cô.

Nghe có thức ăn Trần Đường liền mở mắt ra:"" Anh mua gì vậy?""

"" Món em thích.""

"" Há cảo!"" Đang đói mà được ăn món mình thích, điều này không khỏi khiến Trần Đường sáng mắt. Cô há miệng ra chỉ chỉ ngón trỏ vào miệng ý muốn Hàn Thiên Vũ dứt cô.

Hàn Thiên Vũ đương nhiên là tận tình phục vụ hết mình đưa há cảo vào miệng cô. Sau khi được cho ăn no Trần Đường Đường liền vui vẻ định bước xuống giường nhưng cô phát hiện một vấn đề nghiêm trọng khiến cho mặt cô đen lại:"" HÀN THIÊN VŨ!""

Nghe cô nhấn mạnh tên mình Hàn Thiên Vũ liền vòng tay qua ôm cô vào lòng:"" Bà xã, em sao vậy?""

Trần Đường Đường đánh vào người Hàn Thiên Vũ:""Em không xuống giường được.""

Nghe vậy, Hàn Thiên Vũ liền cười lớn:"" Bà xã,em đây là đang khen anh sao?""

Trần Đường Đường lờm anh nói:"" Anh nghĩ hay nhì? Em không xuống giường được phải làm sao đây? ""

""Em muốn làm gì? Anh sẽ bế em."" Hàn Thiên Vũ cúi đầu nói nhỏ vào tai cô.

""Anh đáng ghét! Ngày mai em phải về nước mà bây giờ chân em như không có sức đứng không vững."" Trần Đường Đường né né hơi thở của anh, mắng yêu nói.

"Em muốn về trễ một hai ngày hay muốn anh về chung với em? Như vậy cũng tốt ra mắt ba mẹ sớm thì cưới càng sớm." Hàn Thiên Vũ nhếch môi cười lộ ra hàm răng trắng tinh kết hợp cùng khuôn mặt đẹp không tì vết khiến cho Trần Đường Đường ngo ngắc nhìn anh vài giây liền xoay mặt sang chỗ khác.

Cô đỏ mặt không dám nhìn thẳng vào mắt anh:"Anh nghĩ hay thật."

Hàn Thiên Vũ vòng tay ôm eo Trần Đường Đường, hôn nhẹ một cái trên mặt cô:"Ý em là anh cùng em về?"

Trần Đường Đường nở một nụ cười đáng yêu nhìn anh:"Anh đừng hồng! Em chọn về trước."

Hàn Thiên Vũ nheo nhẹ mắt cô:"Tùy em quyết định."

"Được rồi bây giờ em muốn đi tắm anh mau đưa em vào phòng tắm đi."

"Tuân lệnh bà xã." Nói xong anh liền bế Trần Đường Đường vào phòng tắm sau đó mở nước nóng rồi sẵn tay áo bắt đầu giúp cô tắm.

Tuy là đã ăn bữa sáng rồi nhưng cả người cô nhất là thắt lưng và phía dưới vẫn còn đau ê ẩm nên Trần Đường Đường cũng mặc kệ cho Hàn Thiên Vũ tắm. Nhưng cô đã sai lầm khi tưởng rằng Hàn Thiên Vũ sẽ nghiêm túc tắm giúp cô.

"Hàn Thiên Vũ, bàn tay anh đang làm gì vậy hả?"

Về mặt Hàn Thiên Vũ nghiêm túc, bàn tay anh không ngừng bóp nặn đủ kiểu trên ngực Trần Đường Đường: "Anh đang mát xa ngực giúp em thoải mái."

Trần Đường Đường nghiêng răng nói: "Vậy bàn tay kia của anh đang làm gì vậy hả?"

Mặt Hàn Thiên Vũ vẫn nghiêm túc như chuyện anh làm là đúng đắn: "Anh đang xoa tiểu Đường Đường của em cho bớt đau ê ẩm."

"HÀN THIÊN VŨ! " Phía dưới của cô bắt đầu có phản ứng khiến Trần Đường Đường đỏ mặt, cô nhấn mạnh tên anh.

"Bà xã em thoải mái sao? Tiểu Đường Đường của em hình như rất thích thì phải." Hàn Thiên Vũ không biết đã bỏ bộ dạng nghiêm túc từ lúc nào thay vào đó là bộ dạng của một tên lưu manh à không, phải nói là một con hổ đang muốn ăn con mồi.

Trần Đường Đường xấu hổ đỏ mặt hất nước văng vào người Hàn Thiên Vũ: "Tiểu Đường Đường cái đầu anh á! Lưu manh."

"Bà xã em muốn anh lưu manh thì anh sẽ không để em phật lòng đâu." Nói xong anh liền cời đồ ra hết.

Trần Đường Đường có cảm giác không ổn: "Anh tính làm gì? Áhhh!"

Tiếp theo là cảnh con nít không được xem:))

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ra Sân Bay

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 36: Ra Sân Bay

Hai ngày sau.

"Em thật sự không sao chứ?" Hàn Thiên Vũ nhìn người con gái mình yêu đang ngồi trên xe với vẻ mặt nhăn nhó anh liền quan tâm hỏi như chuyện mặt cô nhăn nhó không hề liên quan đến anh.

Nghe Hàn Thiên Vũ nói thế Trần Đường Đường thiếu chút nữa hộc máu tại chỗ. Vừa rồi không biết cô bị tên nào lấn qua lấn lại trên giường suốt mấy tiếng hại cô phải đổi giờ chuyến bay khác. Không những vậy bây giờ cả người cô đều đầy dấu hôn nếu ba mẹ mà thấy được cô nhất định sẽ rất thảm.

Trần Đường Đường thờ dài một hơi, thầm nghĩ thắt lưng mới vừa khỏi một chút thì bị Hàn Thiên Vũ làm cho nặng thêm, cô trừng mắt nhìn anh: "Còn không phải tại anh cứ hờ một chút là động dục hay sao?!"

Hàn Thiên Vũ mỉm cười không trả lời tiếp tục lái xe. Đến sân bay anh dừng xe lại tháo dây an toàn của Trần Đường Đường ra, vươn tay kéo cô ngồi lên đùi mình cúi đầu xuống khẽ nói vào tai của cô: "Anh chỉ động dục khi ở bên em thôi."

Trần Đường Đường nghe xong mặt liền nóng lên định mắng anh lưu manh nhưng lời nói còn chưa bật ra khỏi miệng thì môi cô đã bị môi của người nào đó chặn lại.

Đầu lưỡi của Hàn Thiên Vũ thuần thục cạy mở môi Trần Đường Đường ra sau đó liền nhanh chóng trượt vào tìm kiếm quán lấy chiếc lưỡi nhỏ thom tho của cô.

"Uhm..." Trần Đường Đường bị anh tập kích hôn bất ngờ khiến cô có chút không phản ứng kịp cứ thế mà đơ ra cho Hàn Thiên Vũ hôn cho đến khi cô cảm thấy hô hấp của mình khó khăn Trần Đường Đường mới lấy lại tinh thần đẩy Hàn Thiên Vũ nhưng kết quả càng đẩy anh ra thì cô càng bị anh ôm chặt, môi cũng bị anh mút mạnh hơn.

Hai người cứ thế môi lưỡi quấn quýt lấy nhau mãi cho đến khi Trần Đường Đường thật sự không chịu nổi nữa Hàn Thiên Vũ mới lưu luyến rời khỏi đôi

môi bị sưng tấy lên của cô.

Trần Đường Đường thờ gấp nhìn Hàn Thiên Vũ.""Anh...anh...em sắp trở chuyển bay rồi...anh...lưu manh."

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Trần Đường Đường bị mình làm sưng lên rồi khẽ đặt nụ hôn trên trán cô:"Anh sẽ rất nhớ em."

Đột nhiên nghe Hàn Thiên Vũ nói vậy sống mũi của cô bắt đầu cay cay nước mắt không kiềm chế được mà tuôn ra. Trần Đường Đường dụi mắt vào lòng Hàn Thiên Vũ:"Em...cũng sẽ rất nhớ anh."

Hàn Thiên Vũ theo thói quen vuốt mái tóc Trần Đường Đường:"Nhớ anh cũng đừng khóc đấy! Anh sẽ đau lòng đó."

Nghe vậy Trần Đường Đường liền bật cười:"Em khóc làm sao anh biết được?"

"Em chưa nghe qua đồng vợ đồng chồng, thần giao cách cảm sao?"

"Anh dè miệng vừa thôi."

"Được rồi. Anh đưa em đi làm thủ tục." Hàn Thiên Vũ nhìn cô mỉm cười và nếu nhìn kỹ một chút thì sẽ thấy rõ trong ánh mắt của anh đầy sự yêu thương cưng chiều khi nhìn cô là sự nhớ nhung không rời xa.

Gần đến nơi kiểm soát vé, cả hai người đều dừng bước chân lại. Trần Đường Đường nhào vào lồng ngực ấm áp của Hàn Thiên Vũ, hít mùi hương đặc trưng không ai có của anh khẽ nói:"Em đi sẽ quay lại. Anh mà lãng nhãng với cô nào thì đừng mơ có đời sau."

Nghe cô nói vậy Hàn Thiên Vũ liền phì cười ôm cô chặt hơn:"Yên tâm. Anh còn muốn có đời sau nên sẽ không lãng nhãng đâu."

"Vậy thì tốt. Tối giờ em phải đi rồi." Nói xong cô lưu luyến rời khỏi cái ôm của anh nhưng không xoay người bước đi mà nhìn ngắm anh thật kỹ. Bởi khi về nước rồi thì cô sẽ không thể gặp anh nên cô phải ngắm thật kỹ người đàn ông cô yêu.

Hàn Thiên Vũ im lặng không trả lời chỉ đứng yên nhìn cô.

Trong mắt họ bây giờ chỉ có đối phương những thứ bên ngoài không hề lọt vào mắt hai người. Cứ thế hai người nhìn nhau cho đến khi loa thông báo sắp khởi hành chuyến bay Trần Đường Đường mới xoay người bước đi nhưng đi được mấy bước thì bị Hàn Thiên Vũ ôm từ phía sau.

"Hai tháng sau gặp lại." Nói xong không đợi Trần Đường Đường trả lời anh liền xoay người bước đi để lại cô một mình trong đầu đánh dấu chấm hỏi.

Hai tháng sau??????

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ thì máy bay sắp khởi hành nên đành phải gác chuyện này sang một bên.

Hàn Thiên Vũ vừa định mở cửa xe thì có một giọng nữ cất lên.

"Thiên Vũ, thật trùng hợp sao anh lại ở đây? Tiền bạn sao?" Đỗ Tổ Châu không biết từ chỗ nào bất thành linh xuất hiện đi đến trước mặt Hàn Thiên Vũ. Hôm nay cô biết anh sẽ ra sân bay đưa tiền con nhóc kia nên cố tình mặc một chiếc váy hai dây màu xanh nhạt cùng với cách trang điểm nhẹ nhàng để anh có thể chú ý mình.

Nhưng tiếc là cô đã làm anh không hề liếc mắt tới cô chỉ "ừm" một tiếng liền mở cửa xe chạy đi. Đỗ Tổ Châu không cam lòng tức giận mặt đỏ bừng sau đó xoay người bỏ đi. Cô không tin với nhan sắc và tiền đồ của cô,cái gì cô cũng hơn con nhóc kia nên nhất định Hàn Thiên Vũ sẽ thuộc về cô không ai có thể cướp anh ấy đi khỏi cô.

Trần Đường Đường đang ngồi trên ghế máy bay vừa nghe nhạc vừa ngủ. Cô bị Hàn Thiên Vũ lăn lộn trên giường đến mức kiệt sức nên khi vừa lên máy bay cô liền gắn tai phone vào rồi nhắm mắt ngủ.

Ngủ được một lúc Trần Đường Đường cảm thấy ai đó đang lấy tai phone của mình ra nên liền bất mãn mở mắt ra định nói người nào không biết lịch sự thì đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai nhìn khá giống với diễn viên Tiêu Chiến* nhưng người này có phần nam tính hơn một chút môi cũng dày hơn một chút. Nếu theo cách của hủ nữ thì vẻ đẹp của Tiêu Chiến là thụ còn của người này là công.

"Em vẫn không thay đổi nghe nhạc lớn như vậy có ngày lũng màng nhĩ cho xem."

"Nhị sư huynh sao anh lại ở đây?" Trần Đường Đường nhìn người đàn ông trước mặt mình đầy kinh ngạc, trong mắt cô chứa đầy sự vui mừng không sao tả được.

"Anh qua Việt Nam công tác." Tiểu Minh Khải nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh, anh theo thói quen xoa đầu Trần Đường Đường vuốt nhẹ tóc cô rồi vén ra sau gáy. Nhưng khi mái tóc được để ra sau bàn tay Tiểu Minh Khải chợt dừng lại sau đó từ từ rút về. Trong đôi mắt thoáng qua nỗi buồn phức tạp sau đó liền biến mất.

"Anh công tác ở thành phố nào?" Trần Đường Đường không hề phát hiện ra sự khác thường của anh. Cô nhìn anh tò mò hỏi.

"Thành phố Hồ Chí Minh." Tiểu Minh Khải nhàn nhạt trả lời sau đó anh lại ngập ngừng nói:"Tiểu sư muội... em đã có... bạn trai... rồi sao?"

Anh im lặng một hồi nhưng vẫn không thấy tiếng cô trả lời định xoay qua kêu cô thì không biết Trần Đường Đường đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Tiểu Minh Khải thở dài lắc đầu rồi nhẹ nhàng kéo đầu cô dựa vào vai mình.

(*) *Tiêu Chiến: Là diễn viên đóng vai vương gia trong phim "Ôi Hoàng Đế Bệ Hạ Của Ta."*

Mình chỉ viết theo cảm nghĩ của bản thân mà thôi nên ai là Fan của Tiêu Chiến mà đọc được cũng đừng có ném đá nha huhu TT

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hẹn Ước Năm Xưa

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 37: Hẹn Ước Năm Xưa.

Trần Đường Đường cảm giác như ai đó đang lay lay mình, cô lười biếng mở mắt ra nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai khác ngoài cô và nhị sư huynh cả. Trần Đường Đường dụi dụi mắt xoay qua nhìn người đàn ông đang chăm chú nhìn mình mỉm cười:"Mấy bay hạ cánh từ lúc nào thế? Sao ở đây không còn ai nữa? Em ngủ bao lâu rồi? Nhị sư huynh sao anh lại không kêu em sớm hơn."

Tiểu Minh Khải nhếch môi cười đưa tay捏 mũi cô:"Con sâu ngủ như em kêu biết bao nhiêu lần mới tỉnh bây giờ ngược lại còn trách anh sao?"

"Thật vậy sao?" Trần Đường Đường sờ mũi nhỏ giọng nói.

"Được rồi chúng ta mau đi thôi." Tiểu Minh Khải định nắm bàn tay của Trần Đường Đường như lúc nhỏ anh và cô vẫn thường hay nắm tay nhau đi. Nhưng tay vừa định chạm vào tay Trần Đường Đường thì bị cô tránh né. Hành động này của Trần Đường Đường khiến cho Tiểu Minh Khải dung lên một cảm giác không ổn.

Từ nhỏ tới lớn Tiểu Minh Khải luôn xem Trần Đường Đường như một cô em gái hết mực yêu thương nhưng không biết từ lúc nào tình cảm anh dành cho cô không còn đơn thuần là anh em nữa. Có lẽ nó đã trở thành thứ tình cảm nam nữ mà anh chưa từng nghĩ đến.

Bởi vì sự cách biệt tuổi tác nên anh không muốn nói ra tình cảm của mình vì sợ cô sẽ sợ hãi anh. Nếu như vậy anh thà không nói để có thể bên cạnh cô nhưng khi thấy những dấu hôn ngay cổ cô, Tiểu Minh Phong lại thấy sợ.

Sợ cô yêu người đàn ông khác.

Sợ cô ngày càng dần xa mình.

Rồi một ngày cô sẽ nắm tay người đó đi đến cuối đời.

Nhưng điều anh sợ nhất là liệu người đó có yêu cô nhiều như anh yêu cô không? Liệu anh ta có cho cô hạnh phúc và sẽ không bao giờ phản bội cô không?

Trong đầu anh xuất hiện rất nhiều câu hỏi về người cô yêu nhưng lại không tìm ra câu trả lời. Anh rất muốn hỏi cô nhiều điều về anh ta nhưng lại không có can đảm hỏi.

Trần Đường Đường tránh né bàn tay của Tiểu Minh Khải theo thói quen bởi vì Hàn Thiên Vũ không thích cô chạm vào người đàn ông nào khác ngoài anh nên nó đã dần trở thành phản xạ tự nhiên của cô.

Bởi thế khi Tiểu Minh Khải có ý định muốn nắm tay mình cô chỉ là theo phản xạ mà tránh né.

Trần Đường Đường biết hành động này của cô hơi có chút xa cách đối với Tiểu Minh Khải, cô len lén nhìn anh thấy sắc mặt anh thay đổi liền kéo kéo áo anh nói sang chuyện khác:"Chúng ta mau xuống thôi."

Tiểu Minh Khải biết cô không muốn giải thích hành động này, anh cũng chỉ biết cười trừ rồi cùng cô xuống máy bay.

Tiểu Minh Khải ngó lơ định đưa cô về nhưng thấy gia đình cô đang đợi phía trước nên đành thôi. Anh chào tạm biệt Trần Đường Đường xong liền sai bước chân đi về hướng khác.

Sau khi về nhà, Tiểu Minh Khải lười biếng ngồi trên ghế sofa, chiếc áo sơ mi bị mở vài nút áo làm lộ ra khuôn ngực săn chắc do nhiều năm luyện tập trong quân ngũ. Anh xoa trán đứng dậy vô phòng bếp lấy một chai rượu vang đỏ rồi ngồi ngây ngốc nhìn chai rượu.

Tiểu Minh Khải không phải là một người thích uống rượu nhưng không biết từ khi nào mỗi lần anh có việc gì phiền lòng hay tâm sự không nói ra được thì việc uống rượu là cách tốt nhất để anh quên đi.

Nhưng dù anh có uống rượu nhiều cỡ nào đi nữa thì hình bóng khắc sâu trong lòng anh cũng không hề biến mất. Nhiều lúc anh tự hỏi bản thân là do rượu chưa đủ mạnh hay do bản thân anh thật chất không muốn quên đi cô mà sao anh uống rất nhiều rượu nhưng vẫn chưa quên được cô.

Tiểu Minh Khải tự rót cho mình một ly rồi nâng lên miệng uống. Cảm giác chất lỏng khô nóng trượt vào cổ họng khiến yết hầu cũng theo đó mà trượt lên trượt xuống.

Anh thờ dài ngược mặt lên nói: "Trần Đường Đường, em thật giống như rượu độc. Dù biết rằng uống vào sẽ khiến tim anh tan nát nhưng anh vẫn muốn... Giống như dù biết yêu em sẽ đau đớn nhưng anh vẫn cứ muốn yêu em."

Tiểu Minh Khải nhắm mắt nhớ lại quãng thời gian anh và Trần Đường Đường bên nhau.

Lần đầu hai người gặp nhau là lúc cô năm tuổi còn anh thì đã hai mươi.

Lúc ấy bởi vì cứu anh mà mẹ anh đã trở thành người sống thực vật. Điều này khiến anh suy sụp nặng nề. Hôm đó anh vô thức bước vào một công viên xa lạ rồi ngồi xuống chiếc ghế đá màu trắng sứ. Anh nhớ lại cảnh mẹ anh chắn trước mặt mình đỡ đạn nước mắt liền rơi xuống.

Tiểu Minh Khải khổ sở khóc òa lên vì mẹ là chỗ dựa vững chắc nhất của anh bây giờ mẹ anh bị như thế khiến anh như không còn sức sống cứ thế anh càng lúc càng khóc lớn hơn.

Đột nhiên có một thân ảnh bé nhỏ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt dài qua đầu gối bước đến nhìn Tiểu Minh Khải với vẻ mặt khó hiểu, cô bé nghiêng đầu nhìn anh cất giọng trẻ con nói: "Anh đẹp trai, sao anh lại khóc?"

Tiểu Minh Khải không trả lời lại cô bé, anh tiếp tục chìm đắm trong cảm xúc của mình. Cô bé thấy anh không trả lời lại cũng không lên tiếng hỏi anh nữa mà đi đến leo lên ghế đá ngồi cạnh anh.

Khóc một lúc anh mới dần bình ổn lại cảm xúc của mình, lúc này anh mới để ý thấy có một cô bé đáng yêu mặc chiếc váy xanh lam đang ngồi cạnh mình, cô bé không ngừng chớp chớp đôi mắt to tròn trong sáng ngây thơ nhìn anh. Đột nhiên trong lòng Tiểu Minh Khải cảm giác có chút gì đó rất dễ chịu khi nhìn vào đôi mắt ấy.

Tiểu Minh Khải lấy tay áo lau nước mắt rồi xoay qua nhìn cô bé, giọng có chút khàn khàn nói: "Cô bé có phải bộ dạng anh bây giờ rất khó coi lắm đúng không?"

Cô bé nghe vậy liền nhìn anh từ trên xuống dưới sau đó làm bộ mặt nghiêm túc nói: "Phải rất khó coi...nhưng mặt anh vẫn rất đẹp trai."

Tiểu Minh Khải nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô bé như bà cụ non rất muốn cười nhưng anh nhịn lại. Sau đó lại nghe cô bé vừa chê vừa khen khiến anh không nhịn được mà bật cười. Anh nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô: "Em tên gì thế?"

Cô bé thấy anh cười cũng cười theo anh mặc dù không hiểu chuyện gì rồi nói: "Hi hi... Em tên Trần Đường Đường."

"Em mấy tuổi?"

Trần Đường Đường đưa năm ngón tay trước mặt anh nói: "Dạ em năm tuổi."

Tiểu Minh Khải nhìn khuôn mặt tròn đáng yêu của Trần Đường Đường, hai bên má trắng hồng mím mím khiến người ta không kiềm lòng mà muốn nựng chúng thế là đầu ghé tay làm. Anh đưa tay nựng hai bên má của Trần Đường Đường cho đến khi cô bé la đau anh mới miễn cưỡng buông tay.

Anh sờ sờ mũi nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi...anh không cố ý..."

Trần Đường Đường xoa xoa hay bên má nựng đến ứng đỏ, miệng nhỏ lâu bầu nói: "Người lớn thật kì lạ... Lúc nào cũng nựng hai bên má em. Nựng hoài sau này sẽ xệ, mặt sẽ không đẹp, Đường Đường sẽ không lấy chồng được...huhu."

Nghĩ như thế đôi mắt của Trần Đường Đường liền tràn ngập nước. Tiểu Minh Khải thấy thế không hiểu sao lại có cảm giác đau lòng, anh đưa tay bế cô bé ngồi trên đùi mình giọng vỗ về: "Đường Đường ngoan sau này không ai lấy em thì còn có anh."

"Thật sao?"

"Đúng thế nên em đừng khóc."

"Anh hứa nhé!"

"Ừ anh hứa."

Nghe anh hứa xong Trần Đường Đường liền ngưng khóc, cong mắt nở nụ cười nói:" Vậy sau này anh đẹp trai sẽ là chồng Trần Đường Đường."

"Ừ." Tiểu Minh Khải thấy Trần Đường Đường ban nãy còn khóc lóc chưa đầy một phút liền cười. Khuôn mặt đáng yêu dính đầy nước mắt nước mũi của Trần Đường Đường trông rất khôi hài khiến anh bật cười. Trần Đường Đường thấy vậy cũng cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tên Lưu Manh Lừa Đảo.

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 38: Tên Lưu Manh Lừa Đảo.

Trung Quốc.

"HÀN THIÊN VŨ!!!! " Tiếng kêu gào thét đầy tức giận của Diệp Mỹ Mỹ lớn đến mức vang khắp nhà Hàn Thiên Vũ.

Hàn Luật nhìn bà xã mình giận dữ như thế liền ôm vai vỗ vỗ cho bà nguôi giận:" Bà xã bình tĩnh."

Diệp Mỹ Mỹ muốn bình tĩnh cũng không thể nào bình tĩnh được. Làm sao bà có thể an tâm để con dâu tương lai yêu quý về nước vào thời điểm này chứ. Càng nghĩ càng tức bà xoay qua lườm thẳng con trời đánh này, nghiêng răng rợn từng chữ nói:" Tiểu quý xem ra con lớn rồi nên cũng không cần hỏi ý kiến của người mẹ này rồi đúng không hả?"

Hàn Thiên Vũ nhìn mẹ mình nhếch môi cười sau đó lại như có như không vô tình liếc qua người đàn ông sau lưng mẹ:" Không phải con không muốn hỏi ý kiến của mẹ chỉ là có người nào đó nói con lớn rồi nên tự giải quyết chuyện của mình không cần phải làm phiền mẹ."

Nghe Hàn Thiên Vũ nói như thế Diệp Mỹ Mỹ không cần nghĩ cũng biết là ai, bà nghiêng răng nói:" HÀN LUẬT! Tôi không muốn nhìn thấy ông." Nói xong bà liền xoay người bước đi để lại một già một trẻ đầu khẩu với nhau.

"Hàn Thiên Vũ! Xem ra con rất thích làm mẹ giận ba thì phải?" Hàn Luật đen mặt nhìn Hàn Thiên Vũ. Ông càng nghĩ càng thấy ám ức từ lúc bà xã ông sinh đứa con này ra liền cưng chiều nó đến mức ông có "chút" ghen tỵ. Chỉ cần thẳng con này của ông dám chọt ông vài câu là không cần lời giải thích bà xã cũng sẽ phát hỏa với ông.

Hàn Thiên Vũ cười gian nhìn ông:" Sợ mẹ lo lắng nên phạt làm con sao có thể cho mẹ biết."

Hàn Luật hừ một tiếng không thèm liếc mắt nhìn Hàn Thiên Vũ, sai chân đi ra ngoài đóng rầm cửa lại.

Hàn Thiên Vũ quá quen với hành động này của ba mình. Chỉ cần cãi không lại anh là liền giận cá chém thớt. Lúc trước cửa phòng ở Hàn gia của anh không biết phải thay bao nhiêu cái cửa vì ông nữa.

Việc quan trọng bây giờ là phải gọi hỏi thăm bà xã yêu dấu của anh mới được.

Việt Nam

Trên xe Trần Đường Đường đang định nhắm mắt nghỉ ngơi thì tiếng điện thoại reo lên, cô lười biếng lấy điện thoại ra xem ai gọi thì thấy số điện thoại của tên lưu manh kia, không cần nghĩ ngợi gì cô liền cúp máy.

Bà Trần nhìn qua kính chiếu hậu thấy hành động này của Trần Đường Đường liền nghi vấn hỏi:" Sao con không nghe máy?"

Trần Đường Đường cười cười." Chỉ là bạn con thôi."

Thấy cô trả lời vậy bà Trần có chút nghi ngờ nhưng nhìn thấy con mình đang mệt nên mình cũng không hỏi nhiều.

Về đến nhà, Trần Đình Đình đứng ngoài cửa thấy chị gái mình về liền chạy đến ôm cô:" Chị gái yêu dấu, quà em đâu?"

Trần Đường Đường lườm cô lấy từ trong túi một hộp giấy ra đưa Trần Đình Đình rồi định bước đi thì bị em mình giữ lại.

Trần Đình Đình nói nhỏ vào tai cô:" Chị à...Bị anh nào găm đến đồ cổ vậy?"

Nghe thế Trần Đường Đường liền đỏ mặt đứng hình.

Thấy vậy Trần Đình Đình cười gian:" Em không nói với ba mẹ đâu nên chị đừng lo. Được rồi chị lên phòng đi."

Trần Đường Đường làm hành động như muốn đánh người nghiêng răng nói:" Con em trời đánh này!"

Nói xong liền chạy một mạch lên lầu để lại Trần Đình Đình cười tít mắt ở dưới nhà.

Ông Trần thấy con gái út lại chọc chị nó liền gõ nhẹ vào đầu Trần Đình Đình:" Có chuyện gì vui sao? Kể cha ba nghe được không?"

Trần Đình Đình ôm tay ba mình nói:" Ba sắp có con rồi." Nói xong cô liền đi lên lầu để lại ông Trần sững sờ tại chỗ.

Vừa lên lầu chuông điện thoại đúng lúc reo lên, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc kia Trần Đường Đường liền bắt máy chưa kịp nói tiếng nào thì đầu dây bên kia đã giành lời trước.

" Bà xã ~ Anh rất nhớ em." Hàn Thiên Vũ.

"Em cũng vậy." Trần Đường Đường.

"Bà xã trong thời gian này em phải chú ý sức khỏe biết chưa?"

"Trong thời gian này?"

"Ý anh là trong thời gian không có người chồng thượng đẳng như anh bên cạnh em phải biết chăm sóc mình biết chưa?"

"Ừm. Em biết."

Hai tháng sau.

"Đường Đường mày có bầu hay sao mà cứ hay ói thế?" Lan Vy vỗ vỗ lưng cho Trần Đường Đường nói.

"Không có chắc là do tao mệt trong người nên mới vậy thôi không sao đâu vài ngày sẽ khỏe lại thôi." Trần Đường Đường ngồi dựa vào ghế sofa trong nhà Lan Vy nói.

"Thật không?"

"Thật. Thôi về đây. Bye."

Trên đường về nhà cô tính đi tính lại đúng là đi cả không ghé thăm cô hai tháng rồi. Nghĩ vậy cô có chút nửa tin nửa ngờ. Dù sao từ trước giờ ngày an toàn chỉ có Hàn Thiên Vũ biết chứ cô không để ý tới nên không chắc hôm đó cô và anh làm có phải ngày an toàn hay không. Dựa vào biểu hiện gần đây cô có cảm giác như bị tên nào đó cho trúng vé số rồi thì phải.

Muốn biết chính xác cô đành phải mua que về thử thôi. Nửa tiếng sau cô cầm que thử thai mà tay run rẩy:" Thảo nào anh lại nói hai tháng sau gặp lại. Thì ra anh đã có kế hoạch hết rồi. Cái tên lưu manh lừa đảo!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kinh Hỉ

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 39: Kinh Hi.

Lan Vy nhìn Trần Đường Đường đang ngồi đờ ra đó không nói chuyện, ánh mắt vô hồn còn bàn tay thì cứ sờ vào bụng, cô có chút không kiên nhẫn. Từ sáng sớm Trần Đường Đường đã tới nhà cô rồi lời đầu cô dậy nói có việc quan trọng muốn nói vậy mà từ này tới giờ đã hai tiếng qua đi con nhỏ bạn cô vẫn không nói lời nào cứ hành động như thế mãi.

Lan Vy ngập ngừng ngập dãi, giọng lười biếng nói: "Cậu bị thánh nào nhập à? Hay có thai rồi?"

"Ừa, mình có thai rồi..." Trần Đường Đường mở miệng đáp trong vô thức.

"À thì ra là có thai..." Lan Vy gật gật đầu ra vẻ như đã hiểu rõ.

Năm phút sau....

"CÁI GÌ???? CẬU CÓ THAI?!!" Lan Vy lúc này mới tiêu hoá được hai từ này cô giật mình hoảng hốt nói.

Trần Đường Đường bật hai tai lại giọng bình tĩnh nói: "Cậu làm gì mà lớn tiếng như vậy? Bộ lạ lắm sao?"

"Lạ sao không? Cậu nhìn lại mình đi, ngoài cái mặt là con gái ra thì cậu chẳng khác gì đàn ông hết." Lan Vy giọng khinh thường nói.

"...Bộ...giống lắm sao?" Trần Đường Đường nhìn mình từ trên xuống dưới, làm gì giống đàn ông chứ. Hôm nay cô mặc áo thun rộng với quần jean dài nhìn đơn giản nhưng cũng ra phần nữ tính mà.

Dường như hiểu được suy nghĩ của cô, Lan Vy ngồi khoanh tay liếc mắt khinh bỉ Trần Đường Đường lần nữa: "Ý mình nói là vòng một của cậu như bức tường thành đập mãi vẫn không nát."

Nghe vậy Trần Đường Đường liền đứng dậy ưỡn ngực ra nói với giọng tự hào: "Bây giờ là to hơn lúc trước rồi nha."

Lan Vy lắc đầu cảm thán: "Chắc chắc, anh nào xui xẻo dính thính của cậu vậy không biết."

Trần Đường Đường định bước tới "xử" cô bạn thân này một trận thì chuông điện thoại reo lên. Thấy tên người gọi là ai Trần Đường Đường liền đen mặt ném điện thoại ra chỗ khác.

"À ha, ai gọi mà khiến bạn Đường Đường của mình mặt có biểu hiện như đang dỗi vậy ta?" Lan Vy cười giỡn nói.

Trần Đường Đường lườm Lan Vy một cái rồi ngồi kể lại tất cả mọi chuyện cho Lan Vy nghe.

Lan Vy lắc đầu cảm thán lần nữa: "Chắc, quả là cao thủ nha ~"

"Ồ đó mà cảm thán đi. Cậu không giữ Chí Kiệt cho tốt đi nếu không có ngày mất rồi la làng nha." Trần Đường Đường có chút lo lắng nói.

"Yêu nhau thì phải tôn trọng và cho đối phương một chút không gian riêng chứ. Đúng là mấy bà bầu đa nghi thật."

"Đúng là yêu thì phải tôn trọng và cho đối phương một chút không gian riêng nhưng nên nhớ kĩ đa số đàn ông thường lấy chút không gian riêng đó để kiểm con mỗi dịp phòng." Trần Đường Đường về mặt nghiêm túc nói.

Lan Vy nhìn Trần Đường Đường giọng kiên định nói: "Nhưng Chí Kiệt sẽ không như vậy."

"Cậu chắc?"

"Anh ấy rất hiểu mình còn tốt với mình nữa nên nhất định sẽ không như mày nói đâu."

"Anh ta hiểu rõ còn người cậu chắc gì cậu đã hiểu rõ anh ta?"

"Mình..." Lan Vy ngập ngừng cứ muốn nói nhưng cổ họng nghẹn lại không nói nên lời. Cô và Chí Kiệt quen nhau gần hai năm nhưng cô vẫn chưa hiểu hết con người anh ấy.

Thấy Lan Vy không nói nên lên Trần Đường Đường vỗ vai cô khẽ nói: "Anh ta hiểu rõ và đối tốt với cậu nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Người đàn ông yêu thật lòng thì họ sẽ biết người mình yêu muốn thứ gì và anh ta sẽ phải làm điều đó vì mình. Chứ không phải nở miệng ra là nói "Anh Yêu Em" nhưng lại không một lòng một dạ yêu."

Lan Vy về mặt buồn rầu nhìn cô: "Đường Đường à...mình rất yêu anh ấy."

"Con gái là vậy chỉ cần người con trai đối tốt với họ thì họ sẽ nghĩ người con trai đó sẽ yêu thực lòng mình nhưng họ đã sai một nghiêm trọng về vấn đề này."

Trần Đường Đường nói không nhanh không chậm cho Lan Vy hiểu.

"Chứ sao mới là đúng?" Lan Vy tò mò nhìn cô.

"Muốn biết người đàn ông yêu mình thật hay không thì phải xem hành động và thái độ của họ chứ không phải qua lời nói." Trần Đường Đường sợ nói nhiều sẽ làm Lan Vy đã rồi càng thêm rồi nên đành phải nói ngắn gọn cho cô dễ hiểu.

"Đường Đường sao cậu nói giống như người từng trải quá vậy?" Lan Vy chống cằm nhìn Trần Đường Đường nói.

"Minh coi trên tivi thấy vậy nên rút ra kết luận."

"..." Cạn ngôn.

Sáng ngày hôm sau, bước xuống lầu nhìn người ngồi ngay bàn ăn sáng với nụ cười mê người mà đầy sự lưu manh Trần Đường Đường xém tí té ngựa.

Cô kinh hỉ nói: "Sao anh lại ở đây?"

"Tại sao anh lại ở đây? Anh tưởng em biết rồi chứ?" Hàn Thiên Vũ nhếch môi cười đi đến đầu Trần Đường Đường ngồi xuống bàn ăn.

Ông Trần nghi ngờ nhìn cô con gái lớn hỏi: "Đường Đường đây là bạn con?"

"Không phải." Hàn Thiên Vũ.

"Phải." Trần Đường Đường.

Cả hai đồng thanh với hai câu trả lời khác nhau khiến ông Trần không nghe rõ câu trả lời: "Rốt cuộc là phải hay không?"

Trần Đường Đường chưa kịp lên tiếng thì Hàn Thiên Vũ đã mở miệng nói: "Con là chồng cô ấy. Là ba của đứa nhỏ trong bụng Đường Đường."

"CÁI GÌ???" Cả ba người, ba Trần, mẹ Trần và Trần Đình Đình sau khi nghe câu trả lời của Hàn Thiên Vũ liền giật mình.

Ba người với ba suy nghĩ khác nhau.

Ba Trần đau lòng nhìn con gái. Chưa gì đã bị thằng nhóc này ăn sạch sẽ rồi con gái của ba thật tội nghiệp.

Mẹ Trần khôi phục lại trạng thái, vẻ mặt bình tĩnh xong sau đó nhìn Hàn Thiên Vũ từ trên xuống. Ừm không tệ sau này cháu ngoại mình sẽ hưởng được gen của thằng nhóc này thì quá tốt. Bà nhìn qua Trần Đường Đường gật đầu xem như là đồng ý.

Trần Đình Đình nhìn Hàn Thiên Vũ đánh giá. Cô giờ ngón cái về phía chị mình. Cực phẩm.

"..." Trần Đường Đường im lặng nhìn ba người không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40: Tuyên Chiến.

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 40: Tuyên Chiến.

Hàn Thiên Vũ nhìn biểu hiện của ba người ngoại trừ ba của cô mặt có chút không nở ra thì hai người còn lại xem như đã qua cửa.

Ông Trần quan sát anh từ trên xuống dưới thăm hừ lạnh trong lòng. Nhìn tiểu tử này vẻ ngoài xuất chúng cũng rất có khí chất uy nghiêm thực sự là phù hợp với tiêu chí chọn con rể của ông.

Có điều Đường Đường vẫn còn nhỏ mà sắp làm mẹ, những tháng ngày sau sẽ phải chăm sóc con vất vả không thể vui chơi như những bạn đồng trang lứa. Càng nghĩ ông càng không cam lòng. Làm sao có thể để cho tên tiểu tử này lấy con gái bảo bối của ông dễ dàng như vậy được.

Ông Trần ra vẻ uy nghiêm nhìn Hàn Thiên Vũ, trầm giọng nghiêm túc nói: "Cậu muốn lấy con gái tôi?"

Hàn Thiên Vũ vẻ mặt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ông: "Đúng."

Thấy anh trả lời không do dự và không hề tránh ánh mắt của ông mà trả lời liền thì ông càng muốn tạo áp lực cho anh để xem giữa ông và anh ai sẽ thắng.

Mặc dù trong lòng ông rất kích động rất muốn nắm cổ áo Hàn Thiên Vũ ra đánh một trận vì dám đề con gái bảo bối của ông làm mẹ sớm nhưng ông phải cố bình tĩnh ra oai với Hàn Thiên Vũ bởi vì bà xã ông không cho phép điều đó xảy ra.

Nhìn bàn tay thon dài của ai kia như đang muốn nhéo nát đuôi mình ra thì ông chỉ biết ngậm ngùi chịu đựng. Cũng may ông mập nên dù bà Trần có nhéo như thế nào thì cũng lắm là ngứa ngứa một tí thôi.

Ông Trần làm bộ ho khan vài tiếng nói: "Cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Có sự nghiệp ổn định không? Dựa vào đâu cậu lấy con gái tôi?"

Dù sao Hàn Thiên Vũ cũng là một nhà tâm lý làm sao có thể không nhìn ra sự kích động mà ông đang che giấu chứ nhưng anh cũng hiểu dù sao nếu sau này con gái bảo bối của anh mà gả đi anh thật sự sẽ không kiềm lòng mà khóc mất. Cho nên tâm trạng của ông Trần anh có thể hiểu.

Hàn Thiên Vũ không nhanh không chậm nói: "Cháu 26 tuổi. Hiện đang là giáo sư tâm lý học. Ngoài ra cháu đang tổng giám đốc của công ty W.T."

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng chùi mép miệng bị dính thức ăn của Trần Đường Đường rồi nhìn ông Trần thông thả nói: "Dựa vào cháu có thực lực bảo vệ Đường Đường, lại là cha của đứa bé trong bụng cô ấy. Không những thế cháu còn là một người hoàn mỹ là một con người tài giỏi nên sau này con nhất định sẽ được thừa hưởng những gen này của cháu."

Trần Đường Đường đang uống nước nghe Hàn Thiên Vũ nói như vậy là ho sặc sụa, khoe miệng cô run rẩy. Tên này có phải là tự tin quá hay không vậy. Cô thầm nói trong lòng bảo bối đừng thừa hưởng gen tự tin kiểu này giống ba con nhà.

Nghe đến "cha của đứa bé" ông Trần liền đen mặt hừ lạnh: "Cậu đang khoe với tôi là cậu rất giỏi khi làm con gái tôi mang thai à?"

Hàn Thiên Vũ nở nụ cười nhìn ông: "Cảm ơn bác quá khen."

"Cậu...hừ...chờ đó. Như vậy chưa xong đâu. Tôi vẫn chưa yên tâm gả con gái cho cậu nên đừng nghĩ tới chuyện cưới con gái tôi." Ông Trần then quá hoá giận nói xong liền đi ra ngoài.

Bà Trần nhìn biểu hiện của ông Trần chỉ biết lắc đầu.

Trần Đình Đình dường như nghĩ ra chuyện gì đó xấu xa nhìn Trần Đường Đường cười gian: "Đường Đường à, chị mang thai có cần phải nói cho anh Gia Tuấn biết không?"

Trần Đường Đường liếc mắt lờm Trần Đình Đình cảnh cáo. Để cho Gia Tuấn biết cô đang mang thai thì hậu quả nhất định cô không dám nghĩ tới đâu.

"Gia Tuấn là người nào?" Hàn Thiên Vũ trầm giọng lạnh lùng nhìn Trần Đình Đình nói.

Nhìn Hàn Thiên Vũ toà đầy sát khí Trần Đình Đình làm con rùa rút cổ để lại câu: "Anh hỏi chị đi." Rồi co chân chạy mất.

Bà Trần cũng lặng lẽ rời đi. Bà thầm cầu nguyện trong lòng cho con gái mình. Đường Đường à, con lấy phải một bình dấm chua thượng hạng rồi. Tự cầu phúc cho mình đi.

Trần Đường Đường khóc không ra nước mắt. Tại sao mọi người có thể để một bà bầu như cô ở lại để chống chọi với người đang toả ra sát khí không hề nhẹ ở đây chứ?!

"Đường Đường?" Hàn Thiên Vũ nhìn cô cười nguy hiểm nói.

Trần Đường Đường cười trừ nhìn Hàn Thiên Vũ: "Ha ha...Gia Tuấn là bạn của em thôi ha ha. Bạn lúc nhỏ ấy mà."

Hàn Thiên Vũ nheo mắt lại ôm Trần Đường Đường vào lòng để cô ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên khẽ nói: "Vậy là thanh mai trúc mã?"

"Ah? Ha ha có thể nói là vậy." Trần Đường Đường gượng cười sờ mũi không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Thiên Vũ. Cô cảm giác như sát khí đang dần tăng lên khiến đôi chân rất muốn bỏ chạy nhưng lại chẳng có sức.

Trần Đường Đường thầm rửa cái người đầu sỏ gây ra chuyện này. Đáng ghét Trần Đình Đình. Em coi chừng sau này sẽ gặp một bình dấm chua như Hàn Thiên Vũ đây.

"À ~ Vậy đúng là thanh mai trúc mã rồi. Hừm?" Hàn Thiên Vũ cắn nhẹ vào vành tai mẫn cảm của Trần Đường Đường khiến cả người cô run lên.

Trần Đường Đường chưa kịp mở miệng thì cơ thể đã bị nhấc bổng lên, cô theo phản xạ vòng tay qua cổ anh, giọng yếu ớt nói: "Hàn Thiên Vũ anh anh tính làm gì?"

"Lâu rồi anh không gặp em anh rất nhớ." Hàn Thiên Vũ dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ nói.

Nghe vậy Trần Đường Đường cảm giác hốc mắt cay cay nhưng nước mắt chưa được tuôn ra thì lại nghe anh nói:" Tiểu đệ đệ của anh cũng rất nhớ em."

Trần Đường Đường nghiêng răng nhìn Hàn Thiên Vũ:" Thả em xuống!"

Hàn Thiên Vũ cười nói:" Không thả. Phòng em ở chỗ nào? "

"Thả em xuống!" Trần Đường Đường kiên nhẫn nhìn anh lặp lại lời nói lần nữa.

"Vậy anh bế em đi xem từng phòng đây nha. Nếu ba mẹ em nhìn thấy thì anh không biết chuyện gì đâu." Hàn Thiên Vũ khẽ nói vào bên tai cô.

Trần Đường Đường tưởng tượng bị ba mẹ bắt gặp trong tư thế này nhất định cô có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi. Trần Đường Đường nhìn Hàn Thiên Vũ xấu hổ mắng anh:"HÀN THIÊN VŨ! ANH LÀ CÁI TÊN LƯU MANH!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tình địch xuất hiện.

Tác giả: Trạch Nữ Hilry

Wattpad: trachnuhilry

Chương 41 : Tình địch xuất hiện.

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng đặt Trần Đường Đường xuống giường xong liền lập tức cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô mà ngấu nghiến thể hiện biết bao nhiêu sự nhớ nhung yêu thương không sao tả được.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh thuần thục tấn công quán lấy lưỡi của cô. Trần Đường Đường cố chống cự nhưng vô ích nên đành để Hàn Thiên Vũ hôn cho thỏa mãn.

Nhưng cô đã lầm, anh hết hôn môi rồi tiếp đến chậm rãi trượt xuống cổ. Hàn Thiên Vũ gặm nhấm chiếc cổ trắng xinh đẹp của cô như món ăn yêu thích tạo ra những dấu hôn khắp cổ Trần Đường Đường.

Tâm trạng của Trần Đường Đường bây giờ vừa vui vừa lo sợ. Vui vì bây giờ có thể gặp Hàn Thiên Vũ nhưng cũng lo sợ anh không kiềm chế bản thân thì sẽ ảnh hưởng báo bối trong bụng không những vậy ba mẹ cô mà thấy dấu hôn khắp người của mình thì Trần Đường Đường có trăm cái miệng cũng không ngụy biện được.

"Ah!!! Đau. Hàn Thiên Vũ sao anh...Á...anh anh coi đồ em ra từ khi nào?" Đang suy nghĩ cô cảm giác ngực mình hơi đau nhìn xuống thì thấy Hàn Thiên Vũ đã coi sạch đồ mình ra.

"Đường Đường tâm trung vào. Em đang suy nghĩ đến tên trúc mã kia sao? Đáng phạt." Hàn Thiên Vũ không vui khi thấy cô không chú ý đến mình nên cắn nhẹ lên ngực cô.

"Hàn Thiên Vũ em đang mang thai đó!" Trần Đường Đường xấu hổ hai tay vô lực để lên vai Hàn Thiên Vũ nói.

Câu nói của cô khiến cho Hàn Thiên Vũ sực chút nữa thì quên cô đang mang thai. Anh cố gắng kiềm chế cơn dục vọng đang dâng trào trong người đứng dậy đắp mền lên người Trần Đường Đường rồi bước vào phòng tắm.

Thấy anh không tiếp tục làm nữa Trần Đường Đường thở phào. Cũng may anh biết dừng. Bình thường cô bị anh làm một lần là tay chân đã muốn rụng rời huống chi bây giờ cô đang mang thai mới hai tháng làm sao có thể để anh làm được cơ chứ.

Cửa phòng tắm mở ra Trần Đường Đường thiếu chút nữa muốn lọt trông mắt ra ngoài.

Cô đỏ mặt che hai mắt không dám nhìn người đàn ông đang không có một mảnh vải che thân đang đứng trước mặt mình." Hàn Thiên Vũ sao anh lại không mặc đồ? Mau mặc vào."

Hàn Thiên Vũ không trả lời, anh đi tới nắm lấy bàn tay của Trần Đường Đường xuống rồi nói:"Bảo bối anh rất khổ sở. Tiểu đệ của anh cũng rất khổ sở."

Trần Đường Đường không dám nhìn vào cơ thể hoàn mỹ không mặc đồ kia nên nhắm mắt lại. Nghe anh nói câu đầu cô có chút khó hiểu nhưng nghe câu sau rồi cô thật muốn nằm ra ngất đi cho xong.

Đột nhiên cô cảm thấy tay mình chạm vào thứ gì đó rất nóng lại to nữa khiến cho Trần Đường Đường có cảm giác không ổn.

Cô không dám nhìn tay mình chạm vào thứ gì nên Trần Đường Đường khóc không ra nước mắt nhìn Hàn Thiên Vũ." Anh muốn làm gì?"

Hàn Thiên Vũ nhếch môi cười đưa mặt sát gần tai cô khẽ nói:"Tắm nước lạnh để giải nhiệt xem ra không hiệu quả bằng em rồi."

"Em?" Cô khó hiểu nhìn anh một rồi làm ra tư thế hai tay chéo nhau ôm vai. Trần Đường Đường đỏ mặt lắp bắp nói:" Anh anh... Không được nha. Em đang mang thai đó. Anh anh tự giải quyết đi."

Hàn Thiên Vũ cười nhìn cô, anh chưa kịp nói thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trần Đình Đình đứng bên ngoài cửa, mặt như sắp đi xem kịch vui nói:" Đường Đường, anh Gia Tuấn tìm chị đó."

Trần Đường Đường đen mặt nhìn ra cửa, nhất định là Đình Đình cố ý nói vậy cho Hàn Thiên Vũ hành cô đây mà. Cô nghiêng răng nói:" Biết rồi!"

"Đột nhiên anh có hứng thú muốn gặp tên trúc mã của em, hay là anh đi xuống xem thử?" Hàn Thiên Vũ nhếch môi cười, làm bộ như muốn đứng lên đi thì bị Trần Đường Đường ngăn lại.

"Anh tính khoá thân mà đi xuống à?" Trần Đường Đường lập tức kéo tay anh lại nói.

Hàn Thiên Vũ sờ cằm ra vẻ như chuyện này đáng suy nghĩ nói " "Em nói cũng đúng vậy anh sẽ ở đây chờ em."

"Hả?" Trần Đường Đường thấy anh thay đổi ý định nhất thời cô phản ứng không kịp.

"Em không muốn? Vậy thì anh..." Hàn Thiên Vũ chưa kịp nói hết câu thì Trần Đường Đường đã chặn lại.

"Không không anh ở đây đi. Em sẽ lên ngay." Nói xong cô liền bước ra ngoài.

"Gia...á!" Trần Đường Đường vừa mới xuống lầu thì bị một cái bóng lao đến khiến cô không kịp tránh, cả người liền rơi vào vòng tay rắn chắc.

"Bảo bối lâu quá không gặp có anh không?" Một giọng nói khá trầm pha lẫn sự cung chiêu bên tai Trần Đường Đường khiến cô có chút không thoải mái.

Trần Đường Đường cố gắng đẩy người đang ôm mình ra rồi nhả mày nói:" Đường Gia Tuấn! Mau buông mình ra. "

Đường Gia Tuấn xem như không thấy sự khó chịu của cô, vòng tay còn ôm chặt hơn trước. Anh vùi đầu vào vai Trần Đường Đường lười biếng nói:" Không buông."

Trần Đường Đường thờ dãi vỗ vỗ lưng Đường Gia Tuấn:"Một năm đâu phải quá dài."

Đường Gia Tuấn nâng cằm cô lên, ánh mắt ôn nhu chứa đầy sự nhớ nhung yêu thương khiến Trần Đường Đường không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Nhìn thẳng vào mắt mình." Thấy sự tránh né của cô, Đường Gia Tuấn không vui nói.

"Cậu buông mình ra trước được không?" Trần Đường Đường sợ Đường Gia Tuấn ôm chặt quá sẽ ảnh hưởng đứa bé nên đành đầu hàng nhìn thẳng vào mắt cậu nói.

"Mau lấy hai cái tay thú vị của cậu đang ôm vợ con tôi ra."Giọng nói lạnh lùng đầy sự tức giận vang lên khiến cho nhiệt độ xung quanh liền giảm đi.

Trần Đường Đường không cần nhìn cũng biết giọng nói này của ai. Xem ra bình dấm chua bắt đầu toả nhiệt rồi.

Đang suy nghĩ miên man làm sao để Hàn Thiên Vũ bớt toả sát khí giết người thì cả người cô đã rơi vào vòng tay quen thuộc của người nào đó, bên tai còn loáng thoáng nghe được câu nói ghen tuông của anh." Chuẩn bị tinh thần đi bảo bối."

Trần Đường Đường khóc trong lòng T_T huhu.

Đường Gia Tuấn nhìn người đàn ông cao to hơn mình, trên người tuy mặc chiếc áo sơ mi đen cùng với chiếc quần tây hết sức đơn giản nhưng nhìn một cái cậu đã biết giá trị của những thứ anh ta mặc không hề nhỏ.

Anh ta nhất định không phải nhân vật tầm thường. Đường Gia Tuấn thầm nghĩ xem ra người này là tình địch khá đối phó đây. Nhưng tuyệt đối sẽ không buông tay Trần Đường Đường ra.

Hàn Thiên Vũ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát Đường Gia Tuấn. Hừ, nhìn tên nhóc này ngũ quan cũng khá tuấn tú có điều vẫn còn thua xa anh. Xét về

ngoại hình, năng lực anh đều hơn cậu ta nên mặt này anh không quá bận tâm

Điều mà anh bận tâm nhất là tên này lại là trúc mã ở bên Đường Đường nhà anh từ nhỏ cho tới lớn khiến anh có chút ghen tỵ. Nhưng không sao cả bởi vì, anh không thể ở bên cô lúc nhỏ để trở thành trúc mã thì sẽ bên cô từ giờ cho đến lúc anh không còn hơi thở, trở thành người chồng duy nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trùng phạt (17+)

Hàn Thiên Vũ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Tôi là chồng kiêm luôn người ba của đứa bé trong bụng Đường Đường."

Nghe câu nói này Đường Gia Tuấn cũng không biểu hiện gì như đau thương khổ sở nhưng chỉ có anh mới hiểu rõ trái tim như có hàng trăm mũi tên đâm xuyên qua tim mình vậy.

Không thể để đối phương nhìn thấu cảm xúc của mình, Đường Gia Tuấn lạnh lùng nhìn Hàn Thiên Vũ: "Thì đã sao?"

"Cậu không hiểu sao?" Hàn Thiên Vũ nhướn mày, nhếch môi cười.

"Hiểu chuyện gì?"

"Cậu từ bỏ ý định đi."

Đường Gia Tuấn cười nhưng không cười nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Hàn Thiên Vũ: "Tôi tuyệt đối không buông tay đâu."

Nói xong cậu lưu luyến nhìn Trần Đường Đường rồi mới xoay người bước đi.

Trần Đường Đường nhìn Đường Gia Tuấn đi rồi, tâm trạng có chút phức tạp. Không phải cô không biết tình cảm Gia Tuấn dành cho mình nhưng có một số quan hệ một khi tiến thêm một bước nó sẽ rạn nứt. Cậu ấy là người bạn cô không muốn mất nhất nên cô đành ích kỷ mà im lặng.

"Bảo bối cậu ta đi rồi em còn muốn nhìn bao lâu?" Giọng nói đầy tức giận của Hàn Thiên Vũ vang lên bên tai cô.

Trần Đường Đường hít một hơi rồi thở sau đó xoay qua nhìn Hàn Thiên Vũ: "Ông xã, hình như bộ đồ này đâu phải bộ vừa rồi anh mặc đâu?"

Hàn Thiên Vũ làm sao không biết cô đang tránh sang chuyện khác nhưng vẫn phối hợp trả lời: "Khi này em gái của em mang vali anh đặt trước cửa phòng em. Được rồi lên lầu thôi. Hôm nay anh sẽ phải trừng phạt em mới được."

"..." Trần Đường Đường T_T

Hàn Thiên Vũ nhẹ nhàng đặt Trần Đường Đường xuống giường sau đó bắt đầu vuốt ve thân hình nhỏ bé của cô.

"Ừm...anh...đừng không phải chỗ đó..." Cơ thể khi mang thai rất nhạy cảm nên khi Hàn Thiên Vũ vừa chạm vào liền phản ứng.

Bàn tay nóng hập của anh chu du khắp người cô sau đó không nhanh không chậm cởi đồ cô ra. Hàn Thiên Vũ hôn từng tấc da thịt trên người Trần Đường Đường để lại những dấu hôn khắp cơ thể cô.

"Thiên Vũ...không được." Trần Đường Đường thở gấp cố gắng bình tĩnh ngăn Hàn Thiên Vũ lại.

Anh dịu dàng vuốt mặt cô, giọng khàn đặc nói: "Không sao, anh sẽ không làm gì hết."

Cô làm sao biết được anh đã nhớ mong cô đến chừng nào, nhớ ánh mắt nụ cười, từng cử chỉ, mùi hương của cô, lo lắng khi cô mang thai có ổn không nhưng bây giờ thì tốt rồi, đã có anh ở đây nhất định cô sẽ được an toàn.

Hàn Thiên Vũ tách hai chân Trần ra rồi cúi người xuống hôn lên nơi tư mật của cô, anh đưa đầu lưỡi vào rồi nhẹ nhàng mút lấy rồi dần mãnh liệt hơn.

"Ừmmm...Anh nói sẽ không làm gì mà?!" Trần Đường Đường cảm nhận được cơ thể mình đang dần nóng lên cô xấu hổ đỏ mặt. Sao lần nào anh cũng đều hôn chỗ đó hết vậy?

Hàn Thiên Vũ không trả lời vẫn tập trung hút dịch mật ngay cửa huyệt.

"Ừmmm...Á!!!" Cơ thể cô bắt đầu co lại, đôi chân không tự chủ được mà kẹp chặt đầu Hàn Thiên Vũ. Cảm xúc mãnh liệt từ nơi đó bắt đầu lên cao

trào, Trần Đường Đường vô lực mặc Hàn Thiên Vũ vẫn tiếp tục hôn nơi đó của cô.

Sau một hồi thấy cửa huyết đã khô, Hàn Thiên Vũ mới ngồi dậy đặt tay Trần Đường Đường lên vật đã cương cứng lên. Anh thở gấp nhìn cô: "Đường Đường giúp anh. Cầm nó vuốt đi."

Biết mình không thể thoát cô đành theo hướng dẫn của anh vuốt lên vuốt xuống gây th*t.

"Uhhh..." Hàn Thiên Vũ hít thật sâu. Cảm giác bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô đang vuốt ve gây th*t khiến anh thiếu chút nữa là không nhận được mà muốn cùng cô triển miên.

Sự vuốt ve của cô như liều thuốc kích thích khiến gây th*t càng to và dài hơn.

Đã một lúc lâu tay cô đã mỏi nhừ ra nhưng vẫn chưa thấy Hàn Thiên Vũ thỏa mãn, Trần Đường Đường mặt đỏ như quả cà chua thắm nghĩ sinh lí của Thiên Vũ có phải mạnh quá hay không. Tay cô sắp chịu không nổi rồi.

"Thiên Vũ, tay em mỏi lắm rồi."

Hàn Thiên Vũ ánh mắt đầy dục vọng cười nhìn cô: "Vậy đến lúc trừng phạt rồi."

"?"

Anh nheo mắt đầy nguy hiểm nâng cằm cô khê nói: "Em dám để người đàn ông khác ôm mình. Em nghĩ xem em đáng bị phạt không?"

Trần Đường Đường khóc không ra nước mắt cô bị oan.

"Anh cho em hai lựa chọn. Một là em dùng tay. Hai là dùng miệng nhỏ phía dưới nhưng do em đang mang thai nên đổi thành miệng nhỏ phía trên. Em chọn đi." Hàn Thiên Vũ bá đạo nói.

Trần Đường Đường thật muốn gào thét, tay cô mỏi nhừ ra rồi nếu tiếp tục sẽ phé mất. Nhưng dùng miệng thì... T_T Nó to vậy cô sao ngậm hết.

Thấy cô im lặng Hàn Thiên Vũ cũng không hối thúc, anh kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô.

Nghĩ một hồi Trần Đường Đường thờ dãi, mặt ửng đỏ nhìn anh miệng lắp bắp nói: "Dùng... Dùng miệng."

Nghe được câu trả lời, Hàn Thiên Vũ vừa lòng cười lưu manh: "Anh không hề ép em nha."

Cô thật muốn bóp cổ tên này. Như vậy không ép chứ gọi là gì?

Nhìn gây th*t trước mặt cô đành nhắm mắt hà miệng ngậm lấy.

"A..." Hàn Thiên Vũ thoải mái cảm nhận được nhiệt độ trong miệng cô. Anh nhắm mắt không dám nhìn vào hình ảnh đầy khiêu gợi khi cô ngậm gây th*t của mình. Nhưng đợi một lúc vẫn không thấy cô có động tĩnh gì, tò mò mở mắt thì thấy cô ngốc này chỉ ngồi yên mà ngậm.

Hàn Thiên Vũ bó tay đành nói: "Bảo bối, em phải trượt lên trượt xuống. Aiss... em dùng dùng răng... uhhmm... dùng ngậm chặt quá. Đúng rồi từ từ thôi."

gây th*t thô to nên miệng cô không thể chứa hết được đành ngậm một nửa mà thôi. Như vậy chưa đủ thỏa mãn nhưng anh cũng không muốn ép cô ngậm hết.

"Em chịu khó một chút." Hàn Thiên Vũ đứng xuống giường giữ chặt đầu cô rồi bắt đầu tăng tốc ra vào miệng cô.

"Ahhhh..." Anh kêu lên một tiếng gây th*t trượt sâu xuống cổ họng Trần Đường Đường rồi phun ra.

"Umm..." Trần Đường Đường cảm nhận được gây th*t đang co rút mãnh liệt phun ra chất lỏng nóng nóng xuống cổ họng mình.

Cô đẩy Hàn Thiên Vũ ra, ho sặc sụa đôi mắt đầy sương mù tự dặn lòng sẽ không bao giờ cho tên này có cơ hội trừng phạt mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tâm tư của người cha

Một tháng sau.

Ông Trần mặt hầm hực đập bàn nói:" Hàn Thiên Vũ, cậu chờ đó tôi sẽ không dễ dàng cho cậu lấy con gái tôi như vậy đâu." Rồi đi lên lầu.

Mẹ Trần nhàn nhã uống trà, lắc đầu cười:" Ba con thật là...đánh 10 lần thì thắng 10 lần rồi. Sao lại tức giận? Để mẹ xem ông ấy như thế nào."

Trần Đường Đường cũng khó hiểu xoay qua nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý cô liền biết ngay anh giờ trò. Cô lắc đầu:"Hàn Thiên Vũ, anh cũng thật là mưu mô."

Bà Hàn bước vào phòng nhìn người chồng mình đang nằm gác tay lên trán, hai mắt nhắm lại như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất nan giải.

Bà bước đến ngồi trên giường, nhẹ nhàng lấy bàn tay ông Hàn đang để trên trán xuống.

"Ông làm sao vậy?"

Ông Trần từ từ ngồi dậy, thờ dãi nói:"Tôi thua rồi."

"Thua? Không phải ông đã thắng mười ván cờ rồi sao?" Bà Trần không hiểu đã thắng nhiều lần như vậy nhưng mặt chồng bà vẫn không có gì là vui. Bình thường chỉ cần thắng là ông sẽ rất vui vẻ sao.

"Người ngoài nhìn vào sẽ thấy tôi là người thắng cuộc nhưng chỉ có người trong cuộc biết mỗi bước cờ của cậu ta đều là nhường tôi. Từ trước đến giờ người thắng tôi chỉ có lão già kia, không ngờ lại xuất hiện tiểu tử này. Tôi thua thật rồi." Ông Trần buồn rầu nhìn bà Trần nói.

"Thiên Vũ là một con người hoàn hảo lại rất thương con gái chúng ta nên sẽ không làm con bé tổn thương đâu." Bà Trần nắm tay ông Trần, giọng đầy sự tin tưởng.

Ông Trần thờ dãi:" Chính vì cậu ta quá hoàn hảo nên tôi mới lo lắng. Bà nghĩ xem một người hoàn hảo như cậu ta sẽ có rất nhiều bông hồng vây quanh. Tôi chỉ sợ nếu một ngày Hàn Thiên Vũ thay lòng đổi dạ, như vậy Đường Đường sẽ bị nhiều tổn thương. Dù sao con bé chỉ mới mười bảy kinh nghiệm trong cuộc sống quá ít ỏi. Còn Hàn Thiên Vũ thì có rất nhiều lựa chọn cho bản thân. Càng nghĩ tôi càng không nỡ gả con gái."

Bà Trần sao lại không biết sự lo lắng của ông chứ. Có điều nhìn vào ánh mắt của Hàn Thiên Vũ khi nhìn con mình bà lại cảm thấy có chút gì đó hơi quen thuộc. Ánh mắt của cậu ta hình như khá giống một người mà bà đã từng rất yêu.

Bây giờ cảm giác của bà khi nghĩ đến người đó không còn đau nữa. Chắc có lẽ là do người đàn ông trước mặt này đã chữa lành trái tim bà.

Bà Trần dịu dàng nhìn ông Trần:"Ông yên tâm. Tôi thấy Hàn Thiên Vũ sẽ không làm tổn thương con bé đâu. "

"Sao bà lại chắc chắn như thế?"

"Trực giác của phụ nữ. "

"...Được rồi được rồi. Bà đã lấy trực giác của phụ nữ ra rồi thì tôi biết nói gì bây giờ. Bà đã đồng ý rồi thì tôi cũng không còn ý kiến gì nữa. " Ông Trần gạt đầu, đầu hàng nhìn vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lửa Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lấy trứng chọi đá.

Từ khi mang thai đến nay, Trần Đường Đường chỉ bước ra ngoài khi đi bệnh viện khám thai còn không thì hầu hết tất cả thời gian cô đều ở nhà dưỡng thai. Bởi thế cô hết sức là buồn phiền, cũng tại tên lửa mạnh kia mà cô cứ ở trong nhà miết.

Mỗi lần cô muốn ra ngoài chơi để thoải mái tinh thần thì anh lại bắt đầu giảng đạo lý cho cô nghe, nào là ra ngoài đường sẽ không an toàn, người ta chạy xe không cẩn thận sẽ đụng trúng cô,v...v....

Trần Đường Đường dùng hết mọi cách để xin anh, cuối cùng cô phải dùng nước mắt để xin anh đi ra ngoài chơi Hàn Thiên Vũ mới đồng ý. Nhưng mà...

"Hàn Thiên Vũ, em đi với Lan Vy an toàn lắm anh đừng lo mà. Anh đi chung như vậy sẽ khiến Lan Vy không thoải mái." Trần Đường Đường đứng giữa Hàn Thiên Vũ và Lan Vy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút bất mãn nói.

Hàn Thiên Vũ lạnh nhạt nhìn Lan Vy:"Có sao?"

Lan Vy khoé miệng run rẩy liền nói:" Không phiền. Không phiền."

"Em thấy đó bạn em không hề thấy phiền nha." Hàn Thiên Vũ thu lại vẻ lạnh nhạt, anh xoay sang Trần Đường Đường vẻ mặt vô tội nói.

Trần Đường Đường lườm anh, nếu như anh không toả ra sát khí thì cô sẽ tin anh.

Lan Vy thầm nghĩ con người này có phải trở mặt nhanh quá không? Vừa nãy cô có cảm giác như anh ta đang nhìn cô như kiểu cô thấy phiền thì mau về để cho hai vợ chồng tôi ở cùng nhau vậy đó.

Trần Đường Đường nghe tin Lan Vy và Chí Kiệt chia tay cô cũng không bất ngờ, dù sao con người đó cô cũng không còn thiện cảm như trước.

Ba người đi đến công viên nhỏ khá yên tĩnh, Trần Đường Đường nháy mắt ý bảo Hàn Thiên Vũ tạm tránh mặt để cô và Lan Vy nói chuyện. Hàn Thiên Vũ không yên tâm để cô ở lại nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Trần Đường Đường anh đành miễn cưỡng tránh mặt rồi kiểm chỗ nào tiện quan sát cô.

Hàn Thiên Vũ vừa đi Lan Vy liền òa khóc như một đứa trẻ.

"Đường Đường à....tại sao...tại sao anh ấy lại làm thế với mình? Không lẽ suốt thời gian qua chỉ có mình là người cố gắng vun đắp tình cảm thôi sao??" Lan Vy ôm Trần Đường Đường khóc.

Trần Đường Đường im lặng vỗ vai cô để cho cô nói hết tâm tư của mình ra.

"Tại sao anh ấy lại quen người khác sau lưng mình chứ?" Lan Vy khóc thật lâu rồi mới nói.

Nhìn bạn mình đau khổ như vậy Trần Đường Đường cũng hề vui chút nào, cô rút khăn giấy trong túi đưa cho Lan Vy.

"Lan Vy à, mọi chuyện đã qua rồi nên đừng buồn về những thứ khiến ta đau lòng nữa. Như vậy không tốt sao? Xung quanh cậu có rất nhiều người tốt hơn Chí Kiệt hàng trăm lần nên đừng lo lắng. Rồi sẽ có người biết trân trọng yêu thương cậu thôi."

Lan Vy lau khô nước mắt nhìn Trần Đường Đường:"Cậu nói đúng lắm! Mình sẽ không khóc vì tên xấu xa đó nữa."

Trần Đường Đường định nói thì bỗng có ba người con gái đi đến đứng trước mặt.

"Thật trùng hợp nha. Hai cậu cũng đến đây sao?" Cô gái đứng giữa mặc đồ nhìn có vẻ sang hơn hai người còn lại ngoài cười nhưng trong không cười đi đến chào hỏi.

Lan Vy vừa mới ngưng khóc mắt còn hơi ửng đỏ liếc mắt không thèm nhìn ba người trước mặt.

Trần Đường Đường cũng chẳng có hứng thú nói chuyện với những người này liền định kéo Lan Vy đi thì bị chặn lại.

Châu Gia Bội làm như không quan tâm đến thái độ của hai cô rồi tỏ ra lo lắng nói:" Sao hai cậu lại vội đi như thế? Đường Đường không phải cậu đi du học sao? Tại sao lại ở nơi này? Mà sao bụng có vẻ như đang mang thai thế?"

Trần Đường Đường muốn nói lại thì tầm mắt cô lại nhìn về hướng người đang đi đến chỗ mình mỉm cười.

Châu Gia Bội cùng hai người cũng nhìn theo ánh mắt của cô, họ lập tức kinh ngạc đứng hình khi nhìn thấy người đang đi về phía mình.

"Bà xã có chuyện gì mà làm em không vui thế?" Hàn Thiên Vũ dịu dàng vuốt mái tóc của Trần Đường Đường, giọng cưng chiều nói.

Hai từ "Bà xã " này của anh khiến ba người kia chưa hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Trần Đường Đường không thèm để ý đến ba người bọn họ, cô nhìn Hàn Thiên Vũ từ trên xuống dưới. Thầm nghĩ, tên lưu manh này có phải đẹp quá mức cho phép không vậy.

Hàn Thiên Vũ sao mà không hiểu suy nghĩ của Trần Đường Đường. Anh cúi thấp người xuống khẽ nói vào tai cô:" Anh đẹp chỉ cho mình em ngắm thôi."

Trần Đường Đường lườm anh nhỏ giọng nói:"Ai khen anh đâu chứ?"

Thấy màn tình cảm này của hai người Lan Vy chỉ thấy da gà nổi lên. Hai người này thật là, mình còn đang thất tình đó.

Còn ba người kia đều là ánh mắt vô cùng ghen tỵ.

Châu Gia Bội từ trước đến giờ chưa bao giờ bị người ta ngó lơ như không hiện diện như thế. Cô là tiểu thư được nhiều người ngưỡng mộ cùng ghen tỵ, ai ai cũng phải nể cô hết.

Vậy mà chỉ có Trần Đường Đường và Lan Vy là không để ý đến cô. Đến hôm nay cũng vậy, kì này còn thêm một chàng cực phẩm đứng trước mặt cô mà chưa bao giờ nhìn mặt cô lần nào.

Điều này khiến Châu Gia Bội bị si nục. Cô nắm chặt tay, nghiến răng, ánh mắt căm ghét nhìn Trần Đường Đường sau đó liền khôi phục vẻ mặt bình

thường.

Châu Gia Bội đi đến trước mặt Trần Đường Đường giọng mỉa mai nói: "Thảo nào mình lại thấy bụng cậu có vẻ to hơn bình thường thì ra là mang thai."

Hàn Thiên Vũ bây giờ mới xoay qua nhìn Châu Gia Bội, anh lạnh lùng nói: "Nếu cô thấy ghen tỵ thì tôi có thể hiểu nhưng phiền cô đừng xuất hiện trước mặt Đường Đường nữa. Cô ấy đang mang thai không nên nhìn thấy những người mình ghét như vậy tâm trạng sẽ thoải mái hơn."

Nói xong anh nắm tay Trần Đường Đường xoay lưng bước đi. Lan Vy khinh thường nhìn Châu Gia Bội rồi đi theo hai người họ.

Châu Gia Bội tức không nói thành lời, giận giữ nhìn hai người đang đứng nãy giờ im lặng: "Hai chị em sinh đôi các người sao cứ cầm miệng thế? Thấy tôi như vậy các người vui lắm chứ gì?"

Người chị để tóc dài mặc chiếc áo sơ mi hồng và quần jean ngắn ngang đùi nhìn Châu Gia Bội sệt sệt lắc đầu nói: "Làm sao có thể thế được. Gia Bội cậu đừng vì bọn họ mà ảnh hưởng không tốt đến tâm trạng của mình."

Cô em để mái tóc ngắn cá tính mặc cũng giống chị mình nhưng khác màu áo cũng lên tiếng phụ họa theo nhưng trong lại hả hê. Lần nào Châu Gia Bội muốn đấu với Trần Đường Đường cũng như là trúng chọi đá vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lại thêm một tình địch?

~~~~~•~~~~~

Bụng Trần Đường Đường ngày càng lớn nên nhất cử nhất động của cô đều được Hàn Thiên Vũ để ý. Chỉ cần cô không thấy thoải mái thì anh sẽ nhíu mày lại rồi lập tức đi hỏi mẹ cô cách giúp cô dễ chịu hơn.

Mẹ Trần Đường Đường lúc đầu cảm thấy rất vui khi thấy con rể tương lai rất quan tâm con gái mình nhưng mà càng về sau thì bà càng không thể nào chịu nổi.

Bà Trần uống một ngụm trà nhìn chàng trai trẻ trước mặt đầy nghiêm túc.

"Thiên Vũ, bác rất vui khi thấy con luôn quan tâm chăm sóc Đường Đường, người làm mẹ như bác tất nhiên cũng cảm thấy an tâm nhưng mà con bé mang thai nên việc ốm nghén hay khó chịu trong người là bình thường, còn đừng lo lắng."

Hàn Thiên Vũ có chút xấu hổ khi nghe mẹ vợ tương lai nói như thế nhưng rất nhanh anh đã lấy lại trạng thái bình thường.

"Dạ thưa bác con hiểu rồi. Do lần đầu con sắp làm ba nên có chút không bình tĩnh. "

"Được rồi, không phải hôm nay con dẫn con bé đi khám thai mà không phải sao? Mau đi đi." Nói xong bà đứng dậy lên lầu.

- - - - -

Trên xe.

"Hàn Thiên Vũ, anh thích trai hay gái?" Trần Đường Đường ngồi ngay ghế lại phụ vuốt ve cái bụng đang ngày càng lớn của mình.

Hàn Thiên Vũ mỉm cười, một tay cầm vô lăng tay còn véo má cô: "Con gái."

"Tại sao?"

"Con gái giống em."

"Vậy con trai anh không thích sao?"

"Thích. Nhưng con trai thường bám mẹ."

"Cho nên?"

"Em là của anh."

"Con trai mình mà anh cũng ghen sao?"

"Chỉ cần là đàn ông anh đều không muốn ai gần em hết. Chỉ có anh mà thôi."

Trần Đường Đường phì cười: "Anh đúng là bình dấm chua."

Đến nơi Hàn Thiên Vũ ga lắng mở cửa rồi cẩn thận đỡ Trần Đường Đường xuống xe.

Hai người chưa đi được mấy bước thì lại có một người đàn ông cao to đi đến không nói một lời liền giơ tay định ôm Trần Đường Đường thì Hàn Thiên Vũ đã nhanh chóng chắn ngay trước mặt.

"Đường Đường à từ khi nào mà em có vệ sĩ theo cùng thế?"

Hàn Thiên Vũ lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt cảm thấy cực kì chướng mắt.

Trần Đường Đường nhìn rõ người trước mặt là ai liền vui mừng rời khỏi vòng tay của Hàn Thiên Vũ khiến anh cảm thấy bức bối trong người.

Đường Đường vui vẻ cười nói "Tứ sư huynh, lâu quá không gặp."

Ngô Phong cẩn thận đỡ cô "Sur muội em thật là đang mang thai, bụng đã to vậy rồi mà không chịu đi đứng cẩn thận vào."

Hai người nói chuyện vui vẻ mà quên mất người đàn ông mặt hầm hầm đang đứng phía sau.

Hàn Thiên Vũ ho khan một tiếng ý cho Trần Đường Đường nghe nào ngờ cô không để ý mà cứ nói chuyện với tên đàn ông trước mặt.

Ngô Phong tất nhiên biết người đi chung với Đường Đường là ai cho nên mới cố tình không để ý anh ta. Hừ, dám làm cô em gái bé bỏng của anh mang thai. Tên này cũng to gan lắm.

Thấy mặt Hàn Thiên Vũ biểu hiện tỏ ra không vui nhìn như đang ghen anh lại càng thấy vui.

Tiểu là hôm nay anh có chuyện quan trọng cần phải giải quyết nên không chọc tức Hàn Thiên Vũ thêm nữa. Anh nói vài câu với Trần Đường Đường rồi sai bước đi ra hướng cổng bệnh viện.

Lúc này Trần Đường Đường mới nhớ ra mình đang đi chung với bình dấm chua liền xoay qua nhìn Hàn Thiên Vũ.

Quả nhiên như cô dự đoán về mặt Hàn Thiên Vũ đang cực kì không vui.

Cô nhẹ nhàng nắm tay anh rồi nói hai từ: "Đi thôi" "Khiến Hàn Thiên Vũ tức mà không thể nói nên lời. Trong bụng liền có hành tá câu hỏi.

Tại sao cô lại không giải thích?

Rốt cuộc tên đó là ai?

Sao lại thân mật với hắn như vậy?

Không lẽ...

Lại thêm một tình địch xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Viên Mãn

Vào một buổi sáng đẹp trời...

"Á!!!!!! Hàn Thiên Vũ! Mau... mau... em... em đau bụng quá!"

Trần Đường Đường sắc mặt tái nhợt, tay ôm bụng kêu la.

Hàn Thiên Vũ đang làm điểm tâm cho cô đột nhiên nghe tiếng la thất thanh của cô lập tức chạy lên lầu liền thấy cảnh Trần Đường Đường đau bụng kêu đau anh liền lo lắng chạy đến ôm cô.

"Đừng sợ, anh đưa em đến bệnh viện ngay."

*****

Phòng sinh.

Cả gia đình nhà họ Trần và họ Hàn đều có mặt đầy đủ, ai nấy đều vẻ mặt lo lắng đứng ngồi không yên.

Hàn Thiên Vũ ánh mắt ửng đỏ nước mắt dường như muốn trào ra. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh thấy cảnh người mình yêu nhất máu chảy không ngừng, anh dù là người bình tĩnh cỡ nào cũng không thể nào bình tĩnh được.

Cửa phòng sinh vừa mở Hàn Thiên Vũ liền đứng dậy đã thấy hai cô y tá đang bế hai đứa bé bước ra miệng định chúc mừng thì đã bị Hàn Thiên Vũ cắt ngang.

"Vợ tôi thế nào rồi?" Anh lo lắng muốn vào trong thì đã thấy Ngô Phong bước ra.

Ngô Phong cúi bỏ khẩu trang thở phào nói: "Đường Đường không sao rồi mọi người đừng lo lắng."

Ai nấy nghe xong liền nhẹ nhõm cả người.

Hàn Thiên Vũ không thêm để ý y tá ngăn không cho vào liền xông thẳng vào nhìn Đường Đường lòng anh liền chua xót.

Anh liền đến nắm tay cô, hôn vào trán Trần Đường Đường khẽ nói: "Bảo bối, em vất vả rồi. "

Trần Đường Đường mặc dù kiệt sức nhưng vẫn nghe được câu nói của anh. Cô mỉm cười rất muốn trả lời anh nhưng thật sự là cô không còn sức nữa liền đi vào giấc ngủ.

*****

4 Năm sau...

"Nào mọi người cười lên nào!!!"

Tách!! Tách!!!

"Đường Đường à nhìn xem có chiếc xe hơi đằng trước kia! Woa nhìn thật sang nha!" Minh Minh - cô bạn cùng đại học với cô cảm thán.

Con gái xung quanh cũng đều cảm thán chẳng khác gì Minh Minh.

Trần Đường Đường sờ mũi không bình luận, trong lòng thầm nghĩ Hàn Thiên Vũ thật là...có cần phải đi xe này đến rước cô không? Làm cô ngại quá đi mất.

Cô định bước đến thì thấy bóng người xuống xe chân liền dừng lại.

Đường Gia Tuấn ôm bó hoa bước đến trước mặt Trần Đường Đường giọng ôn nhu nói: "Chúc mừng cậu."

Trần Đường Đường mỉm cười nhận bó hoa: "Cảm ơn."

"Chỉ vậy thôi sao?" Đường Gia Tuấn mỉm cười nheo má cô làm cho tất cả con gái trong trường la hét.

Minh Minh đứng đó không xa khẽ nói với Mỹ Mỹ - cũng là bạn chung nhóm với Trần Đường Đường: "Đường Đường khi nào có bạn trai vậy? Lại còn là một soái ca đào hoa!"

Mỹ Mỹ mặt ửng đỏ nhìn Đường Gia Tuấn không nói.

"Sao mặt cậu lại đỏ thế Mỹ Mỹ? Bệnh sao?" Minh Minh thấy mặt bạn mình đỏ liền muốn xem có bệnh không thì bị Mỹ Mỹ gạt tay.

"Là do trai đẹp không kiểm soát được mặt thôi." Mỹ Mỹ bất đắc dĩ nói.

Trần Đường Đường lờm lờm Đường Gia Tuấn nói: "Giờ đủ chưa?"

"Minh cực khổ làm hết công việc để về chúc mừng cậu vậy mà cậu lại chỉ cảm ơn rồi thôi?! Thật là khiến trái tim mình tổn thương." Đường Gia Tuấn làm ra vẻ tổn thương nói.

Lan Vy nãy giờ nhìn Đường Gia Tuấn diễn trò hề liền không chịu nổi nữa bước đến cầm bó hoa trên tay đến chúc mừng Trần Đường Đường.

"Đường Đường, à chúc mừng cậu nhé!" Lan Vy ôm Trần Đường Đường vỗ nhẹ lưng chúc mừng.

"Cảm ơn cậu. Nhưng cậu đến đây bằng cách nào?"

"Hừ, tất nhiên là đại thiếu gia đây cho đi kè rồi " Đường Gia Tuấn trả lời Trần Đường Đường nhưng mặt thì lại ngênh ngang nhìn Lan Vy.

Lan Vy hừ một tiếng:"Còn không phải cậu cầu xin nên tôi mới đi sao?"

Trần Đường Đường liền cười gian thâm nghĩ hai chữ GIAN TÌNH.

Tiểu Minh Khai đứng phía xa lưỡng lự không dám bước đến tặng hoa tốt nghiệp cho cô. Vì lần đó anh không kiểm soát được hành động của mình mà tổn thương cô nên anh không còn mặt mũi gặp cô đừng phải đứng từ xa nhìn ngắm người con gái anh yêu.

"Các con nghe những lời ba dặn khi này không?" Hàn Thiên Vũ ngồi lái xe nhìn hai tiểu quý đẳng sau nói.

Hai nhóc con ngoan ngoãn dạ một tiếng

Đến nói Hàn Thiên Vũ chưa kịp xuống xe thì đã nghe cái cụp. Nhìn lại đã thấy hai tiểu quý đẳng sau biến mất anh liền đen mặt thâm nghĩ không thể để tụi nó giành điểm được. Đã dặn trước rồi mà hai tiểu quý dám làm phản.

Trần Đường Đường phía xa thấy hai cái bóng nhỏ đang chạy về phía mình liền vui mừng đến mức hai mắt ửng đỏ.

"Áhhh Dễ thương quá!!! Hai đứa bé con ai vậy?" Mọi người xung quanh liền la hét nói.

Bé gái mặc một chiếc váy trắng với khuôn mặt trắng hồng xinh xắn đang chạy thì bất giác quay đầu về phía sau về mặt có chút không nở miệng nhỏ lẩm bẩm:"Làm vậy ba ba có giận không hả anh?"

Bé trai đứng kế bên nghe vậy liền cười:"Em yên tâm ba ba sẽ không." Cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng có thắt một chiếc nơ đỏ giữa cổ áo, quần tây dài ngang đầu gối. Miệng cười nhạt thâm nghĩ ba ba lúc nào cũng giành mami không để cậu ở chung với mẹ mình được hơn 1 tiếng nên hôm nay chính là cơ hội để mami không quan tâm đến ba ba nữa.

Trần Đường Đường nhìn cặp song sinh của mình đang chạy đến liền thấy hết bó hoa cho Đường Gia Tuấn và Lan Vy liền bước đến ôm hai đứa con của mình vào lòng.

"Mẫn Mẫn, Tiểu Tuấn à, các hôm nay đến làm mami rất vui. Các con đã hết bệnh chưa?" Trần Đường Đường nhe răng nói. Vì hai hôm nay hai bảo bối nhà cô đột nhiên bệnh nên cô cứ nghĩ hôm nay chỉ có Hàn Thiên Vũ đến.

Minh Minh và Mỹ Mỹ miệng cứng đó, hai cô không ngờ những lời kia là xuất phát từ miệng Trần Đường Đường. Một người mà hai cô nghĩ không hứng thú với phái nam lại có một cặp song sinh đáng yêu như thế.

Hàn Thiên Vũ lúc này nhìn hai tiểu quý nhà mình đang quần quýt bên mẹ của chúng liền không chịu thua đứng xem anh bèn đi đến ôm Trần Đường Đường vào lòng nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn:"Bảo bối chúc mừng em."

Đột ngột bị anh ôm và hôn,Trần Đường Đường xấu hổ đẩy anh ra:"Hàn Thiên Vũ anh không biết xấu hổ ngay trước mặt tụi nhỏ mà anh..."

"Thế nào? Em muốn nữa?"

"..." Cái tên lưu manh.

Hàn Thiên Vũ vừa vào sân trường đã thu hút sự chú ý của mọi người và tất nhiên hai người bạn của Trần Đường Đường lại lần nữa bất ngờ.

Mỹ Mỹ nhìn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ thân mật liền không chịu nổi sự tò mò của mình liền đi đến hỏi:"Đường Đường à, cậu từ khi nào mà kết hôn vậy?"

Nghe câu hỏi của Mỹ Mỹ cô cười cười định trả lời thì bị cậu con trai của cô cắt ngang:"Mami đang còn đi học mà bị ba ba dụ ăn sạch khi mới 18 tuổi. Ba ba thật nham hiểm đúng không cô?"

Hàn Đường Tuấn chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Mỹ Mỹ nói như một đứa trẻ ngật thơ.

Hàn Đường Mẫn một bên cũng phụ họa gật đầu nhìn Hàn Thiên Vũ:"Ba ba thật nham hiểm."

Mỹ Mỹ:"..."

"Được rồi chúng ta về thôi." Hàn Thiên Vũ biết con trai mình đang mắng xéo mình liền nhếch môi cười như không cười. Tiểu quý mới bốn tuổi mà con đã biết chửi người ba này rồi hay lắm.

Anh bé Hàn Đường Mẫn lên tay còn lại nắm lấy tay Trần Đường Đường nhìn Hàn Đường Tuấn:"Con đi bộ."

Hàn Đường Tuấn không thèm nhìn anh nũng nịu đòi Trần Đường Đường bế:"Mami còn muốn mami bế."

Trần Đường Đường vui vẻ vươn tay muốn bế cậu thì bị Hàn Thiên Vũ ngăn:"Không được."

"Tại sao?" Cả hai mẹ con cô đồng thanh nói.

Hàn Thiên Vũ nghiêm túc nói: "Là con trai thì phải tự lập không được nhờ mami bế."

"Hàn Thiên Vũ con mới 4 tuổi thôi."

"Mới bốn tuổi mà đã biết tranh sủng rồi, hừ."

"..." Trần Đường Đường

****

Buổi tối không khí trời mát mẻ Trần Đường Đường ngồi trên sân thượng ngược mặt nhìn lên trời cảm thấy thật hạnh phúc với cuộc sống hiện tại của mình.

"Bảo bối em mặc đồ như vậy sẽ dễ cảm lạnh đấy." Hàn Thiên Vũ lạnh lẽo ôm cô từ phía sau.

"Thiên Vũ thật may mắn khi gặp anh."

"Đường Đường à chúng ta sinh thêm đứa con gái nữa được không?"

"Hàn Thiên Vũ, anh đừng suốt ngày tranh sủng với tiểu Tuấn nữa được không? Nó là con chúng ta mà."

"Bảo bối em quên rồi à. Ngoài anh ra không ai được phép được đàn ông con trai đến gần em cho dù có là con trai anh."

"Anh...anh đúng là...Áhhh anh làm gì vậy?" Trần Đường Đường bị Hàn Thiên Vũ ôm ngang nhất thời không tự chủ la lên.

"Đã một tuần nay đi cả em đến hại anh ăn chay hôm nay nhất định em phải bù đắp cho anh."

Trên giường đôi nam nữ quần quýt nhau không rời quần áo quàng tứ tung khiến cảnh này càng trở nên ái muội.

~~~~HOÀN CHÍNH VĂN~~~~

Thật cảm ơn mọi người đã chờ đợi truyện của mình trong suốt thời gian qua.

Viết truyện đúng là không dễ dàng gì. Phải suy nghĩ sao cho truyện hợp lý và rồi đầu nhất là lúc viết những đoạn trình thám và H.

Đối với những đoạn có trình thám mình phải tìm hiểu rồi suy nghĩ nhúc óc mới có ý tưởng.

Còn đối với H thì mình phải vận óc ra đọc đi đọc lại những chuyện H mình từng đọc rồi suy nghĩ viết ra.

Đây là tác phẩm đầu tay nên không tránh khỏi sự thiếu sót nhưng càng về sau mình sẽ càng cố gắng nhiều hơn nữa.

XIN CẢM ƠN!

7/5/2019

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ngoại Truyện 1

"Đường Đường? Sao em lại tới đây?" Tiểu Minh Khải ngạc nhiên nhìn Trần Đường Đường đứng trước cửa nhà.

"Nghe nói anh làm nhiệm vụ bị thương nên em tới đây xem anh như thế nào thôi." Trần Đường Đường mỉm cười nhìn anh.

Trong lòng Tiểu Minh Khải vui mừng khôn siết khi cô quan tâm anh: "Không phải em lúc nào cũng bị tên kia bám như sam sao? Hôm nay lại có thể đến chỗ anh?"

"Anh đừng nhắc đến tên lưu manh đó. Càng nghĩ càng không hiểu tại sao ghen ai không ghen lại ghen với con mình anh thấy như vậy được không hả nhị sư huynh?" Trần Đường Đường ngồi trên sofa hai chân chéo nhau tay chống cằm miệt mài bấm.

Tiểu Minh Khải nhìn Trần Đường Đường chăm chú. Sau khi sinh con được hai năm rồi cơ thể của Trần Đường Đường ngày càng thon có thể nói so với

lúc chưa sinh con thì chỉ có hơn chứ không kém.

Thấy Tiểu Minh Khải cứ nhìn mình không chớp mắt, Trần Đường Đường có chút ngượng đành phải kiềm chế nói chuyện đánh lạc sự chú ý của anh." Bà mẹ em nhờ em đưa những thứ này cho anh. Đây là các loại thuốc bổ giúp vết thương anh mau lành đó."

Tiểu Minh Khải nhìn cô không nói gì chỉ lẳng lặng ngồi cạnh Trần Đường Đường, ánh mắt thâm tình nhìn cô:" Đường Đường vết thương của anh nó sâu quá rồi không thể chữa được."

"Tại sao lại không thể?" Trần Đường nghi hoặc nhìn anh. Cô chẳng hiểu Tiểu Minh Khải đang nghĩ gì.

Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô lên tim mình nói:" Là chỗ này."

Trần Đường Đường cảm giác không được tự nhiên muốn rút tay về thì đột nhiên cô bị kéo về phía anh. Bàn tay giữ sau gáy của Trần Đường Đường sau đó Tiểu Minh Khải thô bạo hôn lên đôi môi của cô.

Trần Đường Đường hai tay đẩy người anh ra thì bị anh ôm chặt lại khiến cô không thể nào thoát khỏi vòng tay của anh.

Đầu lưỡi của Tiểu Minh Khải bắt đầu cạy mở miệng Trần Đường Đường mặc cô có chống cự.

Anh nằm đè lên cô, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể Trần Đường Đường.

"Nhị sư huynh anh có biết bản thân mình đang làm gì không?" Trần Đường Đường bị anh hôn ngay cổ liền tránh né nụ hôn của anh.

"Anh yêu em từ rất lâu rồi. Đường Đường à... anh không xem là em gái mà là người con gái anh yêu mất rồi." Tiểu Minh Khải luồn tay vào áo cô nhẹ nhàng xoa bóp ngực cô.

"Á! Mau buông em ra! Tiểu Minh Khải anh quá đáng!" Trần Đường Đường gào khóc. Nước mắt cô cứ thế tuông trào.

Động tác Tiểu Minh Khải lập tức dừng lại:"Thật xin lỗi."

Anh ngồi dậy xoay lưng đứng dậy thở dài:"Anh đưa em về."

"Không cần." Trần Đường Đường ngồi dậy lập tức chạy ra khỏi cửa không hề liếc nhìn Tiểu Minh Khải mà đi.

Tiểu Minh Khải nhìn ra cửa ánh mặt đau buồn tự nhủ với lòng sẽ không thể nào gặp cô được nữa rồi.

Đây là phần giải thích vì sao Tiểu Minh Khải không dám xuất hiện trước mặt Trần Đường Đường lúc cô ra trường nha các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.